

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ

DEVİRİMCİ SOL

Aralık 2002

SAYI: 17

DEVİRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMEZ

Uzlaşmanın, icazetçiliğin, inkarcılığın ürünü olan

**PARLAMENTER
HAYALLERİ DEĞİL**

bağımsızlık demokrasi ve sosyalizmin tek yolu olan

**DEVİRİMİ
BÜYÜTELİM!**

**Anti-emperyalist
Anti-oligarşik
devrim**

savunulmadan

Zulme karşı

direnilmeden

Devrimci

Olunmaz!

Uzun bir yürüyüş. Uzun ve zorlu.
Uzun, zorlu ve o kadar da onurlu.
26 aydır bu onuru taşıyoruz.
Katliamlar, kuşatmalar, yalnız bırakılmalar bükemedi bileğimizi. Bükemez.
Emperyalizm ve halklar arasında 21. Yüzyılın başındaki bu en zorlu çatışmalardan birinde tarihsel bir misyon üstlendik. Üstlendiğimiz zorluğun ve sorumluluğun altından kalkacağız.
Uzun ve zorlu yürüyüşümüz devam ediyor.
Kimileri “bırakma”nın gerekçelerini, “gündem” diye diye bu zorlu gündemden kaçmanın teorilerini, direnişin dışında olmanın veya bir noktada dışında kalmanın bahanelerini hazırlarken, bir kararlılık ilanı daha yapıldı zulmün F tiplerinden:
Tutsak yoldaşlarımız, 30 Kasım’da, “Zehra Kulak-

sız Ölüm Orucu Ekibi, 9. Ekibimiz olarak 30 Kasım’da ölüm orucuna başlamıştır.” diye açıkladılar. Aylar ve aylar önce söyledikleri sözü hatırlattılar: “dedik ki; Şehitlerimizin sayısı daha da artabilir, ayların üstüne aylar eklenebilir, direneceğiz...” Ve eklediler: “Sözümüz, bugün için de geçerlidir... biz kazanacağız.”
F tiplerinde direnen yoldaşlarımızla, bu zorlu, onurlu yürüyüşün savaşılarıyla onur ve gurur duyuyoruz.
Dünya halklarının onuru ve gururudur onlar. Onların bayrağını dalgalandıracağız Türkiye’nin her yerinde. Biz de tarihi sözümüzü hatırlatıyoruz: O bayrak, zaferin bayrağı olacak.

Devrimci Sol 17. Sayı İÇİNDEKİLER

Seçim değil devrim	3-11
Birlik ihtiyacı ve somut bir öneri: Halkın iktidarı için halkın cephesi	12-19
28 Şubat’ın ürünü AKP ve Laiklik-Şeriatçılık çatışması	20-24
Parti’den...	25-28
Cephe’den...	29-33
Direnış geleceğimizdir	34-41
Aydınlar, sol ve seçimler	42-47
Halk güçlerine çağrımızdır	48-49

SEÇİMLERİN SOLA GÖSTERDİKLERİ

Parlamentar hayalciliğin, bu hayale dayalı örgüt ve mücadele biçimlerinin iflasi, bir kez daha Türkiye'nin tek kurtuluş yolunu gösteriyor:

SEÇİM DEĞİL, DEVRİM!

3 Kasım 2002 seçimleri, halkın memnuniyetsizliğinin en üst boyutlarda olduğu bir dönemde yapıldı. Ancak buna rağmen, geniş kitleler için, oy verirkenki düşünce, tepki ve taleplerini karşılayacak bir sonuç ortaya çıkmamıştır. Çıkması da mümkün değildi elbette. Oligarşinin demokrasıcılık oyunu hükümünü sürdürmüştür.

Seçimlerden AKP'nin veya CHP'nin birinci parti olarak çıkması, demokrasıcılık oyununun niteliği açısından temel bir farklılık arzetmemektedir. Ayrıca değineceğimiz gibi, bu ikisi arasında, özellikle egemen sınıflar açısından belirli farklar olsa da, sistemin devamlılığı ve seçim sonuçlarının halk açısından anlamı bakımından fark özde değildir.

Kısacası, sistem açısından değişen bir şey yoktur. Düzen partilerinin biri gitmiş, öteki gelmiştir. Bu nedenle bizim açımızdan esas olan seçimin halk ve sol açısından değerlendirilmesidir.

3 Kasım seçimlerinin belirleyici özelliği, halkın açlığa ve zulme karşı tepkisini, bugüne kadarki bir

çok seçimde rastlanmayan ölçüde ortaya koymuş olmasıdır. DSP-MHP-ANAP koalisyon hükümetinin tüm ortaklarının sandığa gömülmesi, açlığa ve zulme karşı bir tavidir.

Devrimciler açısından bu seçimin en dikkate değer yanlarından biri budur. İktidarın “*terör demagogileri*” ve “*küreselleşmenin dışında yaşayamayız, IMF'ye mecburuz*” propagandaları etkisiz kalmıştır. Halk, açlık ve zulüm politikalarına onay vermemiştir. O açlık ve zulüm politikalarının uzun bir dönem boyunca burjuva medyada allanıp pullanması da bu sonucu değiştirememiştir. Burada şu sonuca da dikkat çekmekte yarar var; evet, burjuva medya, oligarşinin politikalarının “millet için” olduğuna dair yanılsamayı yaratmakta, halkın mücadelesini karalamakta ve etkisizleştirmekte önemli güçlerden biridir, ama; seçim sonuçları medyanın gücünün çok fazla da abartılmaması gerektiğinin göstergesidir. Son tahlilde belirleyici olan kitlelerin içinde bulundukları durum ve kendi çıkar ve talepleridir. Açlık ve zulüm o boyutlara tırmanmıştır ki, hiç bir karşı propaganda ve yönlendirme, halkın tepkisini (bu biçimiyle sandıkta göstermek şeklinde de olsa) engelleyememiştir.

Bu tepkinin, DSP, MHP ve ANAP'ı sandığa gömerken, özünde bu partilerden farkları olmayan AKP'yi (ve kısmen de CHP'yi) yükseltmesi ise, esas olarak devrimci mücadelenin ve solun durumunun bir sonucudur.

Halkın memnuniyetsizliğinin devrimci mücadeleye yöneltilmediği noktada, oligarşi bu memnuniyetsizliği düzen içi kanallara akıtabilecek güç ve imkanlara sahiptir henüz. Bu seçimlerde de olan bu-

“Başarısızlık”, halka söyleyecek sözlerinin olmayışından, halka söylediklerinin halkın tepkisinin, taleplerinin ifadesi olamayışına, örgütsüzlük gerçeğinin ortaya çıkmasından halktan kopukluğun belgelenmesine kadar bir çok olguda kendini gösteriyor.

dur. Devrim mücadelesinin demokrasıcılık oyunu- nu fiilen bozacak güç ve aşamaya ulaşmasından önceki seçimler, kah islamcı, kah laikçi, kah muhafazakar, kah reformist partiler öne çıksa da, genel olarak bu çerçevede sürecektir. Demokrasıcılık oyununun seçim dönemlerinde, kitleler, oylarıyla gerçekten bir çok şeyi (en azından iktidarı) değiştirdiklerine inandırılırlar. Bütün bu açılardan seçim oyunu, her seferinde birbirinin benzeri sahneler şeklinde yaşanır.

Devrimci seçim politikasının odağında seçim oyununu reddetmek olmalıdır!

Halkın memnuniyetsizliğinin had safhaya ulaştığı, oligarşinin kitleleri düzen içinde tutabilmek için “demokrasıcılık vitrinini” oldukça geniş tuttuğu, kitlelerin düzene karşı tepkisinin akabileceği devrimci bir alternatifin güçlü bir biçimde siyaset arenasında yer almadığı, buna karşılık sol’dan sağ’a bir çok düzen partisinin, reformist partinin halkın tepkisini istismar ederek oligarşinin düzeninde yer alma hesabı yaptığı bir dönemde, doğru tavır, seçim oyununun reddedilmesiydi. Cephe, 3 Kasım 2002 seçimlerinde bu tavrı aldı.

Seçim oyununun reddedilmesi, ülkenin koşulları, siyasi arenadaki güçlerin durumu ve devrimci hareketin gücüne bağlı olarak çok çeşitli biçimlerde gerçekleşebilir. Pasif veya doğrudan silahlı müdahaleyle uygulanabilecek boykot bunlardan biridir. Siyasi bir teşhir kampanyası biçiminde kitlelerin düzen partilerine oy vermemeye çağrılması da seçim oyununun reddedilmesinin biçimlerinden bi-

ridir. 3 Kasım seçimlerinde esas olarak bu tavrı hayata geçirirken, Kürt halkının ulusal demokratik taleplerini dile getiren bir oluşum olarak, herşeye rağmen oy vermeyi düşünen kesimlere de Dehap’a oy vermeyi önerdik.

Reformist solun ve ona özenenlerin seçim konusundaki temel yanlışı, parlamentoyu araç olmaktan çıkarp amaçlaştırması, düzenin seçim sahnesini ve parlamentosunu kullanma tavrını “kullanılmaya” çevirmesidir. Demokrasinin devrim sorunu olduğunu bilen, gerçek anlamda halkın iktidarını hedefleyen bir hareket, parlamentoyu bir araç olarak kullanılırken bile, seçim oyununu reddeden siyasi yaklaşımdan vazgeçmez. Parlamento kürsüsünü siyasi teşhir için kullanabilir, seçildiği halde adaylarını parlamentoya göndermeyebilir, ama hiç bir koşulda kitlelerin parlamentoyu bir “çözüm yeri” olarak görmesine hizmet edemez. Bunu yaptığı noktada, düzenin seçim oyununun bir parçası haline gelmiş, demokrasıcılık oyununun, yani oligarşinin iktidarının ömrünü uzatmış olur.

Hedefimiz halk iktidarındır. Bağımsızlık, demokrasi ancak böyle bir iktidarda mümkün olacaksa, bu iktidarın “düzenin parlamentosunda” oy hesabıyla kurulamayacağı tarihsel olarak sabittir. Seçim taktiğinin şu veya bu biçimde olmasından daha önemli olan, bu nedenle parlamenter hayallerin mi yoksa devrimin mi büyütüldüğüdür. Reformizmle devrimciliği seçim konusunda ayırdeden budur.

Oligarşinin hesapları açısından seçimler, öncelikli tercihleri doğrultusunda sonuçlanmış olmasa da, ne emperyalist cephede, ne de oligarşik cephede herhangi bir telaş görülmemiştir. Tersine, Avrupa emperyalistlerinin ve işbirlikçi TÜSİAD’ın,

**Seçime endekslenmiş politikalar,
Parlamentoya bağlanmış çözümler,
Parlamentodaki koltuk sayısının
sonucu olarak gerçekleşecek bir iktidar,
Devrimci değil, düzen içidir!**

AKP'yi sahiplenmekte oldukça hızlı davranmaları da gösteriyor ki, onların temel çıkarları ve politikaları açısından bir sorun yoktur. Onların çarkları, AKP iktidarında da dönmeye devam edecektir. AKP farklı bazı dinamikleri içinde barındırır da, esas olarak oligarşinin şekillendirdiği bir partidir; emperyalizmin ve oligarşinin düzeniyle temelden bir çelişkisi-çatışması yoktur.

Ortaya çıkan seçim sonucunun geniş kitleler için anlamı ise; IMF politikalarının ve baskının sürecektir. AKP emperyalizme ve oligarşiye daha iktidara gelmeden bu güvenceyi vermiştir. 'AB'ye uyum' manevraları, 'açlara yardım' şovları, açlık ve zulmün üzerinde en fazla tül perde olabilir, ama daha fazlası olamayacaktır. Dolayısıyla, hemen her seçim döneminin oligarşi için geçici bir nefes aldırma özelliği olmasına karşılık, bu kez nefes alma süresi çok uzun olamayacak, onmilyonların yaşamını doğrudan etkileyen açlık, emperyalizme bağımlılık ve baskılar nedeniyle, yeni bir hükümetin varlığı, halkın ekonomik, demokratik hakları doğrultusundaki mücadeleyi gündemden kaldırmış olmayacaktır.

22 yıllık teslimiyet ve büyütülen reformist hayaller

Seçimin üzerinde durulması gereken diğer önemli bir yanı, halkın memnuniyetsizliğinin had safhada oluşuna, "sol" görünümüne CHP geleneğinin son 30 yıllık tarihinin **"soldan en uzak"** konumunda olmasına rağmen, parlamenter zeminde belli bir iddiayla ortaya çıkan sol partilerin başarısızlığıdır.

Reformizmin, varlık nedeni olan tüm teori, öngörü ve iddialar, bu seçimlerde kesin bir biçimde

Türkiye gerçeğine çarparak tuz buz olmuştur.

Biz "başarısızlık"tan söz ederken, sadece "alamadıkları" oy oranlarını ölçü almıyoruz, oy miktarı başarısızlığın sadece bir yanısıdır ve bir anlamda da sonuçtur. "Başarısızlık", halka söyleyecek sözlerinin olmayışından, halka söylediklerinin halkın tepkisinin, taleplerinin ifadesi olamayışına, örgütsüzlük gerçeğinin ortaya çıkmasından halktan kopukluğun belgelenmesine kadar bir çok olguda kendini gösteriyor. Ama bütün bunların toplam bir sonucu var ki; bu seçimden çıkan sonuçların en önemlisi: Bu sonuç, parlamenter hayallere, düzen içi hesaplara dayanan bir politikanın çöküşüdür. Bu politikaya göre şekillenen örgüt, mücadele biçimi ve çalışma tarzlarının iflasıdır.

Reformist partilerde başarısızlığın "nicelikleri" birbirinden farklıdır. Bunlardan ÖDP ve TKP, adeta hezimet denilecek sonuçlar alırken, "Emek Barış ve Demokrasi" bloku olarak DEHAP çatısı altında seçime katılan kesimler ise, nicelik anlamında diğerlerinden oldukça farklı büyüklükte bir oy almış olsalar da, onların başarısızlıkları, **kendi sınırlarının dışına çıkamamakta** somutlandı. Nicelik farklılığına karşın, her iki kesim açısından da seçimlerin temelindeki sonucu değişmiyor; reformist, düzen içi politikalarının iflası!

Ülkemizdeki reformizm bugün iki ana grup halindedir. Birinci kesimi, TİP, TKP geleneğinin devamcıları ve DY, TDKP, KSD, TKEP gibi siyasi hareketlerin legal katılımıyla ortaya çıkan gruplar oluşturuyor. İkinci kesim ise, esas olarak Kürt milliyetçiliğidir. Reformizm için karakteristik olan hemen her şey iki kesim için de geçerli olmasına karşın, gerek reformizme geçişleri, gerek oluştukları

12 Eylül'ün, barış, uzlaşma politikalarının, icazetçiliğin, inkarcılığın, devrim ve sosyalizmden vazgeçişin ürünü olan parlamenter hayalleri değil; bağımsızlık demokrasi ve sosyalizmin tek yolu olan devrimi büyütelim!

süreçler açısından farklılıklar içermesi nedeniyle, bu iki kesimin yer yer de ayrı ele alınmasında yarar vardır.

Birinci kesim nezdinde seçimlerin ortaya çıkardığı sonuç; 12 Eylül'ün ortaya çıkardığı **örgüt ve mücadele biçimlerinin iflasıdır.**

Bu nedenle, başta ÖDP-DY olmak üzere, reformizmin seçim muhasebesi kesinlikle *"seçimlerde nasıl bir çalışma yürüttük, hangi sloganları kullandık, adayları mı doğru tesbit edemedik..."* tarzında bir tartışmadan çok daha derinlere ve de eskilere uzanmak zorundadır. Bu iflasın kökleri, legal partililiği, düzen içiliğin hapishanelerde ve dışarıda mayalandırıldığı döneme ve o zamanki teorilere uzanır.

1980'lerin ikinci yarısında devrimci hareketin önderliğinde başta gençlik, gecekondular ve işçi memur hareketi olmak üzere hayatın her alanında mücadele gelişirken, aynı dönem, yeni bir anlayışın da şekillenme dönemi idi.

12 Eylül cuntası karşısında dışarıda ve hapishanelerde direnmeyen çeşitli gruplar, artık arenaya çıkmanın koşullarının az çok oluştuğunu gördüklerinde, arenaya bir daha "eski riskleri üstlenmeyecekleri" bir biçimde çıkmanın arayışına girdiler.

Tabii arayışlarının nedenini böyle ifade edemezlerdi. Onun yerine başka iddiaları vardı.

Eski ve mevcut tarzla kitlelere ulaşmak mümkün değildi. Legal parti kurulmalıydı, kaba solculuk terkedilmeliydi, katı örgüt anlayışı terkedilmeliydi, sol ahlak zabıtalığını bırakmalıydı, öncü söylemi terkedilmeliydi, "Stalinist" disiplin yerine birey özgürlüğü geçirilmeliydi, birey olamayan zaten biz olamazdı... vs. vs. Böyle yapılıncı gericilerin ve faşistlerin etkisi altındaki gecekondulu semtlerdeki kitleleri

Bu sonuç, parlamenter hayallere, düzen içi hesaplara dayanan bir politikanın çöküşüdür. Bu politikaya göre şekillenen örgüt, mücadele biçimi ve çalışma tarzlarının iflasıdır.

örgütleyecekler, katı, sert, çatışmacı, militan soldan uzak duran, "örgüt"lerden korkan kitleler onlara koşacaktı...

Şimdi bunları hatırlayıp sormak zamanıdır; ne öngörülmüştü, ne oldu?

1987'de başlayan legal parti tartışmaları bu minvalde uzun bir dönem sürdü. İnkarcılığın ve tasfiyeciliğin en köklü biçimde yaşandığı hareket olan Devrimci Yol'daki tartışma, en uzun süreniydi. Geçmişe dair ne varsa inkar ediliyordu, kolay değildi, kitleyi, tartışma görüntüsü altında alıştırma alıştırma ikna etmek gerekiyordu. Haklarını teslim etmek gerekir; DY'nin inkar ve tasfiyecilikte tecrübeli önderliği bu süreci büyük bir başarıyla tamamladı!

Aynı dönem, TKP, KSD, TKEP gibi çeşitli örgütlerin de tartışma ve devrim-örgüt üzerine tüm eski görüşlerini tasfiye ederek legal partililiğe geçiş sürecidir. Bu kesimler nisbeten uzun "tartışma süreçleri"nin sonunda legal partililiğe evrilirken, bunlardan epey bir süre sonra geçmişin Halkın Kurtuluşu olarak tanınan grubu da oldukça hızlı bir dönüşle bu süreci yaşadı. Onun geleneğine aykırı değildi bu "hızlı" geçiş. Legal partililiği en yoğun ve kökten bir biçimde eleştirenlerden biri olan bu hareket, bir anda *"işçi sınıfının ve emekçilerin legal parti ihtiyacını"* keşfetti ve legal partisini kurdu.

Kısacası, legal partililik, yaklaşık 8-9 yıldır çeşitli partiler aracılığıyla sürüyor.

Şimdi yukarıda da özetlenen iddialarını yeniden hatırlayalım. Neler iddia edilmiş, neler öngörülmüştü ve ne oldu?

İflas, reformizmin kutsal ittifakının iflasıdır

İdeolojik anlamda "kökenine" daha bağlı gibi duran EMEP reformizmiyle, ÖDP reformizmi, söylemlerindeki bu farklılığa rağmen, sınıflar mücadelesinin gerçek arenasında, bütün bu yıllar boyunca birbirlerinden farksız bir seyir izlediler. Bu kervana Kürt milliyetçiliğinin ateşkes-barış ve nihayetinde silahlı mücadeleyi bırakmasıyla pekiştirdiği reformizmin ifadesi olan HADEP ve Türkiye solundaki en eski parlamentoculuğun marjinalleşmiş hali olan

SİP de dahildir.

Kendilerinin de hiç bir itirazlarının olmadığı “HADEP, EMEP, ÖDP, SİP...” fiili bloku, bu aynılaşmanın ifadesinden başka bir şey değildi zaten. Bu, reformizmin kutsal ittifakıydı. Aralarındaki rekabet ne kadar büyük olursa olsun, devrimci hareket karşısında, kaç yıldır hiç “bozulmayan, dağılmayan”(!) bir ittifak olagelmıştır bu.

3 Kasım seçimlerinde neden bozuldu öyleyse bu ittifak?

Türkiye solunun legal particiliğe dönüşen kesimiyle, Kürt milliyetçiliğin silahlı mücadeleden düzen içi kulvara kayışı, bu seçimde bir kez daha buluştu. ÖDP ve HADEP’in birlikte girememesi, bu buluşmanın gerçekleşmediği anlamına gelmiyor. Esasında seçim politikaları aynıdır. Ayrılık farklı noktalardadır.

ÖDP-DY’de somutlanan reformizm, hapishanelerdeki teslimiyetin dışarı taşınmış halidir. Bu kesimin 12 Eylül sonrası bir direniş ve mücadele çizgisi olmamıştır. Bu nedenle, onların reformistliği daha net görülür bir olguyken, Kürt milliyetçi hareketinin reformistleşmesi, giderek düzen içileşmesi, kendini şu veya bu noktada gizleyebilmekte, dahası, Kürt milliyetçi hareket, reformist politikalarda ÖDP reformizmiyle büyük ölçüde paralel hale gelse de, hala çok daha farklı demokratik, devrimci dinamikleri de içinde barındırmaktadır.

ÖDP ve HADEP çizgisi, AB’ciliğiyle, icazetçiliğiyle, “fark koyma” anlayışıyla, emperyalizmin terör demagojisi karşısındaki tutumlarıyla, Türkiye solunda birbirine en yakın iki çizgi durumundadır; ama bir başka yanları daha birbirine çok benzer olduğu için bir araya gelememektedirler. Birbirlerine benzedikleri diğer yan, **benmerkezcilikleridir**.

ÖDP, geçmişte “solun babası” ruh halinde olan ve içine düştüğü yenilgilere, sapmalara rağmen burundan kıl aldırıp kendini hala öyle sanan bir siyasi hareketin devamıdır. Kürt milliyetçiliği ise, “Kürdistan bizden sorulur”dan sonra, “Türkiye de bizden sorulur” havasına yıllar önce girmiş, “Türkiyelileşme” politikası da esas olarak bundan sonra onlar için belirleyici bir gündem haline gelmiş, “Türk solu”nun beceremediği Türkiye devrimi için

örgüt kurmaya kadar uzanmışlardır. Onların yeralecağı birliklerde, herkes onlara tabi olmalıdır. İşte bu benmerkezcilik ve düzen içileşmeye yönelik farklı hesap ve taktikler, onların bu seçimlerde bir araya gelmesine engel olmuştur. Engel, politikada veya programda ayrılık değildir.

Fakat, seçimlere ayrı ayrı girmiş olmaları, politikalarının iflasını paylaşmalarına engel olmamıştır. Aynı nedenler, seçimlere ayrı girseler de aynı sonuçları vermiştir.

Reformizm, halkın öfkesinin, tepkisinin taleplerinin sözcüsü olamamıştır.

Sandığa gömülen düzen partileri, uyguladıkları açlık ve zulüm politikalarının faturasını ödediler. Peki reformist sol, neyin faturasını ödedi? Bunun cevabı da aynı zeminedir. Reformist sol, açlık ve zulüm politikaları karşısındaki tavırsızlığının faturasını ödemiştir. (Bu noktada, peki AKP, CHP, GP, açlığa zulme karşı tavır mı almıştı da bu kadar oy alabildiler diyenler olabilir. İkisi farklıdır; onlar bir düzen partisi olarak halkın oylarına talip oluyorlar. Dolayısıyla onlara oy verenler de farklı beklenti ve ilişkiler içinde oy vermektedir. Ama sol, devrimci, düzene karşı bir kimlikle ortaya çıkan partilerden kitlelerin beklediği farklı olacaktır. Onları daha farklı bir terazide tartacaklardır. İşte o terazide “hafif” çekmiştir reformist partiler.)

Reformist partilerin son bir kaç yıllık pratiğini

Türkiye solunun legal particiliğe dönüşen kesimiyle, Kürt milliyetçiliğin silahlı mücadeleden düzen içi kulvara kayışı, bu seçimde bir kez daha buluştu. ÖDP ve HADEP’in birlikte girememesi, bu buluşmanın gerçekleşmediği anlamına gelmiyor. Esasında seçim politikaları aynıdır. Ayrılık farklı noktalardadır.

belirleyen belli başlı tavır ve politikalar ortaya konulduğunda, bu sonuç daha iyi anlaşılacaktır.

“Devlete güven verme” politikası: Bu politikayı adlı adınca telaffuz eden Kürt milliyetçiliğidir. “Silahlı gücün” Türkiye oligarşisine karşı bir tehdit unsuru oluşturmadığı, hatta mevcut düzende “güvenlik gücü” olmaya aday olduğu vurgulanmıştır. ÖDP’nin izlediği politikaya, böyle bir ad konulmasa da, izlenen politika tam tamına budur. Bu tarafımızdan daha önce de dile getirilmiştir.

HADEP’in çeşitli engellemeler karşısında kendi kitlelerinin tepkisini, gösterilerini engellemesiyle, ÖDP’nin “sokağa çıkmayın” genelgeleri aynı kafa yapısının ürünüdür.

PKK’nın 19 Aralık katliamının ertesinde devletten çok devrimcileri suçlamasıyla, ÖDP’nin katliama karşı yapılan feda eylemini suçlamakta neredeyse düzen güçlerinden daha hızlı davranması, aynı politikanın ürünüdür. Bu kafa yapısı, Gazi ayaklanması sırasında, memurların eylemlerini “sağduyu” adına iptal eden veya katliamcılar devrimcilere saldırırken “biz yokuz binbaşım” diyen, koşuclarını boşaltan kafa yapısıdır.

Terör demagojisine ortak olma: Son iki yıl, ülkemizde “hapishaneler sorunu” ve 19 Aralık katliamı, dünya çapında ise 11 Eylül sonrası itibarıyla, terör demagojisine belki de en yoğun biçimde başvurulmuş bir dönem olmuştur. Ve işte tam da böyle bir dönemde, Kürt milliyetçiliği açıktan, reformist legal partiler ise “her türlü şiddete karşı çıkma” adına terör demagojisine alenen ortak olmuşlardır. KADEK, bu tavrını “teröre karşıyız... teröre karşı

işbirliğine hazırız” şeklinde programına koymaya kadar götürmüştür.

KADEK, daha kuruluş açıklamasını yaparken “teröre karşıyız” diyerek, emperyalizmin ve oligarşinin duymak istediğini söyledi. Legal particiliğin “kör terör” söylemleri de, “her türlü şiddet karşıtlığı” da, emperyalizm ve oligarşiyle aynı söylemi benimsemektir.

Reformist partilerin (ve onların yönlendirmesi altındaki sendika ve odaların) esnaf eylemleri karşısındaki tavrı bu açıdan son derece karakteristiktir. Açıkça bu eylemler karşısında “düzen” tavrı koymuşlardır. Esnafın taleplerini, eylemini desteklemek, eylemlere polis saldırısı ve provokasyonuna karşı çıkmak yerine, esnafa da “sağduyu” önermiş, onlara tam bir siyasi basiretsizlik örneği olarak “Emek Platformu’nun yapacağı yasal mitingi” beklemelerini önermişlerdir.

İşte bu iki noktada somutlaşan politikaların sonucunda, reformizm, seçim ortamında bile “hesap soracağız!” demekten ürken, Susurluk gibi “netameli” konuları fazla anmamaya özen gösteren bir propaganda yürüttü. Böyle yaptıkları noktada ise, öfkesinin, tepkisinin tercümanı olabilecekleri çeşitli halk kesimlerinin oylarını da kendilerine çekemediler.

“Parlamente zeminde” dahi, genel olarak kurulu düzenle uyumlu, ona uymayı vaadedenler değil, kurulu düzenle “çatışmalı” bir görünüm verenler, memnuniyetsizliğin yöneldiği kanal olmuşlardır. AKP ve Genç Parti’nin oyları daha çok bu nitelikteki oylardır.

İflas; “devrimci hareketin yokolması” üzerine yapılan politik ve örgütsel hesapların da iflasıdır

Ülkemizdeki haliyle legal particilik, en özet tanımıyla, **inançsızlığın** ve **güvensizliğin** ürünüdür. Devrime, sosyalizme inanılmamakta, halka güvenilmemektedir. Devrimin araçları (başta devrimci bir örgüt), devrimin temel yolu (halk savaşı, silahlı mücadele veya ayaklanma) bundan dolayı reddedil-

“Parlamente zeminde” dahi, genel olarak kurulu düzenle uyumlu, ona uymayı vaadedenler değil, kurulu düzenle “çatışmalı” bir görünüm verenler, memnuniyetsizliğin yöneldiği kanal olmuşlardır. AKP ve Genç Parti’nin oyları daha çok bu nitelikteki oylardır.

miştir.

İllegalite temelinde devrimci bir örgütün varolabileceğine, böyle bir örgütün düzene karşı silahlı veya silahsız (uzlaşmacı olmayan) mücadeleyi sürrekli kılabilmesine, inanmamaktadırlar. İnanmayınca bu araçları yaratmaya, bu yolda yürümeye de gerek yoktur.

12 Eylül yenilgisi bu inançsızlığı ortaya çıkarmış, hapishanelerdeki teslimiyet politikaları da bunu pekiştirmiştir. Sosyalist ülkelerdeki karşı-devrimler ve kapitalizmin restorasyonu inançsızlıklarını daha da büyötmüştür. Legal particiliğe kesin karar verdikleri dönem ise, ülkemizde infazlar ve faili meçhullerin en yoğun yaşandığı dönemdir. Oligarşi devrimci örgütlere karşı açıkça imha politikası uygulamaktadır.

İnançsız oldukları için, o koşullarda devrimci bir örgütün yaşayabileceğine de inanmazlar. Böyle olduğu için, oligarşinin devrimci harekete vurduğu darbelerin ardından yaptığı “beyinlerini dağıttık, köklerini kazıdık” açıklamalarına herkesten önce onlar inanır. Ve herkesten önce onlar, bunu yazıp çizerler (nitekim hatırlanacağı gibi 19 Aralık’ta da aynen böyle olmuştur). Diyebiliriz ki, ülkemizde legal particiliğin teorileştirilmesinde ve legal partili mücadelenin bir “strateji” ve “tek araç” haline gelmesinde, her zaman devrimci hareketin yokedileceği hesabı da belirleyici bir etken olmuştur.

Bu konuda bir çok kez yanıldılar. Ama yanılgıları da onların bu hesabını değiştirmede. Değiştirmediğini 19 Aralık’ta tekrar gördük.

Kürt milliyetçiliği açıkça tasfiye olduğumuzu, artık kendimizi toparlamamızın zor olduğunu yazdı. TKP (SİP), daha operasyonda dökülen kanlarımız kurumadan, duydukları sevinci gizlemeye bile gerek duymadan devrimci demokrasinin tasfiye olduğunu ilan etti. ÖDP ve EMEP reformizmi bu kadar açık bir “vefat ilanı” yazmasalar da, “intihar çizgisi” deyişlerinden onların da yok olduğumuz veya yokolacağımız konusunda aynı fikirde oldukları açıktı.

Sadece bu olgu bile, reformizmin devrimden, devrimcilikten ve Türkiye devrimci hareketi gerçeğinden ruhen, siyaseten, kültürel ve bilimsel olarak

ne kadar uzağa düştüğünü göstermeye yeter. Türkiye devrimci hareketinin gücünü artık içlerinde duymadıkları gibi, tesbit edebilecek kadar bile yakınında değillerdi. Bu nedenle yanlış tesbit ve tahliller yaptılar. Yanlış beklentilere girdiler.

Burjuvazi, oligarşi, tüm tarihsel tecrübesine rağmen, halkın mücadelesini, devrimin koşullarını ve güçlerini tümüyle yokedemeyeceğini bilir ama sınıfsal kiniyle yoketme operasyonlarına girişmekten geri durmaz. Sık sık devrimci hareketlerin kökünün kazındığından, beyninin dağıtıldığından sözeder. Ama devrimciler böyle bir propagandaya nasıl inanır? Dahası, kendileri nasıl bunun propagandasını yapar hale düşer?

Devrimci harekete şu veya bu biçimde darbeler vurulduğu her dönemin ertesinde “*reformizmin önünün açıldığı*” varsayılır. Genel olarak yanlış da değildir. Ama ülkemizdeki reformizm böyle bir “boşluğu” değerlendirebilecek bir dinamizmden, ciddiyetten ve siyasi cesareten de uzaktır. Hesaplarını faşizme rağmen “*devlete güven verme*” ve “*devrimci hareketin, mücadelenin yokolması*” üzerine kurmuşlardır. Böyle bir hesabın tutması mümkün değildi ve tutmamıştır. Devrimci hareketin en zor dönemlerinde, dolayısıyla siyasi arenada belli bir “boşluğun” da olduğu dönemlerde bile, reformizm ciddi bir gelişme gösteremedi. Çünkü gelişebileceği yerlerde yoklardı. Çünkü gelişebilecekleri bir pratiğin içinde değillerdi. Halkın açlığa, zulme karşı mücadelesinin, açlık ve zulüm içindeki sayısız dertlerinin yanında olmayıp, kendi “gündem”lerine

“Devrimci harekete şu veya bu biçimde darbeler vurulduğu her dönemin ertesinde “*reformizmin önünün açıldığı*” varsayılır. Genel olarak yanlış da değildir. Ama ülkemizdeki reformizm böyle bir “boşluğu” değerlendirebilecek bir dinamizmden, ciddiyetten ve siyasi cesareten de uzaktır.

ve kendi “bölgelerine” kapanmışlardı.

Kürt milliyetçiliğinin gündemi, aslında dil sorununa indirgenmiş, uyum yasalarının çıkmasıyla da “yasaların pratikleştirilmesi” talebiyle sınırlanmış bir “Kürt sorunu”ndan ibaretti. “Kendi bölgesi” ise, ancak milliyetçilik duygularının belirleyici olduğu Kürtlerle sınırlıydı. Ülkede “kriz” yaşanıyormuş, halk yüzde kırk yoksullaşmış, cumhuriyet tarihinde ilk kez esnaf meydanlardaymış, devrimciler hapse hanelerde katledilmiş, bunların hiçbirisi onun için “öncelik” taşımadı; o dünya yıkılsa da “*en başta Kürt sorunu*” diyor, başka bir şey demiyordu.

Reformizmin gündemi ise, teorik olarak (daha doğrusu, sözde) bir çok şeyi kapsıyor gibiydi, ama pratiklerine baktığınızda, bu gündemlerin pratiklerinde yer almadığını, pratiklerinin daha çok oligarşiyle çatışmaya yolaçmayacak, İstanbul boğazının güvenliği, çevre sorunları, marjinal kesimlerin talepleri, baz istasyonları çerçevesinde dolaşıyor, işçi ve memur sendikalarının peşinde kendilerini varetmeye çalışıyorlardı. “Kendi bölgeleri” de buna uygun olarak, yoksul halktan uzak, küçük-burjuva kesimler ve işçi-memur sendika bürokrasisiyle sınırlıydı.

Politik ve pratik olarak böyle şekillenmiş partilerin gelişme sağlaması, yoksul halk kitleleri için bir çekim merkezi olması mümkün müydü?

3 Kasım bunun mümkün olmadığının teyid tescil edilmesidir.

“Devrimci tüm değerlerin, fedakarlık yapan kadroların, bedel ödeyen, risk alan devrimciliğin “tukaka” edildiği, emekçiliğin değil tembelliğin adeta kutsandığı, “düzen içinde bir yerlere” gelmenin övünülecek bir marifet olarak onaylandığı bir yapıda, tabii gün gelmiş, partinin klasik faaliyetlerini yürütecek adam bulunamaz hale gelinmiştir.

İflas, sadece reformist politikaların değil, bu politikalara göre şekillenen “örgüt”lerin, “kadro”ların da iflasıdır

ÖDP’den EMEP’e, TKP’den HADEP’e, bu partiler, geldikleri nokta itibarıyla, reformizmin tüm karakteristik özelliklerini taşımaktadırlar. Reformizmin (ve revizyonizmin) tarihsel olarak da çok kez tanık olunduğu gibi, dayandığı asıl kesim **işçi aristokrasisidir**. ÖDP ve EMEP de, asıl olarak birkaç işçi sendikadaki, memur sendikalarındaki, meslek odalarındaki “üst yönetimlerdeki” etkinliklerine dayanarak vardılar. Söz konusu aristokrasinin kendi tabanlarından bile ne kadar koptuklarını bu seçimler çıplak olarak gösterdi. Bu aristokrasie dayanan bir örgüt yapısının farklı bir varlık göstermesi mümkün değildir.

Devrimci tüm değerlerin, fedakarlık yapan kadroların, bedel ödeyen, risk alan devrimciliğin “tukaka” edildiği, emekçiliğin değil tembelliğin adeta kutsandığı, “düzen içinde bir yerlere” gelmenin övünülecek bir marifet olarak onaylandığı bir yapıda, tabii gün gelmiş, partinin klasik faaliyetlerini yürütecek adam bulunamaz hale gelinmiştir.

“Özgürlükçü sosyalizm”, ÖDP’nin alameti farikalarındandır. Ama bunda da bir özgünlük yoktur. Reformizm ve revizyonizm, ta Bernstein’lardan, Kautsky’lerden bu yana “proletarya diktatörlüğü”nün reddedilişiyle tarif edilir. “Özgürlükçü sosyalizm” de bunun “çağdaş” tarifinden ibarettir. Kürt milliyetçiliği de “reel sosyalizm” diyerek sosyalizme dair herşeyi külliye mahkum etmiştir. Öcalan bırakın sosyalizmi, “iktidar” diye bir hedef ve kavramın dahi, artık literatürden çıkarılıp yerine “üçüncü alan” diye adlandırdığı, bildiğimiz sivil toplumculuğun konulmasını öngörmektedir. Düzen içileşme politikası derinleştikçe, Kürt milliyetçiliğinin legal partisinde orta kesimlerin, sendika, oda aristokrasilerinin ağırlığı öne çıkmış, buna göre yeni bir yönetici kadro tipi oluşmuştur.

Görüldüğü gibi, bir örgütte, herşey (politikalar, kadrolar, örgüt biçimleri...) birbirine bağlı olarak

şekillenmektedir. Birindeki çürüme, savrulma, ötekileri de kaçınılmaz olarak aynı çürümenin, savrulmanın içine çekmektedir. Bu nedenle, en başta, legal partiliğin seçim muhasebesinin sadece şu veya bu noktayla sınırlanmasının mümkün olmayacağını yazdık. Mesela, sadece “*koşturacak yeterince adam seferber edemedik*” tesbitini yapmak dahi, ciddi bir muhasebe yaparı, “peki neden?” diyerek ta en başa, kadro politikasına, düzen içiliğin tercihi-ne kadar götürecektir. Götürmek de zorundadır. Bu sonucu yaratan nedenlerin kökenine inmeyen bir muhasebe, reformizm için herşeyi yarın yine tekrar edeceği anlamına gelir.

Dayanışma, dostluk kültürünün, ilkelerin yokedilmesi... Sola bencilliğin, çıkarıcılığın hakim kılınması...

Devrimcilerden uzak durulursa, direnişten, çatışmadan, dayanışmadan uzak durulursa, oligarşinin kendi önlerini açacağını, ödüllendireceklerini düşünüyorlardı. Evet, bir anlamda ortada bir ödül vardır. “Ödül”, hapishanelerde bir tek ÖDP’linin, EMEP’linin, TKP’linin olmamasıdır. (Gerçekten gariptir; komünist sıfatını, devrimci sıfatını taşıyorlar, emperyalizme, sömürgeciliğe, oligarşik düzene karşı mücadele ettiklerini söylüyorlar, ama içeride “onlardan” kimse yok! Bir gariplik, açıklanması gereken bir çelişki var. Ya onların komünistliğinde, devrimciliğinde, verdiklerini iddia ettikleri mücadelede bir yanlışlık var, ya da bu ülkedeki rejimin faşizm olması, oligarşik diktatörlük olmasında bir yanlışlık var!)

ÖDP siyaset sahnesine çıktığında, hatırlanacaktır, burjuva medyada büyük bir övgü ve sahiplenmeyle karşılandı. ÖDP Genel Başkanı, bu “tuhaf” durumu, “*burjuva basında bulunan kendilerine sempati duyan arkadaşlar*”la açıklamaya çalışırken, hiç kuşkusuz meselenin özünü gizlemeye çalışmaktaydı. O da çok iyi biliyordu ki, burjuva medya, **devrimden vazgeçiş, düzene iltihak ediş alkışlıyor-du**. Dünün “illegal” örgütlerinin, silahlı mücadele veren, halk savaşını savunan örgütlerin şimdi adeta bunlara “tövbe” etmiş olmalarını alkışlıyordu.

Aynı övgüler, “düzene güven verme” adımlarını attıkça Kürt milliyetçiliğine de yapılmıştır. Burjuvazi Kürt milliyetçiliğine alenen yol göstermiş ve onlar da o yolu izlemekte bir sakınca görmemişlerdir.

Oligarşi reformizmi işte böyle körüklüyor, böyle yönlendiriyor. Ama reformizmin bu noktada anlamadığı şudur; şu veya bu noktada düzene muhalefetleri sürdüğü müddetçe, oligarşinin yoketmek istediği değerleri, şu veya bu biçimde dile getirmeye devam ettikçe, verdikleri tavizler, inkar ettikleri, hiç bir zaman oligarşi için yeterli olmayacak, oligarşi hep daha inkarı dayatacaktır. Bugüne kadar ki süreç de böyle gelişmiştir. Son çarpıcı örnek, F tipleri konusudur. Herhangi bir reformist partinin, en azından kendi reform mücadelesi doğrultusunda duyar-sız, ilgisiz kalamayacağı bu konuda, oligarşi, onlardan bunu da yapmamalarını istemiştir. Bu kadar aleni bir zulme dahi karşı çıkmamalarını dayatmıştır. Reformizm bu dayatmayı da kabul edip, oligarşinin daha fazla icazetine mazhar olurken, onyıllardır zulmün çok çeşitli biçimlerini yaşayan halkın da övgüsünü kazanmamışlardır tabii ki. Böyle bir zulme maruz kalanları yalnız bırakanların halka güven vermesi, zulme karşı olanların desteğini kazanması mümkün müydü?

3 Kasım bunun da mümkün olmadığının tescilidir.

“Hedefimiz halk iktidarıdır. Bağımsızlık, demokrasi ancak böyle bir iktidarda mümkün olarsa, bu iktidarın “düzenin parlamentosunda” oy hesabıyla kurulamayacağı tarihsel olarak sabittir. Seçim taktiğinin şu veya bu biçimde olmasından daha önemli olan, bu nedenle parlamenter hayallerin mi yoksa devrimin mi büyütüldüğüdür. Reformizmle devrimciliği seçim konusunda ayırdeden budur.

Birlik İhtiyacı ve Somut Bir Öneri

HALKIN İKTİDARI İÇİN HALKIN CEPHESİ

Türkiye solu, her ne kadar övünülebilecek bir şey olmasa da “birlik olamamanın tarihini” yazıyor. 1980’lerin sonlarından bugüne, infazlar döneminden Susurluk dönemine, 1996 saldırılarından Şubat krizine, IMF talimatlarının bir bir uygulanışından F tipi saldırısına... solun birliğinin, örgütlü halk güçlerinin birliğinin **“kaçınılmaz, zorunlu, acil...”** olduğu bir çok dönem yaşandı. Ama tüm bu dönemlerde, sol, kaçınılmaz olandan kaçınmayı, acil olanı belirsiz geleceklere ertelemeyi başardı!

Bu arada çeşitli birliktelikler olmadı değil, oldu. Ama hiçbirisi ihtiyaca cevap olamadı.

Seçimler birlik tartışmalarını yeniden yoğunlaştırdı. Tartışmayı yeniden güncelleştiren nedenin “seçim” olması, baştan bir eksikliğe de işaret ediyor; ama geline nokta itibarıyla önemli olan, tartışmayı **“seçime endeksli olmayan bir birliğe”** yöneltebilmektir.

Seçimi hedeflemeyecekse, neyi hedefleyecek?

Ne Öneriyoruz?

★ Kendini **“protesto”**yla sınırlamayan, gasbedileni **kazanmayı** hedefleyen bir birlik!

★ Kendini **“muhalefet”**le değil, **iktidar** hedefiyle tanımlayan bir birlik!

★ Oligarşinin halkı bölüp parçalama, solu tecrit ve tasfiye planını bozmak için birlik!

Bunun da cevabı, hem genel siyasi tabloda, hem de bizzat 3 Kasım seçim sonuçlarıdır. Sol adına seçime katılanların seçim başarısızlığının bir çok nedeni vardır; bunlar tartışılabilir, ama şu tartışılmazdır; başarısızlığın temel nedenlerinden biri, kitlelerin taleplerinin kuçaklanamaması, halkın açlığa ve faşizme karşı mücadelesinin örgütleyicisi olunamaması, olduğu kadarıyla da bu mücadelelerinin içinde yer alınmamasıdır. Solun tarihsel misyonu açısından da, güncel görevleri açısından da bu noktada büyük bir boşluk vardır. O halde birliğin öncelikle üstlenmesi gereken rol de bu boşluğun doldurulmasıdır.

Tüm düşünce, parlamentoda, belediyelerde koltuk kazanmaya yönelik bir birliğe yönelirse, koltuk hesabı yapanlar da dahil, kimse bundan kazançlı çıkmayacaktır. Bütün olarak sola kaybettirilmiş oluncaktır. Parlamenteoya yönlendirilen boş umutları değil, her alanda halkın mücadelesini ve örgütlenmesini büyötmeye ihtiyacımız var. Birliğe de bunun için ihtiyaç var. Politikada, pratikte, kitle örgütlenmelerinde, sloganlarında bölük pörçük olmuş, etkisizleşmiş ve buna rağmen biraraya gelmesini beceremeyen bir sol, emperyalizmin ve oligarşinin avantajı halindedir. Oligarşi, bu avantajını tepe tepe kullanıyor. IMF, bu durumu tepe tepe kullanıyor. Aç, baskı altında ve öfkeli, tepkili halk, öfkesini ortaya koyacağı bir araç, açlığa zulme dur diyeceğı bir yol bulamıyor. Halka böyle bir yol açabilecek birliği oluşturmak, tüm sol güçlerin halka karşı sorumluluğudur. Bu sorumluluk, tüm hesapların ve kaygıların üzerinde olmalıdır. Açların derdini yaşamayan ve duymayan, ölümlerin acısını içinde hissetmeyen bir sol olamaz. Bu acıyı duyanların ise, bu noktada sorsuz, duyarsız davranmaya hakkı olamaz.

3 Kasımın ardından **“seçimlerde solun silindiğı**,

eridiği...” üzerine bir çok şey söylendi, buradan hareketle değerlendirmeler yapıldı. Düzenin bir parçası olmayı reddeden solun tek değerlendirme kıstası “seçim sandığı” olamaz. Zaten solun durumunun görülmesi için illa seçime bakmaya da gerek yoktur. Bir “etkisizleşme” olduğu açıktır. Bu, IMF politikalarının tüm ekonomik, sosyal sonuçlarına karşı, zulme karşı, meydanlarda, hayatın çeşitli alanlarında **örgütlenemeyen direnişlerde** açığa çıkan bir etkisizleşmedir. Sandıkta görülen bunun sonuçlarından biridir. Bu anlamda, solun tartışması gereken “sandıktaki başarısızlık” değil, hayatın her alanındaki, mücadelenin her biçimindeki yetersizliklerdir. Bizim tartışmamız, kitleleri niye seçim sandığına taşıyamadığımız değil, kitleleri niye faşizmin karşısına çıkaramadığımız olmalıdır. Eğer parlamento da bir araç olarak kullanılacaksa, bunda başarılı olmanın yolu da faşizme karşı mücadeledeki başarımızdan, etkinliğimizden geçer. Sol, halkın düzene karşı devrimci, demokratik mücadelesini örgütler. Tüm mücadele biçim ve araçlarını da bu doğrultuda kullanır. Sonuç olarak, tartışmamız, sandıkta nasıl daha “başarılı” oluruz tartışması değil, halkın devrimci, demokratik mücadelesini nasıl geliştiririz tartışmasıdır. Parlamenterist zeminle, devrimci zemini ayırdeden budur.

Mümkün olan nedir?

Bugün hemfikir olunması gereken ve hemfikir olabileceğimiz birliğin muhtevası “Haklar ve özgürlükler mücadelesini örgütlemek için birlik”tir.

Güncel olarak solun önündeki görevin, hayatın her alanında haklar ve özgürlükler mücadelesini örgütlemek olduğu konusunda, hemen herkes hemfikir. Farklı kavramlar kullanılsa da, reformist devrimci tüm siyasi hareketlerin, tüm kitle örgütlerinin açıklamalarında bu görülüyor. Daha büyük görevlerin başarılabilmemesinin, veya “stratejik” hedeflere doğru yürünülmesinin de bugün buradan geçtiği, tartışılmayacak kadar açıktır. Daha açıkçası, bu güncel görev yerine getirilmeden, ne parlamenteristler gelecek seçimler için bir umut duyabilir, ne de devrimci mücadeleyi geliştirmeyi hedefle-

yenler stratejik adımlar atabilirler.

Halkın silahlı savaşını geliştirmeye çalışmak da, gelecek seçimlere hazırlanmak da, farklı strateji ve politikalara sahip siyasi hareketlerin hakkıdır. Kimse, birbirini bunlardan alıkoyamaz. Ama yine kimse, solu birleştirmesi gereken bir birliğin, ne birincisine, ne de ikincisine tabi kılınmasını dayatamaz.

Ama her iki anlayışı savunanlar da haklar ve özgürlükler mücadelesini geliştirmekte bir araya gelebilirler. **“Hemfikir olabileceğimiz”** zemin budur.

Bu aynı zamanda **“hemfikir olmamız gereken”** zemindir. Başta işaret ettiğimiz gibi, bu güncel görev yerine getirilemediği sürece, daha büyük adımlar atılamaz.

Oligarşinin kesintisiz biçimde sürdürdüğü ve sadece devrimci hareketi kapsamayıp derece derece tüm solu hedefleyen imha, tecrit ve tasfiye politikasının başarısı, bir yerde, bizim, kitlelerin haklar ve özgürlükler mücadelesini örgütleyip örgütleyememize bağlı olarak şekilleniyor. Hayatın içinde bu noktada varlık gösteremediğimizde, oligarşinin kuşatmasının her gün daha da sıkılaşacağı, her talebin, her kazanımın çok daha büyük bedelleri gerektireceği açıktır.

“Tasfiye etmek için önce tecrit et!” Oligarşi bu politikayı uyguluyor. Tecrit etmenin en önemli ayaklarından biri de, sol, devrimci, demokrat güçleri birbirinden uzaklaştırmaktır. “Terör” demagoji-

Ne Öneriyoruz?

★ Anti-emperyalist, anti-faşist bir birlik!

★ İcazetciliğin, benmerkezciliğin, pragmatizmin hayat bulmadığı bir birlik!

★ Tüm ilerici, devrimci, demokratları, hak ve özgürlük isteyen tüm kesimleri kucaklayacak ve bunların taleplerini kendi talebi yapacak bir birlik.

siyle bunda oldukça mesafe katettiği ortadadır. Ama mesele sadece “terör demagojisi” de değildir. Silahlı mücadeleyi savunan devrimci hareketlerle bir araya gelmeyenler, kendi aralarında da daha başka nedenlerle ciddi, güncel görevleri üstlenebilecek bir birlik oluşturmamışlardır. Sonuçta, solun bir çok bölümü, oligarşinin dayatmalarıyla kendi içine kapanmış adacıklara dönmüştür. Zaman zaman 40, 50 hatta daha fazla imzalı ortak açıklamalar yapılmış olması kimseyi yanıltmasın; bunlar imza sayılarındaki kalabalıklığa karşın ciddi bir muhalefet gücü olamamış, bu tabloyu değiştirecek, oligarşinin bu oyununu bozacak bir rol oynamamışlardır. Bu tür açıklamalar da daha çok solun kendi içine kapanıklığının sonucunda gelişmiş bir tarzıdır. Meydanlara çıkmayan, direniş örgütlemeyen, faşizmle kendi çizgisinde çatışmayı göze alamayan kurumlar, böyle 40’ı, 50’si bir araya gelip bir açıklama yapınca ortalık ayağa kalkacak, iktidarlar sarılacak sanıyorlar. “Normal” olarak böyle olması gerekir tabii. Düşünün ülkemizin hemen tüm sendikaları, tüm meslek odaları bir araya gelmiş bir şey söylüyor. Bu tabii önemli, ama demokrasilerde! Oysa Türkiye’de faşizm var. Bu gerçekten kaçıldığı için, bu “muhalefet” tarzının etkisizliği, yanlışlığı, içinin boşluğu defalarca görülmüş olsa da, oyun sürüp gidiyor. Oligarşi de bunları kaale almıyor.

Bugün ihtiyaç duyulan, sözü edilen görevi yerine getirebilecek bir oluşumun niteliği, anti-emperyalist, anti-faşist olmalıdır. Neden özellikle bunu vurguluyoruz; çünkü sol kaybettiği nirengi noktalarına yeniden dönmelidir. Anti-emperyalist olunmadan, anti-faşist olunmadan sol olunmaz. Legal particiliğin on yılı ve 3 Kasım seçimleri, bunun olabileceğine dair yapılan teorilerin de, öngörülerin de iflasının göstergesidir.

Daha önce oluşturulmuş çeşitli platformlar, birlik biçimleri, alışlagelmiş “ortak” hareket tarzları çıkış noktamız olmamalıdır. Biz, pratik olarak haklar ve özgürlükler mücadelesini örgütleyecek bir birlik yaratmak durumundayız.

Birliğimiz, anti-emperyalist, anti-faşist olmalıdır!

Anti-emperyalist, anti-faşist olunmadan sol olunmaz; Anti-emperyalist, anti-faşist olmayan bir birlik, halkın ekonomik, demokratik mücadelesini örgütleyemez!

Birlik denilince tabii hemen ardından “**nasil bir birlik?**” sorusu geliyor. Çok sorulmuş ve çok da çeşitli cevaplar verilmiş bir sorudur. Bu nedenle burada ayrıntıya girmeyeceğiz.

Bugün ihtiyaç duyulan, sözü edilen görevi yerine getirebilecek bir oluşumun niteliği, **anti-emperyalist, anti-faşist** olmalıdır. Neden özellikle bunu vurguluyoruz; çünkü **sol kaybettiği nirengi noktalarına yeniden dönmelidir. Anti-emperyalist olunmadan, anti-faşist olunmadan sol olunmaz.** Legal particiliğin on yılı ve 3 Kasım seçimleri, bunun olabileceğine dair yapılan teorilerin de, öngörülerin de iflasının göstergesidir.

“Blok” da, ÖDP de içinde olmak üzere, reformist legal partiler, çözümü, umudu soldan bekleyenler için bile çekim noktası olamadılar; çünkü “sol” olup olmadıkları tartışılır haldeydiler. Anti-emperyalistlikleri de, anti-faşistlikleri de muallaktaydı. Ne IMF’ye meydan okuma vardı, ne NATO’ya, ne ABD’ye ve Avrupa’ya. Artık onlara meydan okunabilecek bir dönemde olunmadığına ikna olmuşlardı sanki. IMF politikalarına bile aleni karşı çıkamayıp “borçların ertelenmesinden” sözdebiliyorlardı ancak. Faşizmin infazlarını, katliamlarını, işkencelerini ve hesap sormayı da sloganlaştırmadılar. AB, TÜSİAD gibi güçler, “solun bu hali”ne memnun olmuşlar, bu solu “gerçekçi” bulmuşlardır. Ama bu “gerçekçilik”, halkın açlık ve zulüm karşısındaki duygularına uymamıştır. Evet,

hangi zeminde (ister parlamenter, ister devrimci) ele alırsanız alın, solun umut olabilmesi, anti-emperyalist, anti-faşist olmaktan geçer. Tek başına bu yetmez ama bunlar olmaksızın umut olunamayacağı kesindir.

Bu ülkede, sol denilince, devrimciler denilince akla anti-emperyalizm gelirdi. “Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi” sloganı, solla özdeşleşmiştir. Ama HADEP’in, ÖDP’nin yazılarına, sloganlarına bakın, emperyalizm kelimesini mumla aramanız gerek. Rastlayacağınız bir kaç yerde de büyük ihtimal, emperyalizmin ne kadar değiştiği, emperyalizmin üretici güçleri ve “insanlığı” geliştiren tek siyasi sistemin sahibi olduğu, Avrupa Birliği’nin Türkiye için demokrasi anlamına geldiği... anlatılıyor olmaktadır.

Genel olarak “solcuların” Avrupa emperyalizmiyle içli dışlı görüntüleri, Kürt milliyetçiliğinin Amerikan saldırganlığını bile onaylamaya varan tutumları, Türkiye solunun anti-emperyalist tarihsel mirasını ayaklar altına almıştır. Emperyalistlere karşı tepkilerin, kendini solda değil, “milliyetçi”lik demagogisi yapan partilerde ifade etmesi de bundan bağımsız bir sonuç değildir.

Bütün bu nedenlerden dolayıdır ki, halkın haklar ve özgürlükler mücadelesini örgütlemek üzere oluşturulan bir birliğin temel niteliklerinden biri, **anti-emperyalistliği** olmalıdır. Bu sadece ideolojik bir tercih değil, aynı zamanda **pratik bir zorunluluktur**. Eğer bugünün Türkiye’inde haklar ve özgürlükler mücadelesi verecekse, emperyalizme karşı mücadele etmeniz kaçınılmazdır. Çünkü ekonomik anlamda açlığı yaratan da, oligarşinin baskı ve zulmünün arkasında duran da Avrupa ve Amerikan emperyalizmidir. Ekonomik, demokratik, sosyal, kültürel hak gaspları, şu veya bu hükümetin değil, emperyalizm-oligarşi blokunun gaspıdır. Açlığa ve zulme karşı çıktığınızda, karşınıza bunlar çıkacaktır. Kısacası, gerçek şudur: emperyalizme karşı çıkılmadan ekonomik, siyasi haklar ve özgürlükler savunulamaz. Savunuruz diyenler, aldatma ve oyalama siyaseti içindedirler.

Başta Kürt milliyetçiliği, ÖDP reformizmi olmak üzere, herkes bu noktada netleşmek zorunda-

dır. Örneğin, seçim sonuçları değerlendirilirken, “*Blokun Kürt sorunu dışında halkın diğer sorunlarına seslenmekte yetersiz kaldığı*”, blok üyeleri tarafından da dile getirilen bir olgudur. Peki neden böyle olmuştur?

Mesele, seçim bildirgesindeki bir dengesizlik midir, seçim propagandalarını yürütenlerin bir eksikliği midir? Elbette bu kadar basit değil. Mesele, emperyalizme, faşizme karşı net olamamaktır.

Nasıl ki, emperyalizme açık ve cüretli karşı çıkışlar yoksa, aynı belirsizlik faşizme karşı mücadele için de sözkonusudur. Reformizmin yayınlarına bakanlar, faşizmle yönetilen bir ülkede olduğumuzu pekala anlamayabilirler de. Slogancı olmayalım, kalıplarla konuşmayalım adına, “anti-faşistlik, faşizme karşı mücadele” de literatürden neredeyse silinmek üzeredir.

“AB’ye uyum yasaları”yla, o yasaların “pratikleştirilmesi”yle, faşizm, faşizm olmaktan çıkmamıştır ve çıkmayacaktır.

Sol, faşizme karşı mücadeledir. Faşizmin halkın her kesimine yönelik baskı ve terörü, sol için faşizme karşı mücadelenin bir parçasıdır. Faşizmin saldırılarını “*bu bana karşı değil*”, “*bu devletle ötekinin düellosu*”, “*bu islamcılara karşı...*” diye kategorilere ayırıp kimine karşı çıkıp kimine karşı çıkmamak, düzenin belli kesimlerinin icazetini almak veya düpedüz düzenin hışmına uğramamak için “te-

**Genel olarak “solcuların”
Avrupa emperyalizmiyle içli dışlı görüntüleri, Kürt milliyetçiliğinin Amerikan saldırganlığını bile onaylamaya varan tutumları, Türkiye solunun anti-emperyalist tarihsel mirasını ayaklar altına almıştır. Emperyalistlere karşı tepkilerin, kendini solda değil, “milliyetçi”lik demagogisi yapan partilerde ifade etmesi de bundan bağımsız bir sonuç değildir.**

İkincisi, “Kürt sorunu başta olmak üzere” diye başlayan cümlede ifadesini bulan politika, 3 Kasım’da kelimenin tam anlamıyla iflas etmiş olmasına rağmen, bunun devam ettirilmeye çalışılması, tüm halk güçlerini kapsayacak ve haklar ve özgürlükler mücadelesini örgütleyecek bir birliğe dayatılması kabul edilemez.

rör demagojisine” karşı çıkmamak, “insan haklarını” bile düzenin çizdiği sınırlar içinde savunmak, solun faşizme karşı mücadelesiyle bağdaşmaz. Bağdaşmayacağı gibi, bu tutum, solun bölünüp parçalanmasına, ehlileştirilmesine, düzene yedeklenmesine neden olur.

O zaman “hak ve özgürlükler”den geriye, mesele *“reformistlerin hak ve özgürlükleri”*, veya *“Kürtlerin hak ve özgürlükleri”* kalır. Nitekim, reformist solun durumu kabaca böyledir. Bu devrimci bakış açısı değildir. Bu bakış açısıyla bir *“halk hareketi, halk muhalefeti”* yaratılamaz.

İşte bu nedenle “haklar ve özgürlükler mücadelesini örgütleyecek, geliştirecek” bir birlik mutlaka anti-faşist olmak durumundadır.

Bu kesimler, eğer solun birliğini istiyorlarsa, eğer halkın tüm ekonomik demokratik talepleri doğrultusunda bir mücadele yürütmek istiyorlarsa, seçim sürecinde çokca sözettikleri *“halk iktidarı”*, *“demokratik Türkiye”* hedefinde samimi ve kararlıysalar, bu mücadelenin anti-empyralist, anti-faşist bir çizginin dışında verilemeyeceğini de görmek zorundadırlar. *“Biz AB’ye karşı değiliz, biz ABD’ye karşı değiliz...”* deyişleriyle bu mücadeleyi yürütmek de, hatta solcu kalmak da mümkün değildir.

Birleştiren değil bölen birlik ve ittifaklar

Türkiye solunda yıllardır kalıcı, işleyen ve iş ya-

pan birliktelikler oluşturulamadığı doğrudur. Ama reformizmin bütün bu süre boyunca adeta “kutsal bir ittifak” oluşturduğu da bir o kadar gerçektir.

Şunlar olmasın, bunlarla yanyana gelmeyelim tavrı, mevcut icazetçi politikaların devamı ve dolaşısıyla da mevcut durumun sürmesi demektir. Bu tavrı sürdürenler, birliğe engel olmanın sorumlusu olacaklardır.

Dünün *“HADEP, EMEP, ÖDP, SİP...”* klişesi, şimdi de *“Blok”* veya artı olarak *“Blok, ÖDP, TKP”* diye sürdürülmemelidir.

Bu fiili reformist ittifak, icazetçiliğin bir tezahürü olarak, aynı zamanda parlamenter hayallere göre şekillenmiştir. Onları bir araya getiren temelde budur. İlişkilerini, politikalarını, 1 Mayıs’tan emekçilerin mücadelesine, F tipleri meselesine kadar kendilerini hep devrimcilerden ayrı tutma üzerine oluşturdular. Bu “taktiğin” demokrasi mücadelesine değil, oligarşinin baskı ve tahakkümünü pekiştirmesine, oligarşiye yeni manevra alanları açılmasına hizmet ettiği ortadadır.

Bu klişeyi ortaya çıkaran anlayış, solda **bölücü** bir rol oynamıştır.

Eğer solun birliği bir hedefse, bu anlayış değişmek durumundadır.

Kürt milliyetçiliği ve ÖDP’de somutlanan “birlik” anlayışı, benmerkezciliğiyle, pragmatizmiyle ve düzen içi arayışlarıyla, bir çok birliği, birlik girişimini engellemiş, sonuçsuz bırakmıştır.

Birincisi; Son seçim sürecinde çok daha açıkça görüldüğü gibi, bu kesimler en başta *“solla mı ittifak, çeşitli burjuva güçlerle mi ittifak?”* sorusuna net bir cevap vermelidirler. Şu anda seçimlerin geçmiş olması nedeniyle bu gündemde olmayan bir konu gibi görünse de, bu sadece “dönemsel” bir sorun değildir. Kürt milliyetçiliği, ateşkes-barış politikalarıyla birlikte, solla “dirsek temasını” korurken, burjuvaziyle ittifak arayışında olan bir çizgi izlemiştir. Seçim değerlendirmesi adına değinilmedik hemen hiç bir şey kalmamışken, halen Kürt milliyetçilerden bir kişinin bile, seçim öncesi düzen partileriyle ittifak arayışlarını siyasi olarak sorgulaması, tartışmaması, bu anlayışın yarın karşımıza nasıl çıkacağını bilinemez hale getirmektedir.

Kürt milliyetçiliği literatüründe, geçmişten beri sol “**ikincil ittifakların ikincil halkası**” olarak sayılagelmıştır. Birinci, bazen diğer parçalardaki Kürt milliyetçi hareketler, bazen “ilerici burjuva çevreleri” olmuş, ama bir türlü sol olmamıştır. 3 Kasım seçimlerinde de, sol, ikincil, ötekiler olmazsa -mecburiyetten- tercih edilecek bir ittifak gücü olarak görüldü. Ama tersinden bakıldığında görülür ki, Türkiye solu, her zaman (yeterliliği-yetersizliği ayrıca tartışlsa da) düzen karşısında PKK’nın, Kürt milliyetçiliğinin diğer örgütlenmelerinin yanında olmuştur.

İkincisi, “Kürt sorunu başta olmak üzere” diye başlayan cümlede ifadesini bulan politika, 3 Kasım’da kelimenin tam anlamıyla iflas etmiş olmasına rağmen, bunun devam ettirilmeye çalışılması, tüm halk güçlerini kapsayacak ve haklar ve özgürlükler mücadelesini örgütleyecek bir birliğe dayatılması kabul edilemez.

Üçüncüsü, fiili olarak herşeyin merkezinde olmak dayatması kabul edilemez. Benmerkezciliğin hem siyasi, hem örgütsel her biçimine tanık olduk bütün bu yıllar boyunca. Benmerkezciliğin hakim olduğu yerde ise, hiç bir birlik yaşamamıştır. Benzer bir “son”u yaşamak yeni bir birlik için sözkonusu olmamalıdır.

Türkiye solunun birlik konusunda haddinden fazla “olumsuz tecrübesi” vardır. PKK’nın hemen tüm ilişkilerinde “kullanma”yı düşünmesi, bir güç olamayan çeşitli sol kesimlerin Kürt milliyetçiliği ile ittifaka sadece “bir güce yaslanmak” zihniyetiyle bakması, kimse için sır değildir. Bugünkü “Blok”ta da benzer bakış açısının olduğunu kim reddedebilir? Peki ne çıkmıştır bunlardan? Bu ciddi bir muhasebe dersidir. Pratik olarak ortadadır; Kürt milliyetçiliği ile yapılan birlik girişimlerinde hiç bir sol örgüt güçlenmemiştir. 80’lerin ortalarından bu yana, çok büyük iddialarla oluşturulan PKK’lı ittifakları hatırlayın. Çoğu bugün siyasi arenadan silinmişlerdir. Öte yandan, PKK da bu birliklerden bir sonuç elde edememiştir. Bu ittifaklar, ne PKK’yı “Türkiyelileştirmiş”, ne de ona “Türkiye’nin önderliğini” kazandırmıştır. Boş hesaplar üzerine yapılan ittifaklardaki hesapların tutması

Önerdiğimiz haklar ve özgürlükler mücadelesini örgütleyecek bir HALK CEPHESİ’dir. Türkiye solunda birliklerin isimleri kendilerinden çok tartışıldığı için, bazı noktaları öncelikle belirtelim. (Birliklerin muhtevassından çok adının tartışılması, esas olarak bir niyet ifadesi olarak da görülebilir. Niyeti olmayan, nasıl yapabiliriz diye

değil, neresinden karşı çıkayım diye bakar soruna.) Önerdiğimiz, muhtevası itibarıyla bütün halk güçlerini bir araya getirmeyi, biçimi itibarıyla katılan tüm güçlerin söz, karar hakkının olduğu, asgari düzeyde kendi kurumlarına ve alt örgütlenmelerine sahip cephe tarzı bir örgütlenmedir. Önerdiğimiz demokratik bir cephedir.

mümkün değildir.

Solun birlik pratiğindeki olumsuzlukların hepsini burada sıralayamayız elbette. Ama yeni bir birliği, güncel, kaçınılmaz bir sorumluluğu tartışırken, bunların hatırlanması şarttır.

Önerdiğimiz, iktidar hedefli demokratik bir cephedir

Şimdi önümüzdeki soru şudur: **Mevcut koşullarda mevcut güçler çerçevesinde, ihtiyaca nasıl bir cevap verilebilir?**

Bu konuda, hayallerimiz olsa da, hayalci olamayız. Gerçekçi olmak durumundayız. Mevcut sol güçlerin ne bileşimi, ne çizgileri, ne de sol içi ilişkiler konusundaki gelenekler, bugünden yarına değişecek değildir. Ama hiç bir şey değişmeden de, bugüne kadarkinden farklı bir şey yapamayacağımız da açıktır. O halde, bugünden yarına değişmese de,

değişmesi doğrultusunda adımlar atılması şarttır. Birlik için bir araya geliş, öncelikle böyle bir adım olma özelliği taşıyacaktır. Birliğin sürekliliği, hayatıyeti, etkisi, bu adımların ne kadar sürekli kılındığına, birlik içinde birlikte ne kadar değişip dönüşebildiğine bağlı olacaktır.

Önerdiğimiz **haklar ve özgürlükler mücadelesini örgütleyecek bir HALK CEPHESİ**'dir. Türkiye solunda birliklerin isimleri kendilerinden çok tartışıldığı için, bazı noktaları öncelikle belirtelim. (Birliklerin muhtevassından çok adının tartışılması, esas olarak bir niyet ifadesi olarak da görülebilir. Niyeti olmayan, nasıl yapabiliriz diye değil, neresinden karşı çıkayım diye bakar soruna.) Önerdiğimiz, muhtevası itibarıyla bütün halk güçlerini bir araya getirmeyi, biçimi itibarıyla katılan tüm güçlerin söz, karar hakkının olduğu, asgari düzeyde kendi kurumlarına ve alt örgütlenmelerine sahip cephe tarzı bir örgütlenmedir. Önerdiğimiz **demokratik bir cephedir**.

Önerdiğimiz Parti-Cephe bütünlüğü içindeki bir Cephe değildir. Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi, *"Emperyalizm ve oligarşiyle çelişkisi olan bütün halk sınıf ve tabakalarının, anti-emperyalist, yurtsever, namuslu ve onurlu herkesin, Devrimci Halk İktidarı'nı kurmak için savaştan örgütüdür."*

Sözü edilen cephe ise, herşeyden önce savaştan bir örgüt değil, demokratik alanda mücadele sürdürecektir bir örgüttür.

Bu birliğin yarın nasıl bir biçim alacağı, hedefinin hangi yönde daralıp genişleyeceği, bugünden

belirlenemez. Birlik içinde yer alan tüm güçler, elbette kendi stratejik çizgileri doğrultusundaki mücadeleyi geliştirdikleri ölçüde, birliği de aynı yönde etkilemeye çalışacaklardır. **Devrimci Halk İktidarı** hedefinde bugün için hemfikir olunmayabilir. Bu mücadeleye girildiğinde, bu yol bizi oraya götürür veya ayırırız. Biz çoğunluk itibarıyla birincisinin gerçekleşeceğine inanıyoruz. Ama bu yarının sorunudur. Bugünün değil.

Bu ülkedeki tüm devrimcilere, bağımsızlıktan, demokrasiden yana olan her kuruma ve kesime, **"parlamentar boş hayalleri değil, devrimi büyütelim!"** çağrısı yapıyoruz. Bağımsızlık da, demokrasi de devrim sorunudur. Haklar ve özgürlükler mücadelesini geliştirirken perspektifimiz yine halkın devrimci iktidarı mücadelesini, yani devrimi geliştirmektir.

İktidar hedefi olmayan her muhalefet hareketi, eninde sonunda düzen içileşmekten kaçınmaz. **Halk muhalefetini** örgütlerken, o muhalefetin siyasi hedefleri arasında **halkın iktidarı** hedefi olmalı. Bu, somut, güncel bir hedef olmayabilir; ancak halkın ufkunun düzen içi iyileşmelerle, solun ufkunun "protestoyle" sınırlanmasını engeller.

"Halkın iktidarı" hedefi, reformist, devrimci tüm güçlerin ittifak sınırlarını da çizer. Birlik, faşizme, emperyalizme karşı olan veya onlarla çelişkisi olan tüm güçleri birleştirme bakış açısıyla hareket eder. Birlik dışında olup da faşizmle değişik düzeylerde çelişkiler yaşayan kesimleri de tarafsızlaştırmayı hedefler. Ama bu düzen içi güçlere yedeklenmeyi getirmemelidir. Faşizme karşı demokrasi mücadelemiz, **"Avrupa demokrasisi" için mücadele değildir**.

Muhtevası, oynayacağı rol konusunda çok net şeyler söylüyoruz. Ama ortaya, kimine geniş, kimine dar gelecek bir kalıp da koymadık. Tartışmaya bir kalıpla başlamak, daha baştan daraltıcı, dışlayıcı olacaktı çünkü.

Çağrımız, tüm devrimci siyasi hareketlere, legal partilere, demokratik kitle örgütlerine, derneklere ve aydınlarımızdır. Önerdiğimiz cephe tüm bu güçlerin içinde yer alabileceği ve kendini temsil edebileceği bir cephedir. Hem politikaları, hem bir-

Bu birliğin ilk adımı, Türkiye çapında bütün sol grupları, demokratik güçleri bir araya getirecek bir meclis olabilir. Bu meclis, mücadelenin, örgütlenmenin çerçevesini belirleyecek ve o çerçeve bir kez belirlendikten sonra, o çerçeve içinde, herkes o meclisin iradesine, kurumlarına tabi olacaktır.

lik anlayışları bakımından eleştirilerimizin odağına koyduğumuz Kürt milliyetçi hareketi ve ÖDP'yi de, 2 yıllık F tiplerine karşı mücadelede olumsuz bir sınav veren kitle örgütlerini de içeren bir çağrıdır. Cephe tarzında bir araya geliyoruz, güçsüzlükten, kendine güvensizlikten kaynaklanan savrulmaların önünü kesecektir. Keza bu çerçevede çağrımız "Emek barış demokrasi bloku"nu da içermektedir. Böyle bir birlikte blok olarak da, tek tek blok üyeleri olarak da yeralabilirler bizce. Kendi tercihleridir. Blok, en azından seçim konusunda benzer amaçlara sahip çeşitli sol güçleri birleştirmesi yanı sıra birlik doğrultusunda atılmış olumlu bir adım olarak değerlendirilebilir. Ama tüm blok üyeleri, bu bloğun genişletilmesi zorunluluğundan söz ediyorsa, genişleme tartışmasının, birlikte olunmak istenenlerle yapılması gerektiği açıktır. Keza blokun genişletilmesi, "seçim için değil, halkın muhalefetine örgütlemek için" isteniyorsa, bu muhalefette yer alması muhtemel tüm güçleri içine alabilecek bir genişlemenin hedeflenmesi gerektiği de açıktır. **"Biz kurduk, gelin katılın"** gibi, solun tanık olduğu en klasik birlik manevrasına bir kez daha başvurulması, birliği ve genişlemeyi istememekle aynı şeydir. O zaman "blok" da yeni bir tekke olur ve solun **"herkes kendi tekkesinde mutlu"** geleneği bozulmaz!

Dileyen seçime yönelik çalışmalarını devam ettirir; ama şu an tartıştığımız ve aciliğinde herkesin hemfikir olduğu birlik, haklar ve özgürlükler mücadelesini örgütleyecek, ekmek, bağımsızlık ve demokrasi talebini yükseltecek bir birliktir.

Bu birliğin ilk adımı, **Türkiye çapında bütün sol grupları, demokratik güçleri bir araya getirecek bir meclis** olabilir. Bu meclis, mücadelenin, örgütlenmenin çerçevesini belirleyecek ve o çerçeve bir kez belirlendikten sonra, o çerçeve içinde, herkes o meclisin iradesine, kurumlarına tabi olacaktır.

Bürokratik değil, katılan tüm güçlerin dinamizmini harekete geçirecek, organize edecek bir yapıya sahip olmalıdır.

Bütün bunlara, çok çeşitli biçimler ve adlar verilebilir; yasallığın ve meşruluğun çeşitli biçimleri kullanılabilir; **zor olan biraraya gelmenin biçimi-**

ni bulmak değil, bir araya gelmeye karar vermektir.

Oligarşi, meşruluğunu haklılığından, gücünü örgütlülüğünden alan bir güce engel olamaz. Elbette bu, böyle bir cephenin hiç bir engelle, baskıyla karşılaşmayacağı, bedel ödemeyeceği, hiç bir riskin olmayacağı anlamına gelmiyor. Böyle bir "güvence" verebilmek için Türkiye gerçeğinin değişmiş olması gerekir. Değişmediğine göre, bu birliği emperyalizme ve faşizme karşı örgütlediğimize göre, elbette baskılar olacak, bedeller ödenecek. Faşizm koşullarında başka türlü demokrasi mücadelesi vermek, hak ve özgürlükler kazanmak mümkün değildir. "Halkın mücadelesini geliştirme" gibi bir sorumluluk duyanlar, bu sorumluluğun getirdiği bedelleri elbette göze almış olacaktır.

Ufkumuz daha geniş, amacımız daha saf ve yalın olmalıdır. Baştan bildik manevraları ve küçük hesapları devre dışı bırakıp, "Neden olmasın, niye başaramayalım?" sorusuyla yola çıkmalıyız. Yüzlerce sorun çıkacaktır. Çıksın. Uğraşmaya değer.

Fazla zamanımız yok. Bu söz, emperyalizmin ve faşizmin tahakkümünü, açlığın ve zulmün hükmünü sürdürdüğü her dönem için söylenebilir belki; ancak yine de daha önce söylenmiş benzeri sözlerin, bugünle kıyaslanması zordur. Halkın ekonomik, demokratik, ulusal talepleri doğrultusundaki bir mücadelenin örgütlenmesinde, sol tarihimizin en etkisiz dönemlerinden birini yaşamaktadır. Böyle bir adım atılamadığı noktada, bu durumun aşılması da daha uzun bir zamana yayılacaktır. Eninde sonunda bu durum aşılmasına aşılanacaktır. Ama birliğin sağlayacağı imkan ve yararlar, bu süreci kısaltır.

Ufkumuz daha geniş, amacımız daha saf ve yalın olmalıdır.

Baştan bildik manevraları ve küçük hesapları devre dışı bırakıp, "Neden olmasın, niye başaramayalım?" sorusuyla yola çıkmalıyız. Yüzlerce sorun çıkacaktır. Çıksın. Uğraşmaya değer.

28 Şubatın Ürünü AKP ve Laiklik-Şeriatçılık Çatışması

AKP, MGK'nın 28 Şubat operasyonunun ürünüdür ve Refah çizgisini zayıflatmak için AKP'yi geliştiren de oligarşidir. Ama egemen sınıfların siyasete müdahalesi, kesin bir düzenlilik içinde, sadece egemen sınıfların planına uygun gelişmez. Her müdahale, karşıt bazı dinamikleri de içinde taşır, o dinamikleri harekete geçirir. AKP örneğinde de böyle olmuştur. Ama oligarşi, yine de bu operasyondan "zararlı" çıkmış sayılmaz. Yokedemeyeceğini bildiği bir potansiyeli düzene büyük ölçüde uyumlu hale getirilmiş bir partiye kanalize etmiştir.

AKP'nin hükümet olmasının hemen ardından beklendiği ve kimilerinin de özellikle olmasını istediği gibi laiklik-şeriatçılık tartışması gündemde belli bir ağırlık kazanmaya başladı. Bu "çatışma"nın ne kadar ön plana çıkarılacağı, ne kadar zamana yayılacağı ve hangi biçimleri alacağı, esas olarak krizin boyutuna ve oligarşi içi ilişki ve çelişiklere göre biçimlenecektir.

Hem AKP'yi, hem bu çelişkiyi doğru değerlendirmek, halk hareketinin gelişimi açısından önemlidir. Sorun elbette AKP'nin "hangi safta" olduğunu tesbit etmek değildir; bu açıktır. Bu anlamda devrimci hareketin ittifakları, halk güçlerinin birliği açısından da AKP'nin özel bir yeri yoktur. Fakat haklar ve özgürlükler mücadelesinin gelişimi açısından, daha da önemlisi, oligarşi içi çelişikler karşısında doğru bir tutum takınılması açısından AKP'nin ne olup olmadığını doğru tesbit etmek gereklidir.

"Hizaya getirilmiş" bir islamcı parti

AKP, 28 Şubat müdahalesinin ürünü olan bir partidir. Bir başka deyişle, AKP, 28 Şubat'ın başarısıdır. İslamcı düzen partisi, oligarşinin müdahale ve operasyonları sonucunda kafası gövdesiyle boydan boya ikiye ayrılmış ve her iki parçanın da sivri yanları bir parça daha törpülenmiştir. (Saadet Partisi, 3 Kasım seçimlerinde eski söylemlerine bir dönüş yapmış olsa da, bu seçimlik bir dönüştür, Re-

fah'ın kapatılmasının ardından Fazilet'te kalanlar ve Tayyip Erdoğanlılar adeta IMF'ye, MGK'ya güven verme yarışındaydılar. MGK hem bölmüş, hem de ikisini de kendisine daha uyumlu hale getirmiştir.) AKP, bu iki parçadan düzene daha uyumlu olanı, baştan siyaset sahnesine törpülenmiş olarak çıkarırdı. Ama "törpüleme" operasyonu nihayete ermiş de değildir.

28 Şubat döneminde Refah Partisi'ni bölme operasyonu sürdürülürken, "yenilikçi", "çağdaş" diye övülen, teşvik edilen, kışkırtılan Tayyip Erdoğan ve ekibi, bölünmenin ardından, oligarşinin istediğinin ötesinde bir güç kazanınca yeniden bir "hizaya sokma" operasyonuna maruz kaldı. "**Değiştğini kanıtla!**" söylemi eşliğinde sürdürülen bu operasyonla, AKP, iyice emperyalizmin ve MGK'nın çizdiği sınırlara yaklaştırıldı.

28 Şubat tabii ki, sadece islamcı partiye yönelik de değildi. Esas olarak tüm düzen partilerine bir çekici düzen verilmesi ve tüm muhalif güçlere verilen bir mesajdır. 28 Şubatla mevcut düzen içinde hükümet olabilmeyen koşulları ortaya konulmuştur.

Bütün bu gelişme sürecinin gösterdiği şudur; AKP, MGK'nın 28 Şubat operasyonunun ürünüdür ve Refah çizgisini zayıflatmak için AKP'yi geliştiren de oligarşidir. Ama egemen sınıfların siyasete müdahalesi, kesin bir düzenlilik içinde, sadece egemen sınıfların planına uygun gelişmez. Her müdahale, karşıt bazı dinamikleri de içinde taşır, o dinamikleri harekete geçirir. AKP örneğinde de böyle

olmuştur. Tayyip Erdoğan liderliğindeki **“düzene daha uyumlu islamcı parti”**, oligarşinin öngördüğünün ötesinde bir gelişme göstermiştir.

Ama oligarşi, yine de bu operasyondan “zararlı” çıkmış sayılmaz. Yokedemeyeceğini bildiği bir potansiyeli düzene büyük ölçüde uyumlu hale getirilmiş bir partiye kanalize etmiştir.

AKP, düzen partisidir

Seçim sonrasında bir çok kesimin dile getirdiği gibi, AKP’ye verilen oylar, halktaki yaygın memnuniyetsizliğin oylarıdır. Oligarşinin demokrasicilik oyununun **“başarısı”** da buradadır. Düzene karşı memnuniyetsizliğin akması gereken doğal mecra, devrimdir. Ancak devrimin güçsüz olduğu durumda, oligarşi halkın memnuniyetsizliğini düzen içi kanallara akıtabilecek manevra imkanlarını bulur. AKP de bu anlamda tepkilerin düzen içine akıtıldığı bir kanal olmuştur. Bu yanıyla oligarşinin düzene güç veren bir siyasi oluşum olduğu tartışmasızdır.

Kitlelerin açlığa, faşizme karşı tepkilerini gerici bir kanala çekme gibi bir rol oynamanın ötesinde de, AKP düzeni tüm temel politika ve kurumlarıyla savunan bir partidir. Kapitalizme hiç bir itirazı yoktur. Emperyalizme bağımlılığa itirazı yoktur. Faşizme de itirazı yoktur. Bütün bu konularda düzenle temel bir ilişkisinden sözedilemez.

Bundan sonrasının nasıl şekilleneceği, AKP’nin emperyalizme ve oligarşiye hizmetini nasıl sürdüreceğine bağlı olacaktır. Yukarıda işaret ettiğimiz gibi, AKP oligarşinin ve bizzat AKP yönetiminin de beklediğinin ötesinde bir gelişme göstermiştir. Bu gelişmeyle birlikte, AKP içine homojen olmayan bir çok eğilim ve çıkar çevreleri yerleşmiştir. Do-

layısıyla, AKP yönetimi de hesaba katmadıkları iç dinamiklerin, oy aldıkları halk kesimlerinin tepki ve taleplerinin ve temsalcisi olmaya soyunduğu sermaye gruplarının baskısı altında kalacaktır.

AKP yöneticilerinin bazılarının kökeninin yoksul halk olması, AKP’nin bir egemen sınıf partisi olduğu gerçeğini değiştirmez. AKP içinde çeşitli burjuva kesimler, toprak ağaları, aşiret reisleri çokcadır. Ama bundan daha önemlisi, AKP’nin programına yazdığı ve uygulamaya başladığı politikalar, egemen sınıf politikalarıdır. Halkın ekonomik demokratik hak ve özgürlüklerine ilişkin uygulayacağı politikalar ise, esas olarak, kendinden önceki iktidarlarda olduğu gibi, “halkın isyanını, sosyal patlamayı” önlemeye, devrimci mücadelenin gelişimine engellemeye yönelik “geçici” önlemlerden ibaret kalacaktır.

AKP’nin ekonomiden sorumlu bakanları, Kemal Derviş’in rolünü üstleneceklerdir. AKP iktidarı bu rolü üstlenmekte ayak sürürse, içeriden veya dışarıdan yeni bir Derviş bulunup Bakanlar Kurulu masasında aralarına oturtulacağını iyi biliyorlar. Arada

bazı bakanlar, MHP’li bakanların yaptığı gibi IMF politikalarını uygulamakta isteksiz olabilir, onların başına gelecek olan da MHP’li bakanların başına gelendir. IMF talimatlarını yerine getirmeyenler gider, yerine daha “uyum”lular gelir.

“Uyum” daha bugünden AKP iktidarının simgesel bir tanımı olmaya adaydır. **IMF’ye uyum, AB’ye uyum, MGK’ya uyum,** AKP politikalarının temel çizgileridir.

Bu “uyum” politikasının temelinde de, islamcı kesimin tabanda da, tavanda da büyük ölçüde düzen tarafından “kazanılmış” olması vardır. TBMM Başkanı Bülent Arınç’ın, Sezer’i uğurlamaya türbanlı eşiyerek gitmesinin, bizzat islamcı

AKP’ye verilen oylar, halktaki yaygın memnuniyetsizliğin oylarıdır. Oligarşinin demokrasicilik oyununun “başarısı” da buradadır. Düzene karşı memnuniyetsizliğin akması gereken doğal mecra, devrimdir. Ancak devrimin güçsüz olduğu durumda, oligarşi halkın memnuniyetsizliğini düzen içi kanallara akıtabilecek manevra imkanlarını bulur. AKP de bu anlamda tepkilerin düzen içine akıtıldığı bir kanal olmuştur.

kesimler tarafından eleştirilmesi, islamcı aydınların, politikacıların nasıl pasifize edildiğinin, düzenin statükolarının nasıl beyinlerine yerleştirildiğinin ve bu kesimlerin nasıl çıkararcılaştığının ifadesidir.

AKP, bütün olarak “doktriner” bir parti değildir. MSP-RP çizgisine göre, “doktriner” yanı iyice geriletmiştir. AKP, “ideolojik” planda, islamcılığı emperyalist sistemle bütünleştirmeye soyunmuştur, sınıfsal anlamda ise, özü itibarıyla emperyalizmin ve oligarşinin partisidir. Tekellerin programını ve çıkarlarını savunmaktadır. Fiili olarak, zaman zaman “Anadolu sermayesi” diye nitelenen tarikat sermayeleriyle palazlanan tekelci burjuvazinin alt kesimleri, tüccar, tefeci kesimi ve toprak ağalarıyla daha yakın bir ilişki içinde olması, bu niteliğini değiştiriyor. Zaten hızla tekelci burjuvazinin büyük kesimleriyle de organik ilişkilerini geliştirdiği de görülmektedir. Kısacası AKP, **yoksul halkın** memnuniyetsizlik oylarıyla iktidar olmuştur; fakat, **egemen sınıfların** taleplerini karşılayarak iktidarını sürdürebilecektir.

Kriz ve oligarşi içi çelişkiler sürecektir

Önümüzdeki süreçte, AKP iktidarıyla genelkurmay ve sermayenin değişik kesimleri arasında çeşitli çelişkiler yaşanması da muhtemeldir. Özellikle burjuva medyayı elinde bulunduran veya yönlendiren kesimlerin çıkarlarına, taleplerine aykırı kararlar alınması durumunda, IMF’nin tekelleşme politikalarına rağmen orta sermaye kesimlerine bazı avantajlar tanınmaya kalkışılması durumunda, keza ekonomiden tümüyle bağımsız olmayan ama yine de kendi iç dinamiklerine sahip siyaset alanında, özellikle “islami yaşam tarzı”, islamcı vakıfların,

tarikathların talepleri temelinde çeşitli çelişki ve çatışmalar çok uzak ihtimal değildir.

IMF politikaları uygulanmaya devam ettiği müddetçe, ekonomik kriz hem egemen sınıfları, hem halka etkilemeye devam edecektir. Dolayısıyla siyasi kriz de sürecektir. Keza, AKP’nin IMF ve TÜSİAD’ın istekleri doğrultusunda bir ekonomik programı tamamen uygulaması durumunda bile, siyasi, sosyal alanda krizler yaşanması da mümkündür. Bunda AKP’nin tabanının önemli bir bölümünün “islamcı” niteliği, devletin mevcut MGK belirleyiciliğindeki yapısı gibi çok çeşitli etkenler de rol oynayacaktır. AKP emperyalizmin isteklerini harfiyen yerine getirdiği sürece oligarşi içi bir kriz olmaz diye düşünmek yanlıştır.

Emperyalist yağma ve talan büyüdükçe, işbirlikçi sınıflar açısından sömürüden pay kapma kavgası daha da kızışacak, TÜSİAD, MGK, orta burjuva kesimler, tüccarlar, toprak ağaları, iktidar içindeki ekonomik ve siyasi konumlarını korumak için daha sert bir çatışmaya gireceklerdir. Bu kriz, halkın mücadelesinin yükseldiği bir durumda ise, daha da derinleşecektir.

Egemen sınıflar arasındaki hemen her çatışmada olduğu gibi, taraflar, kitleleri, güncel deyimle “kamuyuunu” kendi yanlarına çekebilmek için bu çıkar çatışmasını çeşitli ideolojik motiflerle gerekçelendirecekler, faşizm, “cumhuriyeti koruma kollama”, islamcılar “hak ve özgürlükler” noktasında bir mevzi oluşturmaya çalışacaklardır. Bu noktada çelişki, laiklik-şeriat kavgası görünümünü alacaktır.

Kitlelerin açlığa, faşizme karşı tepkilerini gerici bir kanala çekme gibi bir rol oynamanın ötesinde de, AKP düzeni tüm temel politika ve kurumlarıyla savunan bir partidir. Kapitalizme hiç bir itirazı yoktur. Emperyalizme bağımlılığa itirazı yoktur. Faşizme de itirazı yoktur. Bütün bu konularda düzenle temel bir çelişkisinden sözedilemez.

Sol politika, MGK’cılık olamaz

Sol, bu açıdan, daha başından net ve doğru bir tutum takınmak durumundadır. 28 Şubat süreci, özellikle reformist solun, adeta MGK’ya yedeklendiği, bu çatışmaya, genel-

kurmay saflarından katıldığı bir dönem olarak hafızalarımızdadır. Bu sonucun ortaya çıkmasındaki tek neden, solun reformist kesimlerinin laiklik-şeriatçılık çelişkisini yanlış değerlendirmesi değildir. ÖDP, TKP başta olmak üzere reformist sol, bu çelişkiyi bir “fırsat!” olarak kullanmak istemiş, düzenle bütünleşmenin, düzen içi siyasette kendilerine bir yer açmanın aracı olarak kullanmaya çalışmışlardır. Ama elde ettikleri tek sonuç, “kullanılma”dır. MGK tarafından, burjuva medya tarafından kullanılmışlardır. ÖDP’nin 28 Şubat paralelinde yaptığı mitinglerin, TKP’nin yine aynı paralelde yaptığı bir kaç kişilik şeriat karşıtı “eylem”lerin burjuva medyada nasıl öne çıkarıldığı hatırlanacaktır. Aynı medya, bu konuda reformist solu yeterince kullandıktan sonra, bu kesimlere aynı “ilgiyi” göstermemiştir.

Reformist sol, 28 Şubat dönemindeki politika ve pratiğiyle, bir değil, bir kaç yanlışın birden içinde olmuştur. MGK’nın “Susurluk’un üstünü örtme” operasyonuna yardımcı olmuş, halkın tepki ve taleplerinin düzenin kendisine değil, farklı yönleri kanallara edilmesine yönelik egemen sınıf politikalarına alet olmuşlardır.

Hangi gerekçeyle olursa olsun, MGK solculuğu, düzene güç verir. 28 Şubat döneminin gösterdiği en açık sonuç budur.

MGK, MGK solcuları, sendikacıları, aydınları, “şeriat” hedefe koyarak nasıl bir çarpıtma yapıyorlarsa, islamcılar da “laikliği” hedefe koyarak aynı çarpıtmayı yapıyorlar. Her iki durumda gözlerden gizlenen, gericiliğin, baskı ve zulmün asıl **kaynağıdır**. Her iki durumda düzene karşı olması gereken tepkiler, başka noktalara yöneltilmiş olmaktadır. İki politika da netice itibarıyla “düzeni koruyan bir muhteva”ya sahiptir.

Dolayısıyla, devrimciler şu

veya bu biçimde bu politikalara angaje olamazlar.

Devrimciler, AKP iktidarına karşı hak ve özgürlük mücadelesini geliştirirken, mücadeleyi “şeriatçılığa, yobazlığa” karşı değil, IMF’ye, faşizmin zulmüne karşı yönlendirmek durumundadır. AKP tabanına yönelik AKP dışından -MGK’dan, polis ve ordudan- gelecek baskılara, anti-demokratik diğer uygulamalara karşı da, haklar ve özgürlüklerin savunucusu olunmalıdır.

Düzenin düşünce ve inançlar üzerindeki, örgütlenme üzerindeki baskı ve yasaklarına karşı çıkışımız net olmalıdır.

Devrimciler inanç ve düşünce özgürlüğünü kararlılıkla savunacaktır. Türban yasağına karşı direnenler, baskıya, zulme karşı mücadele verdikleri sürece (ideolojilerindeki gerici yanlara, zulme karşı mücadeleyi sadece kendi özgürlükleri biçiminde ele alan çarpıklıklarına rağmen) oligarşiye karşı muhalefetin bir parçasıdır. Onlara karşı ideolojik mücadele ayrıca yürütülür, bunlar birbirinin karşısına çıkarılacak tavırlar değildir. “İslamcılar” şeklindeki bir genellemenin her zaman yeterli olmadığı da bilinmek durumundadır. Düzen islamcılığı ve bunun dışında örgütlenmeye çalışan çeşitli islamcı çevreler arasında pratiğe yansıyan farklılıklar ortaya çıktığında, devrimci hareket bunlara uygun politikalar da geliştirmek durumundadır. İslamcılar içinde düzen karşıtlığının büyümesi oligarşiyi zayıflatır.

Devrimciler, AKP iktidarına karşı hak ve özgürlük mücadelesini geliştirirken, mücadeleyi “şeriatçılığa, yobazlığa” karşı değil, IMF’ye, faşizmin zulmüne karşı yönlendirmek durumundadır. AKP tabanına yönelik AKP dışından -MGK’dan, polis ve ordudan- gelecek baskılara, anti-demokratik diğer uygulamalara karşı da, haklar ve özgürlüklerin savunucusu olunmalıdır.

İslamcıların düşünce ve inanç özgürlükleri sözkonusu olduğunda, buna destek vermek AKP’yi güçlendirir diye düşünülmemelidir. Böyle bir görünüm yanıltıcıdır. AKP de neticede, faşizmin baskı ve tahakküm politikasını sürdürecektir. Kendi tabanının bile hak ve özgürlük taleplerini karşılayamaz. Bizim bu noktada yapmamız gereken RP, SP, AKP gibi partilerin “düzen partisi” olduğunu, düşünceleri ve

inançları yasaklananlara göstermek, bu kesimi kendi içinde ayırtırmaya çalışmaktır.

Ne MGK'nın "anti-şeriat", ne de islamcılarının "anti-laik" politikalarına yedeklenilmesi sözkonusu olamaz. Biz oligarşiye, faşizme karşı haklar ve özgürlükler mücadelesini geliştirdiğimizde, tüm çelişkiler bizim mücadelemize tabi olacaktır. Bu nedenle bizim asıl düşünmemiz, hedeflememiz gereken budur.

AKP'ye çağrımızdır!

AKP'nin niteliği hakkında fazla bilinmeyen bir yan yoktur. Bu anlamda "bekleyelim görelim" denilecek bir durum da yoktur.

AKP, ortaya koyduğumuz gibi, düzen partisidir. Oligarşinin partisidir. Tabanı ve kadrolarının bir kısmı nedeniyle, düzenle kimi çelişkilerinin varolması, emperyalizm ve oligarşinin AKP'yi sonuna kadar kullanmayacağı anlamına gelmiyor. Emperyalizmin isteklerini yerine getirdikleri, kitlelerin tepkilerini bastırabildikleri veya farklı kanallara yönlendirebildikleri sürece, oligarşi AKP'yi kullanmaya devam edecektir. AKP de kullanılmaya dünden hazırdır. Kendini düzene kabul ettirmek, kanıtlamak için yapmayacağı şey yoktur. Bu anlamda gerek emperyalizmin yağma ve talan politikalarını, gerekse de oligarşinin baskı ve zulüm politikalarını hayata geçirmekte 57. hükümetten geri kalmayacağını söylemek bugünden mümkündür. AKP'nin işbaşına getirdiği bakanların niteliği, bu konuda yeterince fikir vermektedir.

Ancak, her siyasi partinin olduğu gibi, AKP'nin de belli iddiaları vardır. Bu iddialarını kanıtlamasını istemek, onlara karşı mücadelenin ve teşhirin de gereğidir.

AKP, halktan yanayım diyorsa, demokrasiden yanayım diyorsa, hak ve özgürlükleri eksiksiz uygulayacağız diyorsa, açlığa son vereceğiz diyorsa,

yapması gereken ACİL işler açıktır.

- Açlığın ve yoksulluğun kaynağı durumundaki tüm IMF anlaşmaları iptal edilmeli, IMF ve Dünya Bankasından çıkılmalıdır.

- Sadaka dağıtmakla, açlık, işsizlik sorunu çözülmez. Bunlara temelden çözüm bulunmalıdır. Temelden çözüm, yağmaya, talana, soyguna son verilmeden mümkün değildir.

- Aç, işsiz insanlarımız için, hiç gecikilmeksizin sigorta, işsizlik maaşı gibi uygulamalar yürürlüğe konulmalıdır.

- Tüm anti-demokratik yasalar iptal edilmelidir.

- Haklar ve özgürlükler konusundaki en önemli ölçü, F tipi hapisaneler konusundaki tavır olacaktır. F tiplerinde tecrite derhal son verilmeli, tutsakların talepleri kabul edilmeli, F tipleri kapatılmalıdır.

- Tüm işkencelerin, infazların, kaybetmelerini, faili meçhullerin hesabı sorulmalı, yeni işkence, infazlar engellenmelidir. "İşkenceye sıfır tolerans", işkenceciler, ölüm mangaları cezalandırılmadan boş söz olarak kalmaya mahkumdur.

Bu talepleri karşılayıp karşılamaması, AKP'nin emperyalizmle, MGK'yla mı, yoksa halkla mı "UYUM" içinde olacağını da gösterecektir. Emperyalizmin ve oligarşinin politikalarını sürdüren her parti, halkın anti-emperyalist, anti-oligarşik savaşının da hedefleri arasında olacaktır.

Tabanı ve kadrolarının bir kısmı nedeniyle, düzenle kimi çelişkilerinin varolması, emperyalizm ve oligarşinin AKP'yi sonuna kadar kullanmayacağı anlamına gelmiyor. Emperyalizmin isteklerini yerine getirdikleri, kitlelerin tepkilerini bastırabildikleri veya farklı kanallara yönlendirebildikleri sürece, oligarşi AKP'yi kullanmaya devam edecektir. AKP de kullanılmaya dünden hazırdır. Kendini düzene kabul ettirmek, kanıtlamak için yapmayacağı şey yoktur.

PARTİ'DEN

DEVİRİMCİ HALK

KURTULUŞ PARTİSİ

BÜLTENİ

SAYI: 23

TARİH: 7 EKİM 2002

Seçim Çare Değil!

Seçim Oyununu Reddedelim!

KURTULUŞ İÇİN TEK YOL DEVRİM!

✓ Değişimin adı devrim; adresi Devrimci Halk Kurtuluş Partisi'dir!

✓ 32 yıllık tecrübemiz ve tarihimiz; devrimin kaçınılmazlığını gösteriyor!

✓ Oy istemiyoruz! Halkın iktidarını kurmaya çağırıyoruz!

✓ Türkiye'nin sorunları çözümsüz değildir... Başaracağız!

Oy tellalları meydanlara indiler yine. Yeni yalanları kuşanıp geldiler.

Tek bir amaçları var; 3 Kasım'da oyumuzu almak. 4 Kasım'da meydanlarda yüzüne baktıkları halkı da, söylediklerini de unutacaklar. Böyle olacağını biliyoruz; çünkü, bugüne kadar hep böyle yaptılar. Çok partililik olarak sunulan bu demokrasilik oyunu, 56 yıldır sürüyor.

56 yıldır, her seçim döneminde ürettikleri envai çeşit yalanı dinliyoruz, ama bu bataklıktan bir türlü çıkılamıyoruz. Gelen daha beter yapıyor. Emperyalizme hizmette, sömürde, soygunculukta, zulümde, gelen gideni geçti hep.

İşte bugünkü noktadayız.

"Bugün neredeyiz?" sorusunun cevabı, onmilyonlarca insanımızı pençesine alan açlıktır. Her an her yerde gözlerimizin önünde sürüp giden sefalet tablolarıdır. Milyonlarcamızı çaresizlik içinde kıvrandıran işsizliktir.

"Bugün neredeyiz?" sorusunun cevabı, IMF'nin artık doğrudan bakan atayacak hale gelmesindedir. Madenlerimizin, ormanlarımızın, halkın vergileriyle yapılmış işletmelerin emperyalist tekellere peşkeş çekilmesidir.

"Bugün neredeyiz?" sorusunun cevabı, yasaklar, işkenceler, meydanlarda yediğimiz coplar, infazlar, kayıplar, katliamlar, faili meçhuller, hapishane katliamlarıdır.

"Bugün neredeyiz?" sorusunun cevabı, ABD'nin, AB'nin, onların denetimindeki IMF'nin, NATO'nun elinde oyuncak oluşumuzdadır; nereye çekerlerse, nereye yönlendirirlerse, oraya sürüklenen Türkiye'dir.

**Değişimin adı devrim; adresi
Devrimci Halk Kurtuluş Partisi'dir!**

Tablo ortadayken; bu ülkenin bizim istediğimiz ülke halinde olmadığı açıktır. 70 milyon, ne yapacağız? Hep beraber, başka ülkelere mi kaçacağız? Hayır. Bir yere gitmiyoruz. Bu ülkedeyiz. Bu ülkede kalacak ve değiştireceğiz. İnsanca yaşamak için, ülkemizi bu hale koyan düzeni değiştireceğiz.

Evet değiştireceğiz. Her ne yaparlarsa yapsınlar, buna engel olamayacaklar.

Biliyoruz, bu aralar hemen herkes “değişimden” söz ediyor. Neyi değiştirecekler, nasıl değiştirecekler belli değil ama, yine de değiştirmekten söz ediyorlar. Çünkü halkın mevcut olanın değiştirilmesini istediği ortada; bunu istismar etmek için, hiç bir şey değiştirmeye niyeti olmayanlar da değişim diyorlar.

Değiştirmek, devrimdir. Bunun dışındaki her değişim sözü, en fazla bir makyajdır.

Gerçek ve köklü anlamda bir değiştirme programı, değiştirme iradesi, hiç bir düzen partisinde yoktur. Bu program ve iradeye sahip olan tek güç, devrimci harekettir.

Bu iradeyle, tam 32 yıldır, değiştirmenin mücadelesini yürütüyoruz.

Devletle devrimci hareket arasındaki mücadele bunun mücadelesidir.

Devlet, mevcut statükonun, mevcut bağımlılık, sömürü düzeninin değiştirilememesi için, biz değiştirmek için savaşıyoruz. “Anarşi, terör” demagojileri, devletin bu zam zulüm düzenini koruma amacını kamufle etmek için, devletin kendi terörünü gizlemek için öne sürülmüş kavramlardır. Devrimciler tarafından yaratılan bir anarşi, terör yok; TERSİNE, devrimciler, belli bir programı hayata geçirmek için, ilkeli, kurallı, ne yapılacağı, ne yapılmayacağı belli bir mücadele sürdürüyorlar.

32 yıllık tecrübemiz ve tarihimiz; devrimin kaçınılmazlığını gösteriyor!

Oligarşinin demokrasibilik oyunu, adeta bir “parti mezarlığı” gibidir. Oligarşi, statükoyu korumak için onyıllardır muhalif partileri kapatıyor. Bakın, düzen partilerinin içinde 10-15 yıllık partiler bile birkaçı geçmez. DHKP, oligarşinin yasalarının uzanamayacağı bir biçimde ve alanda faaliyetini yürütüyor. Oligarşi düzen içi muhaliflerine uyguladığı baskının bin katını bize karşı uyguluyor. Buna rağmen, 32 yıllık bir kesintisizliğin sahibiyiz. 32 yıldır, kurtuluşun seçimde değil, devrimde olduğu şiarıyla mücadeleyi sürdürüyoruz.

Düzen partileri, aralarında çeşitli farklılıklar olsa da, bir konuda; düzeni sürdürmek konusunda hemfikirdirler. Sorunlarımızın, onlarca yıldır yapılan onlarca seçime rağmen çözümsüz kalışının kökeninde de bu vardır. Sorun, iktidarın niteliğidir. Bu

değişmelidir. Programımızda bu gerçek, en yalın haliyle ifade edilmiştir:

“Emperyalizmin ve oligarşinin azgın sömürüsü karşısında halk kitlelerinin her türlü hak arayışı, gerektiğinde büyük katliamlarla engellenmeye çalışılmıştır.

Emperyalizm, ekonomik-politik olarak her alanda ülkeye hakim olup, işbirlikçi iktidarı yönetip denetlemektedir. Emperyalizme bağımlı, faşizmle yönetilen ülkemizde seçimle iktidarın niteliğini değiştirmek mümkün değildir.

Bu nedenle partimiz, emperyalizm ve oligarşinin denetim ve yönetimindeki faşist iktidarın ancak halkın silahlı savaşıyla yıkılacağına inanır.” (DHKP Programı)

Oy istemiyoruz! Halkın iktidarını kurmaya çağırıyoruz!

Programımızdan aktardığımız bu kısa bölümün de gösterdiği gibi, parlamentoda kalkacak parmaklarla değil, emperyalizme ve oligarşiye karşı, meydanlarda, gecekondularda, fabrikalarda, dağlarda, okullarda sürdürülecek uzun süreli bir mücadeleden söz ediyoruz.

Bu nedenle, 2002 3 Kasım seçimleri vesilesiyle halkımıza seslendiğimiz bu bildirinin çağrısı da “oylarınızı bize verin” çağrısı değildir.

Hayır, oy istemiyoruz; Halkımız; örgütlenelim, mücadele edelim, KENDİ iktidarımızı kuralım diyoruz.

Bakın düzen partilerinin milletvekili adaylarına; patronlarla dolu. Ama bu da önemli değil; araya üç beş göstermelik işçi, köylü de koyabilirlerdi; bu da bir şeyi değiştirmezdi. Çünkü iktidarın niteliği değişmedikçe, oraya gidecek üç beş halktan kişi, çarkların dönüşünü değiştiremez.

Bugünkü iktidar, egemen sınıfların iktidarındır. Oligarşinin, yani tekelci burjuvazinin, toprak ağalarının, tefeci tüccarın iktidarındır. Onlarla bütünleşmiş generallerin iktidarındır. Partimizin programının öngördüğü ise, tümüyle, nitelik olarak farklıdır:

“Halk İktidarında kimler yer alacak?

Türk, Kürt ulusundan ve tüm milliyetlerden işçiler, yoksul ve orta köylülük, tüm çalışanlar, şehir ve kır küçük üreticileri,

esnaflar, sanatkarlar, memurlar, öğrenciler, aydınlar,

ulusal değerlerini kaybetmemiş, ülkesinin bağımsızlığını ve halkın özgürlüğünü isteyen sömürü ve zulme karşı olan herkes; halk iktidarı işte bunların iktidarındır.

Partimiz, Devrimci Halk İktidarı'nı kurma savaşında esas olarak bu güçlere dayanır.” (DHKP Programı)

Türkiye'nin sorunları çözümsüz değildir;

Bu düzen, herşeyi içinden çıkılmaz hale getirmiştir.

Öyle bir seçim ki; sorunlardan arada bir söz edilse de, “çözüm”ler zinhar tartışılmıyor. Çünkü tartışabilecekleri bir görüşleri, bir programları yok. Çünkü hepsi IMF'ci. İktidara gelen, IMF'nin programını uygulayacak, ABD'den onay alacak, ABD'nin kuklası olacak.

Her sorun, IMF'yle, kredilerle, faizlerle, AB'ye uyumlar birlikte tartışılıyor. Onlarsız çözüm olmaz havası yaratılıyor. Bunun dışında ise soyut “iyileştirme reform” sözleri...

Ameliyatlık hale gelmiş yaralar, aspirinlerle tedavi edilemez. Biz kan, irin ve pislik içindeki bu düzene gerekli cerrahi müdahaleyi yapmaktan kaçınmayacağız. Neşter atılması gereken yere, cüretle neşter atacacağız. Halkın iktidarının ilk yapacağı işlerden biri, zulüm, soygun, yağma, rüşvet üzerine şekillenen devlet aygıtını tepeden tırnağa değiştirmek olacaktır.

“Devrimci Halk İktidarı, emperyalizm ve oligarşinin baskı aygıtı olan faşist devleti, ordusu, polisi, bürokrasisi, ideolojik ve kültürel bütün kurumlarıyla yıkacaktır.

Devrimci Halk İktidarı, eski düzenin yıkıntıları üzerinde yeni tipte bir devlet kuracaktır.

Halk demokrasisi, toplumun en küçük biriminden, siyasal birimlere kadar, bütün sosyal ve siyasal örgütlenmelerde, halkın kendi yönetim birimlerini

seçmesi, denetlemesi ve görevden alması esası üzerinde yükselir. Bu esasın, burjuva partilerinden birini hükümete getirme sistemine dayalı burjuva demokrasisi ile hiçbir ilgisi yoktur. Halk demokrasisi, halkın kendi kendini yönetmesidir.” (DHKP Programı)

Bağımsızlık, demokrasi, halk ekonomisi, adalet, Halkın iktidarı hepsini başarabilir:

Halkın iktidarı, emperyalizmle ilişkiler alanında sorunu kökten çözecektir:

“Emperyalizmle her türlü siyasi, ekonomik, askeri, kültürel bağımlılık ilişkisine son verilecek... Yeni-sömürgeciliğin ekonomik kurumları olan IMF, Dünya Bankası, OECD vb. emperyalist saldırgan paktlardan çıkılacak, emperyalistlerle yapılan saldırgan amaçlı ikili antlaşmalar deşifre ve iptal edilecek, ABD ve NATO üslerine halk adına el konulacak, bağımlılık ilişkilerini güçlendiren askeri teçhizat ve kredi alımına son verilecektir.” (DHKP Programı)

Halkın iktidarı, haksız, sömürüyle, zulümle elde edilmiş herşeye el koyarak, o üzerinde çok tartışılan “kaynak” sorununu da çözecektir.

“Emperyalizmin ve oligarşinin fabrikalarına, şirketlerine, bankalarına, topraklarına, santral, baraj vb. taşınır ve taşınmaz tüm mallarına, banka hesaplarına el konulacak ve ulusallaştırılacaktır.

IMF, Dünya Bankası, OECD gibi emperyalist sömürü örgütleriyle tüm ilişkiler kesilecek, Avrupa Topluluğu ile olan tüm bağlar kopartılacak, emperyalist devletler, şirketlere ve bankalara olan tüm borçlar tek taraflı olarak iptal edilecektir.

Büyük toprak sahiplerinin mülkiyeti altında bulunan tüm topraklar ve diğer üretim araçlarına el konulacak (toprak büyüklüğü o günkü somut duruma göre belirlenecektir), feodal kalıntılar tümünden tasfiye edilecektir.

Tüm maden ve diğer doğal kaynaklar ve işletmeler kamulaştıracak, emperyalist tekellere verilen arama ve işletme ruhsatları koşulsuz iptal edilecek, maden ve doğal kaynakların araştırılması, varolarılarının işletilmesi Devrimci Halk İktidarının denetiminde olacaktır.” (DHKP Programı)

Halkları, kendi iktidarını kuramayacağına, kursa da sürdüremeyeceğine inandırmak, emperyalist propagandanın en önemli amacıdır. Bilinçlenen, örgütlenen halk, iktidara talip olmaya başlayınca da, terör giriyor devreye. Ama bütün bunlar bir yere kadar durdurabiliyor halkları. Kaygıların, bilinçsizliklerin, önyargıların, korkuların aşıldığı eşikte, devrim başlıyor. Devrim, halkın iktidarını getiriyor.

Tarihte örnekleri var. Günümüzde örnekleri var.

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi, işte bu eşğin aşılmasını sağlamaya çalışan bir partidir. Devrimci Halk Kurtuluş Partisi, eşğin aşılaraq, halkın kendi geleceğine el koyması çağrısının adıdır. “Seçim oyununu reddedelim” derken, zor olanı öneriyoruz. Seçim değil, devrim yoluna çağırıyoruz.

Bunlar temel adımlardır. Bunu hayatın her alanında halkın karşı karşıya olduğu sorunların çözülmesi izleyecektir. Emperyalizme bağımlılığa ve tekelin yağma ve talanına son verildikten sonra; konut, sağlık, eğitim, iş güvencesi, işsizlik sigortası, emeklilik güvencesi gibi sorunların, Kürt sorunu ve çeşitli ulusal azınlıkların hakları sorununun, inanç özgürlüğü gibi ülkemizde neredeyse yüzlerce yıldır çözümsüz bırakılmış sorunların çözüm yolu açılmış olacaktır. Halkın iktidarı; halkın tüm kesimlerinin, farklı milliyet ve inançlardan ulusların ve ulusal azınlıkların örgütlenme, düşünce, inanç özgürlüğünü, ulusal haklarını tartışmasız tanıyacak; tanımakla kalmayıp bunların kullanılması, geliştirilmesi için özel programlar oluşturacaktır.

Zor Olanı Öneriyoruz: Başaracağız!

Halk kendi kendini yönetemez! Yüzlerce yıldır işleniyor bu düşünce. Halkları, kendi iktidarını kuramayacağına, kursa da sürdüremeyeceğine inandırmak, emperyalist propagandanın en önemli amacıdır. Bilinçlenen, örgütlenen halk, iktidara talip olmaya başlayınca da, terör giriyor devreye. Ama bütün bunlar bir yere kadar durdurabiliyor halkları. Kaygıların, bilinçsizliklerin, önyargıların, korkuların aşıldığı eşikte, devrim başlıyor. Devrim, halkın iktidarını getiriyor.

Tarihte örnekleri var. Günümüzde örnekleri var.

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi, işte bu eşğin aşılmasını sağlamaya çalışan bir partidir. Devrimci Halk Kurtuluş Partisi, eşğin aşılaraq, halkın kendi geleceğine el koyması çağrısının adıdır. “Seçim

oyununu reddedelim” derken, zor olanı öneriyoruz. Seçim değil, devrim yoluna çağırıyoruz.

Buna rağmen, “ben seçimde oy vereceğim” diyen halkımıza önerimiz; oylarını programında diğer partilere nazaran demokratik, ilerici öğeler bulunan DEHAP’a vermeleridir. Reformizmin, parlamento aracılığıyla kurduğu tüm beklentilerin boş çıkacağı açıktır; ne var ki, kitlelerin bir bölümünün şu veya bu nedenle sandığa gideceği noktada, tercihlerini şovenist, faşist, IMF’cilerden yana değil, ezilen Kürt ulusunun ağırlıkta olduğu bu bloktan yana kullanmaları ehveni şerdir.

Bu seçim de geçecek; tek gerçek alternatifin devrim olduğu tekrar tekrar görülecektir. Halkın iktidarı, emperyalizme ve oligarşiye karşı, 70 milyon insanımızın, dünya halklarının zaferi olacaktır. Büyük zaferler, büyük zorlukların, büyük fedakarlıkların sonucunda gerçekleşir.

Zor olsa da, kurtuluşun tek yolu budur.

İŞÇİLER, KÖYLÜLER, AYDINLAR, TÜM VATANSEVERLER, DEVRİMCİLER, DEMOKRATLAR, HER MİLLİYETTEN HALKIMIZ!

AMERİKANCİ YÖNETİMİ ALAŞAĞI ETMEK İÇİN, AÇLIĞA, SEFALETE, ZULME DUR DEMEK İÇİN, ÖRGÜTLENELİM!

EMPERYALİZME, OLİGARŞİYE KARŞI; BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ, SOSYALİZM İÇİN DHKP ÖNDERLİĞİNDE BİRLEŞELİM!

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi

CEPHE'DEN

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Tarih: 12 Kasım 2002 Açıklama: 282

3 Kasım Seçim Sonuçları Üzerine:

Tüm Sola, Demokratik Güçlere,
Anti-emperyalistlere, Anti-faşistlere

ÇAĞRI

3 Kasım seçimlerinin sonuçlarını, her kesim kendi açısından tartışmaya ve değerlendirmeye devam etmektedir.

Solda, soruna sadece seçim ve oy çerçevesinde bakanlar, Türkiye gerçeğini ve sınıflar mücadelesinin kurallarını unutanlar, bu tablodan derin bir umutsuzluğa ve moralsizliğe düşmektedirler. Tüm sola, halk güçlerine bu noktada şunu söylemek isteriz: seçim sonuçları üzerine muhasebeye kesin bir ihtiyaç var, ancak moralsizliğe, umutsuzluğa yer yoktur.

Meselemiz, sağlıklı bir muhasebe yapmak ve umudu örgütlemektir.

AKP'nin, Uzan'ın Genç Parti'sinin aldığı oyların "beklenenin" üzerinde olması veya, legal sol partilerin oylarının "beklenenin" altında olması değerlendirilirken, pek çok etkenden söz edilmekle birlikte, bu değerlendirmelerin ortak noktası "örgütsüzlük" olmaktadır.

Örgütsüzlüğün nedenleri, niçinleri ayrı bir tartışma olmakla birlikte, tartışılmayacak olan şudur;

eğer bu Türkiye tablosu değiştirilmek isteniyorsa, başlangıç noktalarından birisi bu olmak zorundadır. "Örgütsüzlük" hali değişmeden, genel tablo değişmez. Bu nedenle, solun seçim değerlendirmesi ve muhasebesi, başında da sonunda da bu noktayı esas almalıdır.

TARTIŞMANIN İÇERİĞİ VE AMACI:

Bir başarısızlık vardır; ancak başarısızlık, alınan oylardan önce, o oylara olmayacak anlamlar yükleyen politikadadır!

Legal partililiğin, parlamentoculuğun sandığa ilişkin hayalleri, politikaları ve beklentileri sandığa gömülmüştür. Bu açıktır. Legal parti çevreleri, neden böyle olduğunu tartışmaktan kaçamazlar. Tartışacaklardır.

Gördüğümüz odur ki, bugüne kadar yapılmış olan değerlendirmelerde hala seçimlerden ciddi sonuçlar çıkarılmış değildir. Ya tali noktalar etrafında dönülmekte ya da zorlama "başarı"lar üzerinden gelecek inşa edilmeye çalışılmaktadır.

Ama seçim üzerine yapılan değerlendirme ve tartışmaların en vahim yanı, bütün hesap kitabın "gelecek seçimlere" dönük olmasıdır. Meseleye sadece yine seçimi temel alarak bakanlar, başarı ve başarısızlığı oyla ölçenler, hiç bir gerçek sonuç çıkaramazlar.

Haklar ve özgürlükler mücadelesi yok, halkın açlığa ve zulme karşı direnişini nasıl örgütleriz sorusu yok, örgütlenme yok; oy hesabı var.

Bu yolda devam edilirse, tümüyle burjuvaziye yaklaşılacağı, devrimci değer ve politikalarından uzaklaşılacağı bir sır değildir.

Parlamentar hayaller içine dalanlar için, bu hayallerden uyanmak açısından bu seçimler uyarıcı

olmalıdır. Kritik bir yol ağzındadırlar: Ya halk cephesini örgütleyeceğiz, ya da burjuvazinin çizdiği sınırlar içinde eriyip yokolunacak. Bugün tartışılması gereken budur: Devrimci demokrasi çizgisinde mi, burjuvazinin demokrasisi çizgisinde mi duracağız?

Parlamente hayallerin iflasının nedenleri-1 “ÖRGÜTSÜZDÜK” deniyor; PEKİ NEDEN?

Seçim sonuçlarının gösterdiği, “örgütsüzlük” değil, parlamente hayal ve politikaların iflasıdır: örgütsüzlük, bunun sonucudur.

Elbette tartışılacaktır ve tartışılmalıdır; Yıllardır sol diye, sadece legal partileri gösteren anlayış, neden bu hale geldi? Herkesi “marjinal” diye küçümseyenler, gerçek marjinalliğin bataklığına nasıl düştüler?

Bu hale geldi, çünkü; Bu sol, meşruiyetini burjuvaziden aradı. Devrimcilerden uzak durdular. Oligarşinin ve Avrupa’nın hoşuna gitmeyen şeylerden uzak durdular. “Terörizm” demagojisinin açıkça karşısına çıkmak yerine, dolaylı-dolaysız bu demagojiye uyum sağladılar. Bunlardan uzak durmalı, binalarının basılmasına, kapatılmalarına yol açabilecek herşeyden uzak durmalı, AB ile uyum sağlamalı ve seçime girmeliydiler. Risk altına girmek istemediler. Oligarşinin “riskli” ilan ettiği konuları gündemlerinden çıkardılar. “Bedel ödenmeyecek” bir mücadele ve örgütlenmenin terorisini yaptılar. Mücadele birliklerinden uzak durdular. Tek birlik pratikleri beş legal parti, artı üç-beş DKÖ ile ortak açıklamalar yapmaktan ibaret kaldı.

Sonuçta ciddi bir örgütlülük kalmadı. Kimi varolan kitlelerini kaybetti, kitleleri olan, o kitleyi bir “kalabalığa” dönüştürdü. Sonuçta ideoloji kalmadı. Sonuçta coşku ve heyecan kalmadı. Sonuçta herşeyin parlamentoya on yirmi vekil sokularak halledilebileceği inancı yayıldı.

Parlamente hayaller, örgütleyiciliği de, militanlığı da törpüler, ezer, yokeder.

Neden “örgütlenilmediği”nin cevabı, şuradaki

parti yöneticilerinin, buradaki kadroların görevini yeterince yerine getirmemesi değildir. Bu ancak tali bir yanı oluşturun.

Parlamente hayaller nedeniyle örgütlenemediniz. Bu kafa tabii ki örgütlenemezdi. Bu kafa tabii ki, halk cephesinden uzak duracaktı. Durdular ve işte ortaya çıkarabildikleri sonuç, bundan ibarettir.

Parlamente hayallerin iflasının nedenleri-2 EZİLENLERİN SESİ OLUNAMAMIŞTIR! ÇÜNKÜ;

Legal partiliğin aşağı yukarı on yıllık pratiğini gözümüzün önüne getirelim:

Meşruluk ölçüleri, burjuvazinin izni ve icazeti olduğu için, hayatın her alanında yapılan haksızlıkların karşısında olmadılar. Halkın direnişlerinin içinde yer almadılar. Devrimcilere yapılan zulüm karşısında ‘tarafsız’, ‘hayırhah’ bir tutum takındılar.

Gazi’de halk katliamcılara karşı direnirken onların bu çizgisinin nasıl düzenle işbirliğine dönüştüğü çok çıplak biçimde açığa çıkmıştı. Halkın yanında olmadıkları gibi, kendi eylemlerini bile iptal etmeleri, burjuvazinin meşruluğuna sığınmanın “düzenin huzur ve istikrarı”nı savunmaya dönüştüğünü gösterdi. 19 Aralık saldırısında aynı tutumu gösterdiler. Katledilenleri, direnenleri öylece bırakıverdiler. “Sokağa çıkmama” genelgeleri yayınladılar. İnfazlar, kayıplar, katliamlar, baskılar, tehditler karşısında “biz ayrıyız” diyerek uzak durdular. İcazetli, yani Türkçesi uslu muhalefet oldular. Adına “sorumlu muhalefet” dediler. Böyle olurlarsa, önlerinin açılacağını düşündüler. Oligarşi karşısındaki “sorumluluk”, halka karşı sorumluluktu.

Açıkçası, halk kitlelerinin sorunlarını kendi sorunları saymadılar. Halkın açlığı, sefaleti onları adeta ilgilendirmede. Herkesin bildiği gibi, geçen yıl, Türkiye büyük bir ekonomik kriz yaşadı. Kriz boyunca bu sol neredeydi, ne dedi, ne yaptı, hafızanızı yoklayın. Bir şey bulamayacaksınız. 3 Kasım’dan “başarısız” çıkan solun başarısızlığı, işte daha o günlerden hazırlanmıştır. Devrimciler üzerinde açık bir terörün uygulandığı bir dönemdi.

Ama onlar bu teröre karşı çıkmadıkları gibi; kendi anlayışları doğrultusunda da müdahale etmediler krize. Halkın mücadelesi ve direnişleriyle “krizi derinleştirmek”ten özellikle uzak durdular. Oligarşinin istikrarını koruma yolunu seçtiler. O kadar ki, meydanlara çıkan esnafların eylemlerine, polis saldırıları karşısındaki direnişlerine bile karşı çıkıp, bu eylemleri eleştirip, bekleyin, Emek Platformu’nun “düzenli, disiplinli” eylemlerine katılın diyerek, düzen adına “itfaiyeciliğe”, huzur ve düzeni sağlamaya soyundular.

Kısacası; Sol, ezilenlerden yana olmak demektir. Bu yapılamamıştır. Bunu hayatın içinde ortaya koyamayanların, sadece seçim dönemi çalışmasıyla-propagandasıyla bunu “telafi” etmeleri mümkün değildi, ve olmamıştır da.

Düzenle çatışmaktan kaçan bu anlayış, düzene tepkinin yöneleceği adres olabilir miydi?

Parlamentar hayallerin iflasının nedenleri-3 BLOK, HALKIN BİRLEŞİK CEPHESİNİ YARATMA ANLAYIŞININ DIŞINDA OLUŞTURULMUŞTUR

“Emek Barış ve Demokrasi Bloku”nun “geç” örgütlendiğinden sözediyor hemen herkes. Daha erken örgütlenseydi, sonuç farklı olurdu diyor. Hayır! Aynı anlayışın yön vereceği bir blokun biraz daha erken, biraz daha geç örgütlenmiş olması, çok şeyi değiştirmezdi.

Birincisi; Blok geç örgütlendi derken, bunun nedenini hatırlamaktan ısrarla kaçılıyor. Çünkü neden aslında solun birliği üzerine söylenen tüm sözleri bir anda çürütecek bir nedendir. KÜRT MİLLİYETÇİLİĞİNİN ÖNCELİKLİ TERCİHİ SOL İTTİFAK DEĞİLDİ! Kürt milliyetçiliği, tamamen parlamento, seçime kilitlendiği için, halkın haklar ve özgürlükler mücadelesini geliştirmek gibi bir bakış açısıyla hareket etmediği için, 3 Kasım öncesi uzun süre ANAP’la, Saadet Partisi’yle, CHP’yle, SHP’yle ittifaklar peşinde koşmuş, oligarşinin hiç bir partisinin kendileriyle ittifak yapmayacağı kesinleştikten sonradır ki, sola yönelmiştir.

İkincisi, Sola yöneldiğinde de her zamanki dar kalıplarının dışına çıkmayıp, üç beş legal partiyi esas almıştır. Bu anlayışla gerçekleştirilen “Blok”’a da KÜRT MİLLİYETÇİLİĞİNİN BENMERKEZCİLİĞİ VE LOKALİZE OLMUŞLUĞU DAMGASINI VURMUŞTUR!

HADEP’in “benmerkezciliği” bu oluşum sırasında da ortaya çıkmış ve Blok’un diğer üyeleri EMEP ve SDP de buna teslim olmuşlardır. Sonuçta fiilen lokalize edilmiş Kürt milliyetçiliğinin damgasını taşıyan bir birlik oluşturulmuştur. (Üstelik de bu blok, “Türk Kürt halkının birliği” gibi başka bir aldatmacayla sunulmuştur kitlelere.) Ortada ülkemizdeki bütün ezilen kesimlerin taleplerini yansıtan bağımsızlıkçı, halktan yana bir birlik-telik değil, Kürt milliyetçilerinin sorunlarını taşıyan bir blok vardı. Blok’un seçim bildirgesinde İMF ile ilgili bir kaç talep konulması, bu gerçeği ve görünümü değiştirmemiştir. Zaten blokun seçim dönemi boyunca yürüttüğü propagandaya baktığında da görülen budur. Soyut barış, Kürt sorununu çözülmezse hiç bir şey çözülmez propagandası esastır. Gerisi araya sıkıştırılmış sözlerden ibaret kalmıştır. Halkın anti-imf, anti emperyalist çelişkilerini yansıtan bir propaganda neredeyse yapılmamıştır.

Yapılmamıştır, çünkü Kürt milliyetçiliği, IMF’ye karşı da, AB ve ABD emperyalizmine karşı da net değildir. Bu yüzden, hiç bir kayıt bile koymadan “AB’yi en iyi biz savunuruz” propagandası bile yapılmıştır. Bu yüzden, Amerikan saldırganlığı karşısında net bir tutum takınılamamıştır. Sadece blokun diğer üyelerinin düşüncelerini nötralize etmek için bunları kabul etmiş görünmüş, ama hayatın içinde bunun bir yansıması olmamıştır.

Sonuç olarak blok, Türkiye halklarının çıkarlarını değil, ekonomik, siyasi, kültürel, sosyal sorunlarını değil, kürt milliyetçilerinin çıkarlarını yansıtmıştır. Oligarşi de tam bu noktada oynamış, bloku Kürt milliyetçiliği olarak lokalize etmiştir. Bunun nedeni HADEP’in faydacı ve milliyetçi anlayışı ve de Blokun diğer üyelerinin de HADEP’in gücüne yaslanıp parlamento girmek gibi bir fay-

dacılığa düşmeleridir.

Elbette solda birileri parlamenter hayaller besleyebilir, Kürt milliyetçiliğinin parlamentoya girme isteği de anlaşılabilir ama sosyalist bakış açısı ile tartışacaksak bugün ortaya çıkan sonuçların nedenlerini, niçinlerini bulmak ve yarını ona göre biçimlendirmek zorundayız.

Parlamenter hayallerin iflasının nedenleri-4 PARLAMENTER HAYALLERİN KAYNAĞI, DEVRİME İNANÇSIZLIK, BURJUVA DÜZENİNE İNANÇTIR

Bu seçimlerde çok somut olarak gördük; “barajın aşılması”nın ihtimali üzerine, “Türkiye devrimi”, hatta hızını alamayan bazıları tarafından “Ortadoğu devrimi” edebiyatı başladı. Bunun bir demokratik devrim olduğu üzerine vaazlar verildi, teoriler yapıldı.

Tarihin çöp sepetine atılmış parlamenter hayaller, yeniden ısıtıldı.

Türkiye gerçeği, Türkiye’deki devlet ve faşizm gerçeği, emperyalizm gerçeği unutuldu.

Ama Türkiye gerçeği yerinde duruyordu. Halen de duruyor.

Peki ne vardı bu sandıktan “devrim” çıkaran edebiyatın ve ucube teorilerin kaynağında?

Kaynağı devrime inançsızlıktı. Bu seçimler arifesinde legal parti çevrelerinin içine girdiği ruh hali, devrime inançsızlığın ne kadar kökleştiğinin de resmidir. Devrime inançsızlığın karşılığı, tartışmaya gerek yoktur ki, burjuva düzenine inançtır.

Parlamenter hayallerin tekabül ettiği yer de işte budur.

Doğal ki bu anlayış, halkın mücadelesini uzun vadeli ele alacak bir örgütlenme yapamazdı. Yapmadı. Tamamen burjuvazinin icazetinde ve meşruluğunda seçime endekslendi

Burjuva statüsünde mücadele ederlerse, risk içeren alanlardan geri dururlarsa, burjuvazinin kendilerini kabul edeceği, kitlelerin de kendilerini benimseyeceği gibi bir hayal içindeydiler. Yıkılan hayal, işte budur.

PARLAMENTER HAYALLERİ DEĞİL, BAĞIMSIZ, DEMOKRATİK TÜRKİYE MÜCADELESİNİ BÜYÜTELİM!

Sol, bu seçimlerden ders çıkarmalıdır. “Biz neyi amaçladık, ne yaptık, nasıl yaptık?” sorularını tartışmak kaçınılmazdır. Gerçeğe dönelim.

Mücadelenin olmadığı yerde birlik olmaz.

Mücadelenin olmadığı yerde örgütlenme olmaz.

Halkın cephesini oluşturmalıyız.

“Bağımsız, demokratik Türkiye” hedefinde samimi ve kararlı olanlar, bilmek ve görmek durumundadır ki, Bağımsız Demokratik Türkiye’nin yolu böyle açılır. Ezilenleri sesi böyle olunur. Örgütsüzlük böyle aşılır.

Evet örgütlenmeliyiz.

Ülke sathında, mücadelenin içinde, solun, örgütlü halk güçlerinin, örgütsüz kesimlerin, tek tek kişilerin birliğini inşa etmeliyiz.

Tüm sol, ilerici, yurtsever güçler, ülke genelinde binlerce insanın, yüzlerce devrimci, demokratik kuruluşun katılımıyla yasal bir örgütlenme çatısı altında toparlanabilir. Böyle bir örgütlenme bütün bölgelere yayılabilir. Bu örgütlenmenin alt organları olarak bütün bölgelerde iller, ilçeler, köylerde Halk Meclisleri oluşturulabilir.

Bunun önünde fazla bir engel yoktur. Birinci engel, burjuvazinin icazetini ve rejimini esas almak, ikinci engel subjektivizmdir.

HALKIN CEPHESİNİ ÖRGÜTLEMekten KAÇIŞ, MÜCADELEDEN, BİRLİKten, DEVRİMDEN KAÇIŞTIR

Bir dahaki seçime yönelik yapılacak hesaplar, benzer “başarısız”lıkları ve hayal kırıklıklarını önleyemeyecektir.

Ordu ile islamcılar arasındaki çelişkiye bel bağlayanlar, krizin kendilerini iktidar yapacağını sananlar, büyük bir gaflet içindedirler. Ne krizler, çelişkiler yaşandı bu ülkede.

Eğer örgütlü değilseniz, eğer hayatın tüm alanlarını kucaklayacak asgari bir birleşik güç değilseniz-

niz, hiç bir kriz, devrimci mücadelenin önünü kendiliğinden açmaz.

Abartma, yanıltma, halkı aldatma üzerine sürdü-rülen politika ve yöntemlere son verilmelidir. Hiç kimse kendini cılalayıp ortaya sürmesin. Herkesin durumu ortadadır. Herkesin artıları, eksileri vardır.

Kendini sol görüp başkalarını görmeyenler; en azından şimdi görmek zorundasınız; Sol sadece siz değilsiniz! Burjuvazinin meşruiyet ve icazet sınırları içine kurduğunuz gettolarınızdan çıkın. Parlamenter hayallerinizden sıyrılıp, ülke gerçeğine dönün.

Ülkemiz, en basit demokratik mücadelenin da-hi ancak örgütlenerek, mücadele ederek, dışı dış direnerek, risk alınarak sürdürüldüğü bir ülkedir. Bunlardan uzak durarak bir yere varılamaz.

Bütün demokratik güçleri, bütün anti-emperyalist, anti-faşist güçleri nasıl birleştireceğiz, ezilen tüm kesimler için nasıl bir alternatif, nasıl bir çekim merkezi yaratacağız?

Sorun budur. Bu konuda bir düşünceniz, programınız var mı? Bizim var.

Eğer burjuva meşruiyetine sığınılmıyorsa, eğer bağımsız demokratik bir ülke hedefleniyorsa, HALK CEPHESİ ile mücadele etmekten başka bir yol yoktur. Bağımsız demokratik bir Türkiye savunuluyorsa bütün Türkiye halkının asgari temel sorunlarını esas alacak bir program esas alınmalıdır. Bu, emperyalizme, oligarşiye karşı bir çizgiyi gerektirir. Bunun dışındaki her çizgi emperyalizmin ve oligarşinin dümen suyuna girmeye mahkumdur.

Halk Cephesi çağrımız ve önerimizde, emperyalizmle ve oligarşiyle çelişkisi olan, mücadele etmek isteyen şu veya bu kesimi dışta bırakacak hiç bir hazır kalıp dayatmıyoruz. Bu cephe, Türkiye solunun bugünkü gerçekleri, mücadelenin bugünkü ihtiyaçları içinde şekillenecek bir cephedir. Bu çerçevede;

Bu ülkede ne kadar sol, devrimci, ilerici, sosyalist, demokrat güç varsa, tüm gruplar ve kişilere, partiler, DKÖ'ler, ilk adım olarak toplanarak, solun ve halkın birliğinin bugünkü koşullar içinde

Halkın cephesini örgütleme sorumluluğu ve görevini omuzlamayıp, parlamenter hayalleri ve burjuvazinin meşruiyeti içinde kalmayı sürdürenler, bağımsız demokratik Türkiye mücadelesinde yoklar demektir.

nasıl sağlanacağını tartışmalı ve sonuçlandırmalıdır.

Bu oluşum, cephe, meclis gibi herhangi bir ad altında örgütlenip, kendi meşru-yasal kurumlaşmasını da oluşturur.

En asgari talep ve sorunları içeren bir demokratik mücadele programı çıkartılmalıdır.

Cephenin ülke genelinde bölgeler, iller, ilçeler, köyler bazında alt organları olarak halk meclisleri oluşturulur.

Ülke çapındaki ve bölgelerdeki bu meclisler, parlamenter mücadeleyi esas almaz. Halkın haklar ve özgürlükler mücadelesini, ekonomik, siyasi saldırılar karşısındaki direnişini örgütlemeyi ve halk kitlelerini çeşitli siyasi, sosyal, kültürel, demokratik örgütlülükler içine çekmeyi esas alır. Parlamenter mücadele bunun içinde bir olgu olarak yer alır. Ama asla birliğin temel nedeni ve hedefi olamaz.

Cephe ülkedeki bütün ezilenlerin sorunlarına sahip çıkar. Sisteme karşı mücadele eden herkesin içinde yer alabileceği bir genişlikte olmalıdır.

Böyle bir oluşumun kendisi, daha oluşturulduğu anda tüm sol güçler için, ezilen kesimler için büyük bir güç ve moral sağlayacaktır.

“Blok genişleyerek sürmeli” diyenler başta olmak üzere, tüm sol, demokratik güçler, seçim değerlendirmelerini ve “önümüzdeki sürece dair” öngörülerini bu acil ihtiyaçla birlikte ele almalıdır. Kimse kimseyi kandırmasın; Halkın cephesini örgütleme sorumluluğu ve görevini omuzlamayıp, parlamenter hayalleri ve burjuvazinin meşruiyeti içinde kalmayı sürdürenler, bağımsız demokratik Türkiye mücadelesinde yoklar demektir.

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi

Devrimin İradesinin Yenilmezliğinin Kanıtlandığı 25 Ay

DİRENİŞ GELECEĞİMİZDİR

GELECEĞE DAİR İDDİASI OLANLARIN YERİ DİRENİŞ SAFLARIDIR

**Günü kurtarmak, gelecekte iddiası olmayanların işidir;
Direniyoruz, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm yolunun taşlarını döşüyoruz!
Kayıplardan korkmak, zaferden umudu olmayanların karakteridir.
Direniyoruz, emperyalizme ve oligarşiye karşı zafer bizim olacak!**

Türkiye devrimci hareketi, geleceği açısından belirleyici öneme sahip bir aşamada, oligarşinin imha ve tasfiye operasyonunun amacına ulaşmasını büyük bir bedel ödeyerek engelledi.

3. yılına giren direniş, bugün hemen tümüyle omuzlarımızdadır. Kararlılığımız ve üretimiz, direnişin çeşitli aşamaları boyunca, büyük sınavlarla karşı karşıya kalmıştır; ideolojimizin ve kadrolarımızın, taraftarlarımızın, savaşçılarımızın gücüyle bu sınavlardan alınımızın akıyla çıktık. Bu direnişe, bir sloganıyla destek verenden şehitler verenlere kadar Türkiye'nin devrimci, demokrat bir çok kesiminin katkıları olmuştur. Fakat siyasi anlamda kazanılacakların veya kaybedileceklerin bu kadar büyük olduğu böyle bir direnişte, belirleyici olan sonuna kadar götürme kararlılığıdır. Bu kararlılığın sahibi biziz.

25 ay geçti. 25 ay, düz bir çizgi izlemedi. Kendi içinde farklı özellikler gösteren çeşitli aşamalar yaşandı. Tüm bu aşamalara, bu aşamalarda başvuru-
lan taktiklere ilişkin bugün “şöyle yapılırdı, böyle olsaydı...” diye tartışmak mümkündür. Nitekim böyle tartışanlar var. Ama “eğer”li, “olsaydı”lı düşüncelerin hiçbirisi bugün gelinen nokta açısından belirleyicilik taşımıyor. Bu muhtevadaki tartışmalardan da herkesin alabileceği bir şey olabilir; ne var ki, bugün ne yapıldığı ve ne yapılması gerektiği tartışması çok daha zorunlu ve gerekli olandır. Geçmişe dair de, muhasebe, kimin bu büyük görevi omuzlayıp omuzlamadığı noktasında yapılacaktır.

Direniş halen sürüyor.

Halen tüm devrimci, demokrat örgütlerin önünde somut görevler duruyor.

Ve işte tam bu noktada, geçmişe dair spekülatif veya sadece yapmadıklarını aklamaya yönelik tartışmaların, gerekçelendirmelerin hiç mi hiç anlamı yoktur. Mesela, reformizmin, veya Kürt milliyetçiliğinin veya direnişi bir noktada bırakan grupların, bize yönelik tüm eleştirileri, varsayalım ki, haklı ve doğru olsun! Bu onların halen esas olarak direnişin dışında, uzağında olan tavır ve politikalarını haklı çıkarır mı? Direnişi desteklememenin, direnişi bırakmanın gerekçesi “başkalarının yanlışları”nda bulunamaz. Görevlerini omuzlayacağına bırakma, desteklememe gerekçesi bulmakla zaman kaybedenler, zamanla birlikte kendi varlık nedenlerini kaybetmektedirler.

Bizim, bu büyük direnişi, ağır yüküne rağmen omuzlayıp sürdürdüğümüz bu aşamada söyleyeceğimiz; direnişin anlamı, işlevi üzerine yeniden düşünülmesi ve çeşitli etkenler altında kaybolan bu anlamın yeniden hatırlanarak tavırların buna göre belirlenmesidir.

**F Tiplerine karşı direnişimiz,
emperyalizmin ideolojisine karşı,
ezilenlerin ideolojisini savunuyor**

3. yılına giren direniş, yaklaşık 26 ay boyunca,

katliamlar, işkence ve tecrit altında büyük bir kararlılık gösterdi. Dünya çapında bir boyut kazandı. Emperyalizmin tüm dünya çapında yürürlüğe koyduğu bir statüye karşı, bugüne kadar gerçekleştirilmiş en büyük direniş olması, onun “dünya çapında” bir karakter kazanmasının bir yanıydı. Ancak direnişin dünya çapındaki önemi, esas olarak onun siyasi, ideolojik muhtevasıdır.

1990’ların başında SSCB’nin çözülüşü döneminde, ölümlerimiz pahasına orak-çekici dalgalandırmak, nasıl “sosyalizmin öldüğü” propagandasına karşı bir çıkış özelliği taşıdıysa, küreselleşmeyle, emperyalizmin ve onun “standartlarının-kriterlerinin” dışında bir yaşam olamayacağını dayatıldığı 2000’li yıllarda, direniş, bu dayatmanın kabul edilmeyeceğinin ilanı olmuştur.

Direniş; emperyalist küreselleşmeye karşı **sosyalizmin**, küreselleşmenin örgütsüzleştirmesine karşı **örgütlülüğün**, burjuvazinin yüceltmekten bir adım öteye geçip alenen dayattığı bireyciliğe karşı **kollektivizmin**, AB’ye uydurulmuş bir demokrasicilik oyununun parçası olmanın dayatılmasına karşı **anti-emperyalizmin**, tüm muhalif kesimleri sivil toplumculuğun bir parçası haline getirme dayatmasına karşı **devrimciliğin ve devrimin** savunulmasıdır.

F tipleriyle, F tiplerini açmak için başvuru olan 19-22 Aralık katliamıyla, katliamın öncesindeki ve sonrasındaki saldırılarla, Türkiye devrimci hareketinin fiziki, ama fiziki olduğu kadar da siyasi tasfiyesi amaçlanmıştır. Fiziki bir tasfiyenin sınırları olduğunu oligarşi de çok iyi bilir. Bu anlamda saldırının ana hedefi, siyasi bir tasfiyedir.

Bu saldırıyla, illegaliteyi, silahlı mücadeleyi temel alan, devrim hedefinden vazgeçmeyen devrimci hareketler, düzen içileşmeye, mevcut reformist partiler ise, bulundukları noktadan daha da geriye atılarak sivil toplumculuk alanına sürülmek istenmişlerdir.

Oligarşinin F tipi saldırısı karşısındaki tavırlar, direnişe ilişkin politikalar de, işte bu çerçevede yerine oturmaktadır. Mesele, işte bu nedenle fiziki bir saldırı karşısında “direnip-direnmemen”nin çok ötesine taşınmış olmaktadır.

Reformizmin direnmeyişi, F tiplerine karşı şu veya bu protesto eylemini yapıp yapmayışıyla değil, emperyalizmin ve oligarşinin bu dayatmasını

kabul edip etmemesiyle ilgilidir. Reformizm bu saldırı karşısında, bulunduğu noktadan daha da geriye giderek politikada, duygu ve düşüncede devrimci olandan iyice uzaklaşmış, sivil toplumcu muhalifliğin sıradanlığına ve etkisizliğine kendini mahkum etmiştir. Oportünizm ise baştan saldırıya verilecek cevap konusunda tereddüte düşmüş, bu tereddüt onun daha sonra direniş içindeki yer almasını da tutarsız, istikrarsız hale getirmiştir.

Özellikle Avrupa Birliği’nin tavrının daha açık olarak ortaya çıktığı noktada, reformizmin F tiplerine karşı sürdürüyor gözüktüğü itirazının da temeli kalmamıştır. Bu noktada “tutarlı” olan ya F tiplerine karşı çıkmaktan vazgeçmek, ya da F tiplerine karşı çıkarken onun arkasındaki gücü ve politikasını (yani Avrupa’yı) da eleştirmekti. İkisini de yapmadı, yapamadı reformizm. Hayatın pek çok alanında olduğu gibi, belirsizlikler içindeki bir muhalifliği sürdürdü bu konuda da. Reformizmin ve Kürt milliyetçiliğinin F tiplerine karşı çıktıkları yazı ve açıklamalara bakıldığında, onlarda da emperyalizme değinilmekten özenle kaçınıldığı görülür. Reformizm (Kürt milliyetçiliği de dahil) F tipleri konusunda daha baştan ideolojik olarak yenildikleri için, direnememişlerdir. Geleceklerini “Kopenhag kriterlerine” teslim ettikleri noktada, Avrupa standartlarının ve esas olarak da emperyalizmin örgütsüzleştirme-rehabilitasyon politikalarının bir parçası olan F tipleri karşısında ideolojik olarak kendilerini silahsızlandırmışlardır.

Uzun direnişin gücü, ideolojimizin sağlamlığında, bu ideolojiyi savunma kararlılığımızdadır. Geleceğimizi “Kopenhag kriterleri”ne teslim etmemenin, AB kısaltmasıyla sanki sihirli bir güçmüş gibi sunulan emperyalist birliğe bağlanmayı kabul etmemenin, yani; bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm hedefinden vazgeçmememizin ifadesi olarak direniyoruz.

Neden “uzun direniş”?

“Neden hala sürdürülüyor?” sorusunun belki de hiç yeri yok. Soru, esas olarak 9 Aralık 2000’den bu yana “bırakın” demekten başka bir şey demeyenlerin sorusudur. Gerçek soru ise, “neden sürdürmüyorsunuz?” sorusudur.

101 şehidimiz;
Devrim yürüyüşümüzün
en zorlu kesimlerinden birinde,
en büyük yükü omuzladınız.
Bu zorlu yolu
omuzlarınızda aşıyor ideallerimiz.
Bayrağı
bir an bile yere düşürmediniz.
Bir an bile sarsılmadı onca yük
altındaki erimiş bedenleriniz.
Bir an bile
tereddüt etmedi adımlarınız.

Direnişe devam etmenin bütün gerekçeleri ortada duruyor. Başlangıç noktasından çok daha yakıcı gerekçeler söz konusudur üstelik. Ama neden bırakılmalı sorusuna verilecek cevap bulunamıyor. Bunun somut kanıtı da bırakanların “açıklamaları”dır. Bu açıklamalarda neden bırakıldığına dair hiç bir makul gerekçe, izah ve ikna edici bir tesbit yoktur. Dışarıda bir süre sürdürdükleri ölüm orucunu bırakırken de, içerideki ölüm orucunu bırakırken de yapılan açıklamalarda, “dostlarımızın acil dileği, amacına ulaşmış olduğundan...” gibi belirsiz ifadelerden ve direnişin yükünü omuzlayanlara yönelik kendi suçluluklarını gizlemek isteyen suçlamalardan öteye bir şey yoktur.

Reformizm daha Aralık ayında yıldı, bir kaç ay daha iyi kötü sürdürdükleri “duyarlılık” da onları yordu. Yılgın ve yorgun reformizm sürecin dışına düştü.

Oportunizm de bir noktada yoruldu.

Doğrudur; Direniş, öngörülebilir süreleri çok aşmıştır. Ülkemizde ve dünyada böyle bir öngörüye ihtimal olarak dahi düşünölebilecek bir örnek de yoktur.

Doğrudur; Direniş, öngörülebilir kayıpların da çok ötesine geçmiştir.

Doğrudur; Direniş, o güne kadarkilerle kıyaslanamayacak çapta bir vahşetle karşı karşıya kalmıştır.

Bütün bu “öngörülemeyenler”, vahşetin, süreklileşen iş-

kencelerin, dışarıda süreklileşen baskıların, artan kayıpların ağırlığı altında, direnişin dışında kalma eğilimlerine güç vermiştir. Direnişe birlikte başladığımız siyasi hareketler de bu akışa kapılmaktan kurtulamadılar.

Gerek “bırakın”cılar, gerekse de direnişin belli süreler içinde olanlar bırakma düşüncelerini “*Bitirilsin, başka biçimlerde sürdürülsün*” diyerek dile getirdiler. Ama bu sözlerin hiç bir pratik karşılığı olmadı. “Peki bitirelim, ne yapalım?”, ne dışarıdaki bırakıcılar, ne içeridekiler bir cevap oluşturamadılar. Mücadele biçimleri konusunda, geline bu aşamada fazla tercih şansımızın, farklı alternatiflerimizin olmadığını ısrarla anlamazlıktan geldiler. Var diyen yapsındı. Hayır, düşünceler “bırakma”ya kilitlenmişti bir kere. En azından belli süreçlerde aynı güçte “başka bir şey” olmayacağını eminiz, kendileri de çok iyi biliyordu. Kaldı ki, en temel yanlışlarından biri de, Ölüm Orucu ve “başka biçimler”i birbirinin alternatifi olarak görmektir. Eğer o “başka biçimler” var idiyse, onu ölüm orucunu da güçlendiren bir olgu olarak düşünmediler bile. Nitekim, “başka şeyler” diyen reformizm, o başka şeyleri hiç bir zaman örgütleyemedi, örgütleyemedi. Aynı şekilde, oportünizmin içeriye dair “fiili direniş biçimleri” sözlerinin de, “bayrağı dışarıya devrediyoruz” sözlerinin de hiç bir kıymeti, karşılığı olmadı. Açıkça söylemek gerekirse, onlar

Açtığınız yol,
umudumuzun yoludur.
Taşıdığınız bayrak,
umudumuzun bayrağıdır.
O yoldan çıkan,
o bayrağı bırakan her kim olursa olsun,
lanet olsun onlara!
O yolda, o bayrakla,
sizlere sınırsız saygımız, sevgimiz
ve bağlılığımızla,
zafere kadar yürüyeceğiz.

boş sözlerdi. Pratiğin gösterdiği de bu olmuştur.

Saldırı ve direniş, geriye tek bir sonuç bırakacaktır; ya oligarşinin ya devrimin zaferi!

Direnin dışındaki veya belli bir aşamasından sonra direnişin dışına düşen solun en büyük yanılgısı, saldırının ve direnişin ülkemizdeki sınıflar mücadelesi açısından taşıdığı önemi görememeleridir. Haklarını yemeyelim; saldırının niteliğine ilişkin bir çok doğru tesbitte bulunmuşlardır. Ama bundan çıkarılması gereken siyasi sonuçları çıkarmada aynı başarıyı gösterememişlerdir. Bu anlamıyla F tipleri konusu, soldaki teori ve pratik kopukluğunun son dönemlerdeki en uç örneklerinden biri olmuştur diyebiliriz. Olgu aslında açıktır. Ama açık olanı, olduğu gibi dile getirmek, onların “kaldıramayacağı” veya hiç üstlenmek istemeyecekleri siyasi sonuçları ve pratik görevleri de beraberinde getirmektedir. F Tipi saldırısının amaçlarını doğru tesbit ederken, direnişi doğru değerlendirememelerinin nedeni de budur. Sol, “**tesbitçilik**”teki ustalığını bir kez daha göstermiştir. Ondan ötesini sorgulamazsanız mesele yoktur.

Direnise subjektif kaygı ve hesapların dışında bakıldığında öncelikle görülecek olan şudur: Saldırı ve direniş üzerinden kitlelere taşınacak mesaj iki türlü olabirdi: Birincisi, oligarşinin şiddetle sonuç alması. Bu kitleleri yıldırma, sindirmek açısından oligarşinin eline, on yıllarca kullanabileceği bir malzeme verilmesi demekti. İkincisi, oligarşinin zulmünün kadri-mutlak olmadığını, direnilebileceğini ve ancak direnerek kazanılacağını göstermek. Bu da tersinden halkın mücadelesini geliştirmek, örgütlemek isteyenlerin on yıllarca örnek olarak gösterebileceği bir direniş desatınının yaratılması demekti.

Kendini tümüyle F tipleri direnişinin “dışında” görenle-

rin de, direnişe katılıp sonradan “bırakan”ların da hiç bir koşulda açıklayamayacakları budur. Direnişin dışında kalmak için de, bırakmak için de bir çok teorik izahatlar yapılabilir, ama bunlar direnişin ve-rebileceği iki sonuç açısından neyi değiştirir ki? Hiçbiri, o teorik gerekçelerini halka anlatamazlar, o gerekçelerle hiç kimseyi ikna edemezler. Siz, netice olarak hangi sonucun ortaya çıkmasına hizmet ediyorsunuz? Siz, politika ve tavırlarınızla, oligarşinin şiddetle sonuç alabileceğine “kanıt” oluşturdunuz. Türkiye solu, sadece sizlerden ibaret olsaydı, oligarşi, evet, açıkça söylemek gerekir ki, zafer kazanmış olacaktı.

Buna izin vermedik.

Buna izin vermemek için, her noktada kararlı durduk. Evet, gerektiğinde sert olduk, gerektiğinde uzlaşmaz. Canımızı sakınmadığımız gibi, sözümüzü de sakınmadık. Herşeyi adlı adınca andık. Direnişin kaderini yani dolayısıyla geleceği belirleyecek hiç bir konu, oligarşinin, reformizmin, küçük-burjuva ideolojinin dayattığı “esneklik” sınırları içinde ele alınamazdı.

İdeolojik sağlamlık, lafızda sosyalizmi savunduğunu tekrarlayıp durmak ya da sürekli komünist, marksist-leninist, devrimci sıfatlarını kullanmak değildir. İdeolojik sağlamlık, hayatın her alanına, her konuya yayılan bir ideolojik bakış açısının istikrarında somutlanır.

**Direnin;
küreselleşmeye karşı
sosyalizmin,
örgütsüzleştirmeye karşı
örgütlülüğün, bireyci-
liğe karşı kolektivizmin,
AB’ye uydurulmuş de-
mokrasiçilik oyununun
parçası olmaya karşı
anti-emperyalizmin, sivil
toplumculuğa karşı dev-
rimciliğin ve devrimin
savunulmasıdır.**

Saldırımı ve direnişi doğru değerlendirememenin, veya doğru değerlendirmelerden çıkılsa bile, oligarşinin saldırılarının değişik biçimleri karşısında, bu noktada direnişin geçirdiği değişik evrelerinde sağa-hep sağa savrulmak böyle bir ideolojik sağlamlığa sahip olunmadığının göstergesidir.

Oportünizmin zayıflığı özellikle işte bu evrelerde ortaya çıkmıştır. Bu zayıflıktır ki, oportünizm direnişi dışarıya taşıyamamıştır. Tahliyeleri oligarşinin bir oyunu olarak görüp bozmak yerine, o rüşveti kabul eden durumunda olunmuştur. Bununla da kalınmamış, dışarı çıkıp ihanet

edenleri korumaya soyunulmuştur. Hainler karşı-sındaki tavır, kayıpların büyüklüğü karşı-sındaki tavır, devrimci bir siyasi hareketin değil, tek sıfatı hü-manistliği olan bir küçük-burjuvanın tavrı düzeyin-de olmuştur.

Hainler karşı-sındaki tavır, kararsızlığın alenileş-mesiydi. İhanete alınacak tavrın biçimi, ihanetin düzeyine, biçimine, çatışmanın koşullarına göre de-ğişebilir ama ihanetin ihanet olduğu gerçeği hiç bir koşulda değişmez. Bırakın doğru bir tavır almayı, ihanete ihanet bile diyemedi oportünizm. Onlarca şehidin cesedine basarak tahliye olup direnişe iha-net edenlere hain diyemedi. Oysa, devrim için var-lık yokluk sorunu haline gelmiş, tayin edici önemi herkes tarafından kabul edilmiş ve zaferin ancak ölümlerle kazanılacağı bir direniş sözkonusudur.

Böyle bir direnişte, ihanet ölümleri çoğaltacak-tır. Nitekim öyle de olmuştur. Bu son derece açık-ken, faydacı, grupcu yaklaşımlarla üç beş adamı ya-nında tutma hesabıyla politika belirlenir mi? Bu ka-dar küçük hesaplar yapanlar, böyle bir direnişin yü-künü ve sorumluluğunu omuzlayabilir miydi? Bu kadar küçük hesaplar yapanlar, devrim ve iktidar iddiasından sözdebilirler mi? Bir savaşa girmişsi-niz, öleceksiniz, öldüreceksiniz. Savaş, kendi kav-ramlarını yaratır. Savaş, kendi kurallarıyla sürdürü-lür. Savaşın en ön cephesinde, sıcak çatışmaların yaşandığı bir mevzide (ki ölüm orucunu hemen tüm siyasetler bu ve benzeri kavramlarla tarif etmişler-dir) savaş arkadaşlarını bırakıp kaçmanın adı ihanettir. Bu bir savaş suçudur. Böyle bir suç *“ama o kadar gün aç kalmış”* de-yip, bir de üstelik kahramanlık gibi sunmak, devrime ve dev-rimci bir harekete ne kazandır-mıştır acaba? Ama ideolojik an-lamda onlardan çok şey götür-müştür, bunu açık olarak görü-yoruz. Emperyalizmle ve oligar-şiyle savaşanlar, savaş gerçeğin-den kaçamazlar.

Bu yanıyla ele alındığında, oportünizmin “uluslararası stan-dartları” savunması, hainler kar-sısındaki liberalliği ve “kendini

yakma” eylemleri karşısında dil altında tutulan, za-man zaman ima edilen reformist anlayışlar, birbiri-ni bütünleyen parçalardır; başka deyişle, birbirin-den kopuk ayrı konulardaki ayrı tavırlar değildir.

Fiziki anlamda kayıp vermeyelim tavrı, bir daha telafi edilemeyecek büyüklükte siyasi kayıp demektir.

Hapishaneler cephesinde zayıf halka; PKK’lı tutsaklar

PKK’lı tutsaklar, hapishaneler cephesinin nice-lik olarak en kalabalık tutsak grubu, ama aynı za-manda emperyalizm ve oligarşi açısından zayıf hal-kasıydı. 19-22 Aralık katliamı, F tiplerinin açılışı, tüm hapishanelerin hücre tipine dönüştürülmesi, bir yanıyla da bu zayıf halka üzerine yapılan hesaplar sonucunda cüret edilebilmiş hamlelerdir.

F tiplerine karşı direnişin nasıl şekilleneceğinin tartışıldığı dönemde, PKK’lı tutsaklar, *“genel poli-tikaları gereği”* bu direniş içinde yer almayacakları-nı ortaya koydular.

Bu *“genel politika”*, bırakın katliam saldırısına, F tipi saldırısına karşı tavır almayı, bırakın yanbaş-larında katledilenlere sahip çıkmayı, bulundukları yerlerin hücre tipine çevrilmesine, bulundukları yerlerde tecrit politikasının uygulanmasına karşı da tavırsızlığı beraberinde getirdi. 19 Aralıktan bugüne

kadar ki yaklaşık iki yıllık dö-nem, F tipleri dışındaki hapisha-nelerin de hücre tipine dönüştü-rülmesi sürecidir. Bu operasyon büyük ölçüde tamamlanmıştır. Ve bu operasyon, hiç bir direniş-le karşılaşılmadan başarılmıştır. Bu, PKK’lı (KADEK’li) tutsak-ların tüm Türkiye halkına ver-meleri gereken bir hesaptır.

PKK’lı tutsakların, elbette dışarıdan (*“genel politika”*ların-dan) bağımsız olmayan bu çizgi-si üzerinde çeşitli yazılarımızda durduk. Bu çizginin tekrar de-ğerlendirilecek bir yanı olmadığı gibi, savunulacak hiç bir yanının

**Direnişi
desteklememenin, dire-nişi bırakmanın gerek-çesi “başkalarının yan-lışları”nda bulunamaz. Görevlerini omuzlaya-cağına bırakma, destek-lememe gerekçesi bul-makla zaman kaybe-denler, zamanla birlikte kendi varlık nedenlerini kaybetmektedirler.**

olmadığı da bu iki yıllık süreçte tekrar tekrar kanıtlanmıştır. Bu noktada sadece 19 Aralık'tan kısa süre sonra yazdıklarından kısa bir bölümü hatırlatmakla yetineceğiz:

Denilmişti ki o zaman: “PKK’li tutuklular şu ana kadar, siyasal sürecin hassasiyetine bağlı kalarak **barışçı, olgun bir duruşu** esas aldılar. Bu duruşun devamı elbette gösterilecek yaklaşımlara bağlıdır. Hiçbir kurum mevcut yaklaşımı suistimal ederek ve faydalanmacı bir mantıkla tahrik etmemelidir. İlmli bir yaklaşımı genelgelerle provoke etmek ve çatışmaya çekmek yerine barışçıl bir çözüm için değerlendirmek en doğrusudur. Hiç kimse sosyal, kültürel ve politik kimliğimize yönelik kısıtlama ve saldırıları kabul edemez. ... Politik zeminde ilerleyerek, sürecin ruhuna uygun bir diyalog, etkinlik ve meşru temelde hakkını arama için her şey yapılır.

Binlerce tutsak ülkemizin bir gerçeği ve halkımızın vicdanının bir parçasıdır. Halkımız vicdanına sahip çıkmasını bilecektir. Tutsaklar dayatılan her koşulu terisne çevirmesini beceren bir geleneğin mensuplarıdır. Büyük direnişler pahasına kazanılmış onurlu bir tarih parçasıdır.” (Ali Sapan, 28 subat 2001 Yeni Gündem)

Peki o günkü “barışçı ve olgun” tavrın sonucu ne oldu?

Deniyordu ki o zaman bu barışçı ve olgun politikamız istismar edilmesin, kısıtlamalar ve saldırılar kabul edilemez.

Peki ne oldu? Oligarşi, PKK’lıların bu “olgun” tavrını tepe tepe kullandı, önce devrimci tutsaklara karşı, sonra bizzat PKK’lılara karşı.

O günden bu yana, PKK’lı tutsakların bulunduğu her hapishaneden açıklamalar yapıldı, *haklarımız kısıtlanıyor, hücre tipine çevriliyor, böyle devam ederse gerekeni yapacağız, eylemleri tırmandıracağız vs. vs.*

Oligarşi bunları kaale almadı. Hakların gasbedilmesi, hücre tipine dönüştürme tam bir pervasızlıkla devam etti. O “tırmandırma” hiç olmadı. Bu “genel politika” sürdüğü müddetçe olmayacaktır da. Oligarşi de bunun farkında. Bunun için binlerce tutsaklık bir gücü kaale almıyor.

Unutmak, unutulmasına izin vermek, unutturma politikasına ortak olmak, yenilgiyi kabul etmektir.

Direnış, Türkiye devrimci hareketinin feda savaşçılığının kitleleştiği aşamadır. “İntihar çizgi-si” diyen bile, bu kadar “kitlese” ve kararlı bir intihar(!)’ın nedenleri üzerinde düşünmek zorundadır. Bırakın sınıflar mücadelesine yön verme iddiasındaki siyasi güçleri, sadece bilimsel olmak bile böyle yapmayı gerektirir. Oligarşi saflarında bile azçok düşünen hiç kimse, direnişi bu sıfatlarla nitelendirmezken, bu tür sıfat ve kavramlar, reformist kesim tarafından bolca kullanılmıştır. Direnişi anlamaya çalışmak yerine, direnişe düşmanlık yapılmıştır.

Logosunda “Komünist” yazan bir yayın organı, 19 Aralık’ın hemen ardından devrimci demokrasi-nin ölümünü ilan ettikten sonra, sürecin düşündüğü gibi gelişmediğini, direnişin devam ettiğini ve öte yandan oligarşinin F tipleri konusundaki şiddetinin artarak devam ettiğini görünce, direnişi gündeminden, dergisinden tümüyle silmiştir. Çok rahatlıkla söyleyebiliriz, piyasadaki islamcı, faşist yayın organlarının, Doğan Medya organlarının bile gerisine düşmüştür. Bu nasıl bir direniş düşmanlığıdır? Veya şöyle soralım; bu nasıl bir “komünistlik”tir? Sami Türk’ten daha “katı” bir biçimde, “*bırakın, orada hepsi ölsün, unutulsunlar, burunları sürtülsün, yok olsunlar*” tavrı ne yazık ki bu ülkede “sol içinde” görülebilen bir tavır olmuştur. “Komünistlik” adı altında işlenen yüz kızartıcı suçlarla ilgili tarihte bir sayfa açılırsa eğer, en başa konulacak örneklerden birini de ülkemizdeki “komünistler” yaratmıştır. Bununla övünebilirler!

Peki neden böylesine düşman kesilmişlerdir direnişe? Direnişten ve direnişçilerden asgari saygıyı bile neden esirgediler?

Denilebilir ki, yaklaşık son on yıl içinde, hiç bir şey, direniş kadar reformizmi zorlamamış, sıkıştır-mamıştır. Direnişin varlığı, reformizmi, hiç bir özel çaba harcanmasına gerek olmaksızın teşhir etmektedir çünkü. Beyinlerinde ve yüreklerinde devrime, devrimciliğe dair ne kaldıysa, bu değerler, onları, legal particiliklerinin hiç bir döneminde olmadığı

kadar rahatsız etmiştir. Bu rahatsızlıktan olumlu bir vicdani-siyasi muhasebe de çıkabilirdi. Çünkü devrimciliğe dair hala bazı değerler vardı içlerinde; rahatsız olmaları da bir yanıyla bundandı; ama rahatsızlığı devrimci bir muhasebeye çevirmek yerine, direnişe saldırarak bu rahatsızlıktan ve tabanlarından, halktan gelen sorulardan kurtulmaya çalıştılar. Bu da onları giderek direniş karşısında tahammülsüzleştirdi, düşmanlaştırdı.

Oligarşinin unutturma politikası, baskı, ceza, sansür, tehdit eşliğinde 19 Aralık'tan bu yana hiç aralıksız sürdü. İcazeti esas alan reformizmin unutturmanın karşısına militanca dikilmesi mümkün değildi.

Bu konuda, son olarak, bir noktadan sonra direnişin dışına düşen grupların tavrına da değinmek gerek. Onların da bir çoğu, direnişe yayın organlarında adeta yer vermez hale geldiler. Şehitten şehite kısa bir haber. Yayın organlarında arka arkaya iki üç sayı direnişten söz etmedikleri oldu. Bu bir açmazın ifadesiydi. Yer vermeleri durumunda *"peki durum buysa, siz ne yapıyorsunuz?"* sorusuna muhatap olunması kaçınılmazdı. Sorulardan kaçmanın yolu, aynı reformistlerin yaptığı gibi, F tipleri ve direniş gerçeğinden mümkün olduğunca az söz etmektir.

"Bugünlerden geriye bir yarına gidenler kalır, bir de yarınlar adına direnenler!"

Öyle bir direniş ki bu, kelimenin tam anlamıyla tarih yazılıyor. Tarihimizde buna benzer bir örnek yok. 1984 ölüm orucu, yakın bir örnek sayılabilir. Ama her açıdan onun çok daha üst boyutta ifadesidir. Geleceğe bırakacakları açısından, gelecek üzerindeki etkisi de bir kaç misli farklı olacaktır. Bir insan hakları savunucusuna bile *"kıran da olsa, kırıl, düş, fakat eğilme sakın... Yarına eğilmeyenler kalıyor çünkü"* dedirten bir direniş bu. Yarına, böyle bir zulüm karşısında tavırsız kalmayı, direnişi bırakmayı haklı göstermeye çalışan teoriler değil, herkese ve herşeyi rağmen "eğilmeyenler" kalacak. 1984'te cuntanın hapishaneler politikasının ölümle yatarak bozulduğunu herkes biliyor bugün. Peki, 1984 ölüm orucuna katılmamak için bin dereden su

getirilen teorileri kim hatırlıyor? O gün o eyleme "intihar, siyasi cinayet" diyenlerin teorileri tarihin hangi küflü yapraklarında utanç belgeleri olarak duruyor şimdi?

Yarına direnenler kalır. Bu sözün sadeliğiyle bakıldığında, herşey ayan beyandır.

F tiplerine karşı direniş, her iktidarın zayıf noktasıdır. Her iktidar için turnusoldur. Düzenin bekasını esas alan hiç bir iktidar, emperyalizmin ve oligarşinin bu planından vazgeçemez. Direnişlerimizle çeşitli geri adımlar atırabiliriz; ama tecrit ve rehabilitasyon programının, oligarşi açısından rafa kaldırılmayacağını, her fırsatta, kendilerince uygun her dönemde yeniden karşımıza çıkarılacağını da bilmek durumundayız.

Direniş geleneğimiz, Büyük Direniş'le bir kez daha kökleşmiş, pekişmiştir. Bugün hücrelerde tutulan veya yarın F tiplerine atılacak tüm cepheli tutukluların manifestosu bu direniş geleneğidir. Devrim kadar, Türkiye'nin hapishanelerinde oligarşinin zafer bayrağı değil, direnişin bayrağı dalgalanacaktır. Oligarşi katletmenin "sevincini" yaşayabilir, işkencenin, hücrelerin "sevincini" yaşayabilir, ama hiç bir zaman boyun eğdirmenin ve teslim almanın "sevincini" yaşayamayacak.

19 Aralık'ta, kurşunlarla, bombalarla Türkiye devrimine meydan okudular. Aynı gün, devletin en üst kademeleri tarafından sözlü hale dönüştürüldü bu meydan okuma. *"Artık herkes bu devletle başedemeyeceğini anlamış olmalıdır"* diyordu katliamcılarının başı. Bu devlete "başkaldırmak" ne kelime; biz bu devleti yıkmak için, yerle yeksan edip halkın iktidarını kurmak için girmiştik bu savaşa. Savaş kabulümüzdü. Tarihsel olarak devrimcilerin başka türlü davranması da mümkün değildi. Savaşı kabul etmemek söz konusu olamazdı; kabul etmemek, savaştan, yani devrimden kaçmaktı. Bize ölümle meydan okudular. Ölümü yenerek cevap verdik meydan okumalarına. Savaşı hücrelerde sürdürüyoruz 2 yılı aşkın süredir.

Devrim mücadelesi, yarın bu direnişin yarattığı, pekiştirdiği ideolojik, moral gücün üzerinde yükselcektir.

AYDINLAR, SOL VE SEÇİMLER

3 Kasım seçimlerinde, aydınlar, reformist partilere, reformist partiler de aydınlara çok büyük roller yüklediler, karşılıklı büyük beklentilere girdiler, ve karşılıklı hayal kırıklıklarını, yanılgıları paylaştılar. Bu tablo hem aydınların, hem de reformizmin resmini çiziyor.

Aydınların, sanatçıların siyaset üzerinde, ülkenin kaderi üzerinde, bir bütün olarak toplum üzerindeki etkileri, döneme, koşullara göre azalıp artabilir. Bu açıdan ülkemizde de çeşitli dönemler ayırdedilebilir. Burada konumuz itibarıyla esas olarak son seçimler üzerinde duracağız. Türkiye'nin "kalburüstü", "en tanınmış" aydın ve sanatçılarının büyük bölümünün ÖDP'ye desteklerini ilan ettikleri 1999 seçimleri, hem aydınlar, hem de reformist partilerin beklentileri açısından büyük bir hayal kırıklığıydı. Aydın ve sanatçıların kitleler üzerindeki etkilerinin hemen hemen dibe vurduğunu göstermişti bu seçimler. Bu durumun sorgulanması, dersler çıkarılması beklenirdi. Ama 3 Kasım seçimlerinde gördük ki, hiç bir ders çıkarılmadığı gibi, iki taraf açısından da yanılgılar büyüyerek devam etmektedir.

Reformizmi ve aydınları "birleştiren" nedir?

Peki ne oldu, nasıl oldu da legal parti çevreleriyle aydınlar arasında böyle bir "yakınlaşma" doğdu. Legal partiler, bağımsızlık, demokrasi mücadelesinde büyük atılımlar gerçekleştirdiler de o nedenle mi aydınlar bu partilere desteğe koştu? Veya tersinden, aydınlar, bu dönemlerde emperyalizme ve faşizme karşı tarihsel bir tavır alışın başını çektiler de, legal partiler onlara yöneldi? Ülkemizin yakın tarihini bilen herkes tanık ki, ne birisi, ne de ötekisi olmamıştır. Reformizmi ve aydınları birleştiren "karşı-devrim rüzgarları"dır. Başka bir deyişle devrimden, sosyalizmden uzaklaşmalarıdır. Her iki kesim devrim ve sosyalizmden uzaklaştıkça birbirlerine yaklaştılar. Yakınlaşma her iki kesimi de pençesine alan statükoculuklarıyla, icazetçilikleriyle, hayali demokratikleşme beklentileriyle her geçen gün

pekişti. Bu temelde her iki kesimde de birbirine aşırı önem atfeden, gerçekleştirilmesi mümkün olmayan misyonlar yükleyen bir anlayış gelişti.

Reformizm, örgütlenmeden, halktan, gecekondulardan uzaklaşıp işçi, memur aristokrasisi içinde, küçük-burjuva aydın çevreler içinde yaşamaya başladı. Hızla "elitist" düşünceler de gelişmeye başladı. Halka güvenmeyen politika, güvenecek başka güçler arar. Bu durumun doğal sonucu ise, aydınlara büyük misyonlar yüklemek olmuştur. ÖDP, bunun canlı örneğidir. Ortaya çıkışından kısa süre sonra, burjuva medyanın ve aydınların verdiği destekle adeta kendinden geçti; artık soldaki tartışmalar bitmiş, birlik meselesi de ÖDP çatısında halledilmişti!

Burjuva medyadan yayılan bu hava, en başta aydınları etkiledi. Bu da aydınların özellikle 90'lı yıllardaki durumunu anlamak açısından önemli bir noktadır. Geniş kitlelerin medyanın etkisinde kalmasından farklı olarak, bu etkinin dışında kalabilmeyi temsil etmesi gereken aydınlar, bu dönemde denilebilir ki, medyadan en fazla etkilenen kesimlerden biri haline geldiler. Bilim alanında, sanat alanında bir yerlere gelmiş isimler, gerçekte doğru dürüst "entellektüel" bir birikimi bile olmayan Ertuğrul Özkök gibilerin yönlendirmesiyle teori yapar, tutum belirler bir konuma düştüler.

Düzene muhalif ve düzene alternatif bir düşünceyi geliştiremeyen, kendini o noktada güçlendirmeyen, tersine kafası artık daha çok düzen içine hapso-lan, düzen içindeki statükoları esas alan aydınların, böyle bir etki altında kalması da kaçınılmazdır.

Aynı durum, reformist partiler için de geçerlidir. Burjuva medya aracılığıyla, çeşitli köşe yazarlarının kaleminden Ufuk Uras'lara, Kürt milliyetçiliğine aktarılan mesajlar, bunlar tarafından görülmemiş bir hızla hayata geçirilmiştir. Burjuvazi köşe yazarları aracılığıyla "övgüye layık" olabilecek bir solun tablosunu çizmiş, Kürt hareketine "düzenin güvenliğini kazanması için" atması gereken adımları bildir-miş, bu partiler de gecikmeden kendilerini bu isteklere uydurmuşlardır. Kısacası, burjuva medya etki-

si, infazlar karşısındaki tavırdan Susurluk konusuna, 28 Şubattan F tiplerine kadar bu dönemdeki kilit bir çok konuda, reformist partiler ve aydınları yönlendirmiştir.

Hem aydınların, hem reformizmin bu kadar yoğun biçimde burjuva medyanın etkisinde kalması tesadüf değildir. Bu, her iki kesimdeki düzene yönelişin ve bir biçimde kendini düzene kabul ettirmek isteyişin ifadesidir. Bu yöneliş de doğal olarak onları birleştirmektedir.

Aydınların seçim sahnesindeki savruluşları, Türkiye gerçeğinden ve köklerinden kopmasının sonucudur

Türkiye aydını, esas olarak 80'li yıllarla başlayan bir sürecin sonunda halktan, halkın tarihinden, mücadele ve örgütlenmeden kopmuştur. Bu kopuşun çok bariz iki sonucu olmuştur; birincisi aydın 12 Eylül'e örgütlü, güçlü ve sürekli bir direniş geliştirememiş, 12 Eylül'e karşı direniş neredeyse "aydın dilekçesi"yle sınırlı kalmıştır. İkincisi, zulmün ve direnişlerin, acıların, hasretlerin, yoksulukların en üst boyutta yaşandığı bir döneme denk düşen bir üretimde de bulunamamıştır. Tersine, bilim adamlarında ve sanatçılarda kaçış ve adeta üstünü örten simgeci akımlar revaçta olmuştur. Onurlu ve cüretli davranışlar, istisnadır.

Bu sürecin asıl sonuçları yıllar geçtikçe ortaya çıkmış, klasik aydın misyonunu reddeden yeni statüler oluşmuştur. 80'li yılların sonunda doruğa çıkan bu gelişme sonucu, burjuva partileriyle, holdinglerle içli dışlı yeni aydın türü önemli bir çoğunluk haline gelmiş, bilimsel, sanatsal faaliyetler, **ekonomik olarak tekellerin, siyasi olarak devletin** hamiliği altına girmiştir. Böyle bir hamiliği kabul eden aydın tavrı, aydınlar içinde ciddi bir eleştiriye tabi tutulmamış, bu noktada bir çatışma yaşanmamıştır. İlerici, sosyalist aydınlar bile, çoğu kez bu gelişmeyi zımnen kabul eden bir tavır içine girmiş, tekellerin veya devletin hamiliğini kabul eden aydın kesimiyle çatışmaya girmeyerek, bunun meşrulaşmasına hizmet etmişlerdir.

Bu dönem aydının aynı zamanda "**apolitikleşme**" dönemidir. "**Bağımsız**" olma, "**örgütlere mesafeli durma**" gibi gerekçelerle, devrimcilerden, halkın mücadelesinden uzaklaşarak düzen güçlerine yakınlaşmıştır. Artık aydın kah "demokratikleş-

me" için TÜSİAD'la beraberdir, kah "gericiliğe" karşı genelkurmayla aynı saftadır. Halktan, mücadeleye gerçeğinden uzak düşen aydın, kim nedir, ne yapabilir, ne yapıyor, bunu değerlendirebilecek durumda olmaktan da çıkmıştır. Reformist legal partiler hatta Perinçek'in İP'i üzerine yanlış hesapları ve umutları da bunun ifadesi olmuştur.

Artık solda, sosyalizmde umut kalmadı derken, TÜSİAD'la, AB'yle, hatta genelkurmayla kendilerine bir umut ararken, ortaya çıkıveren **işçi, emek, aşk-devrim, sosyalizm, komünizm** söylemleri partiler, onlar için de adeta cankurtaran simidi olmuştur. Bu partilerin "yasallığı" ve belli ölçülerde düzenin icazetine mazhar olmaları, onların içinde bulundukları duruma da uygun düşmüştür. Hem sosyalizmi, "ilerici" bir partiyi desteklemiş olacak, hem de düzenin hışmına uğramayacaklardır. Burada sözünü ettiğimiz ve sorguladığımız tek tek aydınların niyetleri değil, sınıflar mücadelesi içindeki konumlarıdır. Bütün bunların "iyiniyetle, samimiyetle" yapılmış olması hiç bir şeyi değiştirmez.

Kaldı ki, örneğin bir İP'in desteklenmesinde bu tür bir "niyet" tartışması yapmanın hiç mi hiç yeri yoktur. Yüzlerce aydın (sanatçısı, bilim adamı) yıllardır soldan tecrit olmuş, yıllardır sol adına, bu topraklarda sürmekte olan hiç bir mücadeleye, direnişe katılmamış, aklını Süper Nato'yla bozmuş, sadece bir paranoya ürünü olarak değerlendirilebilecek komplo teorileriyle siyaset yapan, katliamcı orduyu aklamaktan övmekten başka bir şey yapmayan bir partinin arkasına toplayıorsa, burada aydınlar açısından çok vahim bir durum var demektir. Aydın nasıl bu kadar körleşti? Nasıl bu kadar ülke gerçeklerinden ve halktan koptu? Nasıl böyle aldanabiliyor? Milyonların gazetelerde okuyup gülererek geçtikleri "MGK'nın, güvenlik güçlerinin anketleri"ne, komplo teorilerine nasıl bu kadar aydın inanabiliyor?

Tüm "muhalifliğine", hatta "demokrathlığına", dahası "sosyalistliğine" rağmen, "**devlet dediyse öyledir**" diye düşünmeye açık aydın duruyor karşımızda. Ne emperyalizme, ne gericiliğe karşı militan bir mücadeleye cesareti ve kapasitesi olmayıp, bu mücadeleyi "ordu"ya havale eden bir aydın gerçeği duruyor. Tabii sorun burada sadece seçimler değil. Bu aydınlarımız açısından geçmişi oldukça geriye uzanan bir gelenektir. Devletin yalanlarının çok geniş bir aydın kesimini etkisizleştirebildiği başka bir ülke bulmak zordur. Devlet diyor ki, kendileri yaktı, aydın inanı-

yor, devlet diyor ki, silahla karşılık verdiler, devlet diyor ki, zorla ölüm orucu yaptırıyorlar, devlet diyor ki, örgüt baskısı, devlet diyor ki, tarikat... aydın hep inanıyor, yalan olduğu ortaya çıksa da, bir sonrakinde yine inanıyor. “*Koskoca devlet yalan mı söyleyecek*” zihniyeti, sıradan insandan çok aydında karşımıza çıkıyor. Bize inanmıyor aydın. en azından en başta inanmıyor. Sonra olgular gerçekler bizi doğruluyor, ama bu noktada da kendini “*biz neden onlara inanmadık, hangi önyargılar, hangi dayatmalar onlara inanmamızı engelledi*” diye sorgulamıyor. Biz, devletle çatıştığımız her noktada, devletin yalanları, demagogileri üzerine, aydınlarımızı -görevi halkı aydınlatmak olan aydınlarımızı- aydınlatmak için büyük bir enerji harcıyoruz.

Devlet, emperyalizm, hukuk, adalet, özgürlük, bütün bunların tarihsel anlamlarını iyi bilirler oysa. Ama “bilmek” bir aydın için tek başına yeterli olmaz. Bildiğini savunamıyorsa, başka hesaplar, kaygılar, bildiklerinin üstünü örtüyorsa, artık orada o “aydın” misyonunun sorgulanması kaçınılmazdır. Aydınlar açısından geline yer çok açıktır ve aynı ölçüde vahimdir. Mücadelenin, hayatın ve halkın içinde olmadığı için, halkların mücadele tarihini yok saydığı için, emperyalizmin “*sosyalizm öldü, elveda proletarya... tek kutuplu dünya*” tezleri karşısında duramadığı için, gide gide düzenin içine yerleşilmiş, gide gide İP’in peşinde “milli hükümet” rüyalarına, Avrupalılık hayallerine savrulmuşlardır.

Ülkemiz aydınlarında yurtseverlik ve demokratlık, sapmaya uğramıştır. İdeoloji bulanmıştır.

Yurtseverlerin genelkurmaycı, demokratların Avrupalı olduğu bir tablo var karşımızda. Ne yazık ki, bugün bunun dışındaki aydınlar neredeyse azınlık durumunu düşmüşlerdir. Günümüzün aydınları arasında iki kalın hat çizilebilir; bir kısmı, emperyalizme karşı bir tepki içinde, daha yurtsever, bağımsızlıkçı. Bir kısmı ise, demokrasiyi başa koyan bir yaklaşım içinde.

Bu kadarında bir şey yok. Tersine, bağımsızlık, demokrasi mücadelesi açısından bir dinamik oluşturabilirler. Ama işte aydının ideolojik zayıflığı tam burada kendini gösteriyor. Yurtsever aydın, emperyalizme karşı çıkma adına, “emperyalizm karşısında tek güvence” olarak gördüğü orduya yanaşiyor.

Demokrat aydın, halkına, halkın demokrasi mücadelesine inanmıyor, demokrasi için “AB’ci” oluyor. Bu iki farklı sağlıksız tutum, aydınların kendi içinde de büyük uçurumlar açıyor. En genel değerler temelinde birleşebilecek kesimler, “AB’ciler”-“ulusalcılar” diye ayrışıyor. Sonuç? Yanlış temeldeki böyle bir saflaşmada sadece emperyalizme ve oligarşiye güç veriyorlar; halkların bağımsızlık, demokrasi mücadelesi, aydından güç alamıyor bu noktada.

Bunlara bir de “*şeriat, yobazlığa*” karşı olma adına orduya yaslanan aydın grubu eklenebilir. Bunlar da iki kesim arasında bir kesimi oluşturuyor. Demokrat nitelikleriyle AB’ciler, ama şeriatçılığa karşı olma noktasında 28 Şubatçı olabiliyorlar.

Aydının bu savrulması, kendine düzen içinden ittifak (daha doğrusu hamı) bulma tavrı, onun TÛSİAD’ı, orduyu “ilerici” diye değerlendirmesine kadar varıyor. Aşağıdaki alıntıyı, bu konuda karakteristik bir örnek olması açısından sunuyoruz:

“*Hiçbir siyasal hareketin, Meclis’te hangi çoğunluğa sahip olursa olsun, Cumhuriyet Türkiye’sinin gelişim yönünü saptırabileceğini düşünmüyorum. Çok açık konuşmak gerekirse, bunu söylerken düşündüğüm karşıt güç bir ölçüde ordu, ama ondan daha çok sivil toplumdur. Bu anlamda, paradoksal görünse bile, ülkemizde silahlı kuvvetleri de sivil toplumun bir parçası olarak görüyorum... Seçim sonuçlarından çıkarılabilecek en önemli sonuç (ve ders) umutsuzluğa, karamsarlığa kapılmak değil, sivil toplumun güçlendirilmesidir. Çünkü uygar toplumlarda, ülkeleri parlamentolar değil; sendikaları, meslek birlikleri, sayısız toplumsal alanda örgütlenmeleriyle, sivil toplum kuruluşları yönetir.*” (9 Kasım 2002 Cumhuriyet)

Kendini sosyalist olarak tanımlayan bir aydınımız tarafından böyle bir tanım yapılması, aydınlar adına üzücüdür. Orduyu, üstelik de bizim ülkemizdeki gibi, 12 Mart’ları, 12 Eylül’leri yapmış, Susurluk’ları organize etmiş, ülke yönetimindeki belirleyiciliğiyle 30 yıldır süren zulmün, katliamların, failli meçhullerin doğrudan sorumlusu durumundaki bir gücü “sivil toplum kuruluşu” saymak, nasıl mümkün olabilir? Bunda ne bilimsellik vardır, ne sosyalistlik, ne solculuk? Peki nasıl çıkıyor bu tahliller ortaya? Burada aydının ideolojik, politik, örgütsel kaosunu görmek mümkündür. Güçsüzlük,

Reformizmi ve aydınları birleştiren “karşı-devrim rüzgarları”dır. Başka bir deyişle devrimden, sosyalizmden uzaklaşmalarıdır. Her iki kesim devrim ve sosyalizmden uzaklaştıkça birbirlerine yaklaştılar. Yakınlaşma her iki kesimi de pençesine alan statü-koculuklarıyla, icazetçilikleriyle, hayali demokratikleşme beklentileriyle her geçen gün pekişti.

inançsızlık, halktan, tarihinden kopukluk, onu böylesi arayışlara, böyle anti-bilimsel tahlillere götürüyor. Şu ideolojik karmaşaya bakın. Sivil toplumcu. Bu düşünceyi batı’dan, Avrupa’dan almış. Tarihsel, toplumsal gelişmeyi, halklarla egemen sınıfların, ilericilikle gericiliğin tarihsel çatışmasını “sivil toplumculuk” içine oturtmaya çalışıyor. Ama Avrupalı olduğu kadar genelkurmaycı. İkisini bir araya getirmek -aradaki çelişkiyi halletmek- için de orduyu sivil toplum kuruluşu yapıp çıkıyor işin içinden. Böyle düşünen bir aydın, ne kadar “duyarlı” olursa olsun, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesini güçlendirecek bir misyon üstlenemez.

Çünkü temel bir yanılgıyla yola çıkmaktadır.

Düzen içi bir güce yaslanma, ülkemizdeki aydınların en temel zaaflarından biri olagelmıştır.

Kah orduya, kah şu veya bu düzen partisine, kah TUSİAD’a güvenilmiş, onun plan ve programlarında yer alınmıştır. Düzen içi güçlere bel bağlayan aydın, düzenin tutarlı ve kararlı eleştiricisi olamaz. Devletle devrimciler arasındaki çatışmada (bu çatışmanın oligarşiyle halk arasındaki mücadelenin görünümü olduğu yok sayılarak) “tarafsızlık” tutumu geliştirilmiştir. Tarafsızlığın Türkiye gerçeği içinde sadece ve sadece devlete, oligarşiye güç verdiğini bilmek için aydın olmaya da gerek yok.

Aydın bu kadar “devletçi”, “orducu”, bu kadar “batıcı” olunca, aydın olma misyonundan geriye fazla bir şey kalmıyor.

Aydının tarih içindeki mütevazı rolü ve ülkemizdeki çarpıtılmış hali

Soldaki savruluşların legal particiliğe, sivil toplumculuğa dönüştüğü bu dönem boyunca, siyasi hareketlerin bir çoğunda, aydınları kendi politikalarına çeken değil, aydınları **tabi olan**, aydınlardan **medet uman** yeni bir kültür gelişti. Aydınların en etkisiz ve en öğrutsüz olduğu dönemde, aydınlara en üst düzeyde roller biçilmesi, solun içine düştüğü durumun çarpıklığını gösteren çarpıcı yanlardan biridir.

Aydınların halkın mücadelesi, örgütlenmesi, devrim içindeki yeri yeniden yerli yerine oturtulmalıdır. Bu noktada elbette kimsenin Amerikayı yeniden keşfetmesine gerek yoktur. Başaşağı çevrilen politika ve ilişkileri, ayakları üstüne oturtmak sorunu çözecektir.

Burada tartışılan aydının mı örgütlere, örgütlerin mi aydınlara tabi olacağı gibi, yüzeysel, kolaycı bir ikilem değildir. Devrim mücadelesi de, aydınların yüzyıllar boyunca bu mücadelede oynadıkları roller de böyle kaba bir ikilemin içinde ifade edilemeyecek kadar çok yönlü ve çeşitlidir. Aydın kim olduğu, rolü konusunda da, yüzlerce teori, tanım var. Bunların herbiri ele alınıp artısı eksisi ortaya konulabilir. Ama sanırız bütün bunlar içinde en tartışılmaz olanı, hangi meslekten, hangi sanat dalından olursa olsun, halkın mücadelesini geliştiren, bilincini aydınlatan, sömürü ve zulüm düzenini karşısına dikilen biri olmasıdır. Biz aydını bu noktadan değerlendiriyoruz. Daha başka bir deyişle, halkın mücadelesini geliştirecek bir düşünsel üretim içinde olup olmadığına, emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi mücadelesinin neresinde durduğuna bakıyoruz.

Her durumda, her olayda “nerede bu aydınlar?” diye sormanın alemi yoktur. Aydınların siyaset arenasına güçlü, kitlesel ve militan çıkışlar yaptıkları dönemler, esas olarak halk hareketlerinin şu veya bu biçimde geliştiği dönemlerdir. Tabii bu dönemler aynı zamanda “aydın olmanın kolay” olduğu dönemlerdir de. Aydın asıl sınavını daha zor zamanlarda verir. Bu zamanlarda aldığı tavır ise, süreci tersine çevirecek bir işlevden ziyade, tarihi bir önem taşır. Tavırlarıyla tarihe notlar düşerler.

Kısacası, aydının yeri, rolü de oligarşiyle halk arasındaki mücadeleye göre şekillenir. Aydınlara

ilişkin politika, öneri ve eleştiriler de bu çerçevede içinde değerlendirilir. Aydınlarca (veya reformist çevrelerce) kabul edilir olmak veya onları çekmek adına kendi çizgisini, anlayışını eğip büken bir siyasetin gelişip güçlenmesi mümkün değildir. Çünkü onun yaptığı “büyük politika, esnek taktikler” adına, aydınların savurulduğu tarafa savrulmaktır. Oysa devrimci hareketin aydınlar karşısındaki rolü, bu savrulmanın önünü kesebilecek bir politikayı ve gücü ortaya çıkarabilmektir. Aydınların savrulduğunda ki en önemli nedenlerden birinin halkın devrimci mücadelesinin geri düzeyidir. Çatışma boyutlandığında, bedeller büyüdüğünde de aydınlarda geri çekilişler görülebilir; ama halk hareketi istikrarlı bir gelişme gösterdiğinde bu hareket aydınları da içine çeker. Bu böyledir diye, aydının “o güne” kadar her türlü savrulmuşu, sapması doğal görülemez. Bu noktada ısrarlı bir ideolojik mücadele sürdürülmelidir. Aydını gücendirmeyelim, itmeyelim diye, eleştirilmesi gereken durumda bile eleştiriden imtina etmek, hatta daha da öteye gidip onun çizgisini paylaşmaya başlamak, ne aydınlar açısından ne devrimci mücadelenin gelişmesi açısından yararsız ve yanlış bir politikadır. Reformist ve oportünist solun “aydınlar politikası” uzun bir dönemdir böyle biçimlenmektedir.

Aydınlarımıza davetimiz, mücadeleye, örgütlenmeye, halkın aydını olmaya davettir.

Seçim öncesi reformist partilerin peşinde olmaları hayaller kuran aydınlarımızın seçim sonrası ruh hali ise, moralsizlik, umutsuzluk, inançsızlıklarının daha da büyümesi olmuştur. Halka güvensizlik yeşermekte (veya varolan güvensizlik) pekişmektedir. Yanlış çıkış yapılmışsa doğru bir sonuç elde edilmesi tabii ki mümkün değildi.

Aydınlarımız yeniden umutlu, coşkulu, güvenli bir çizgiye dönmelidirler. Mahkum ettikleri her yanlış, onların umutlarını tazeleyecektir. Bu nedenle muhasebede, kendi gerçeklerini görmede cesur olmaya çağırıyoruz aydınlarımızı.

İki noktanın üzerinde durulmalıdır özellikle.

Aldanmaların, yanlış tahlil ve beklentilerin temeli, aydının mücadele içinde olmaması, halktan kopuk olmasıdır. Ne halkın özelemlerini, tepkilerini, içinde bulunduğu ruh halini görebiliyor, ne de bun-

lara uygun, bunlara yön verebilecek ürünler verebiliyor, politikalar üretebiliyorlar.

Solun kendi içine dönmesine paralel olarak, aydın da kendi içine dönmüştür. Bunu, onlara dair hemen her şeyde, dillerinde, üsluplarında, ürünlerinde, yaşam tarzlarında görmek mümkündür. Halkla ilişkileri bir burjuva siyasetçiden farksız hale gelmiştir. Konuştukları dil, verdikleri ürünler, halkı aydınlatmaktan çok, kendi iç dünyalarına dönüktür.

Bütün bunların sonucunda ideolojik ve örgütsel açıdan ciddi sorunlar, zaaflar ve açmazlarla karşı karşıyadırlar. Örgütsüzlük, kaynağını bireyci düşüncelerden alıyor; bireyci düşüncelerin kaynağı ise, burjuva ideolojisi.

Hesaplaşılması gereken ilk yan budur.

İkincisi doğrudan Türkiye gerçeğinin doğru anlaşılması ve pratiğin bu gerçeğin ışığında sorgulanmasıdır.

Şunu teslim etmeliyiz ki, aydınların en azından belli bir bölümü, F tipleri konusunda “beklenenin” ötesinde bir dinamizm gösterdiler, kendi tarihlerinde ilk olan tavırlar ortaya koydular. Ama buna rağmen etkisiz kaldılar!

Neden? Çünkü etki, örgütlülük ve süreklilikle ortaya çıkar. Buna sahip değillerdi. Çünkü, yaptıkları belki onların pratikleri açısından “az şey değil”di, ama Türkiye gerçeğinin gerisindeydi.

“Sivil toplumculuk”, bugün koskoca sendikaları, tüm mücadelesini basın açıklamalarına, bir kaç da yasal mitinge indirgeyen bir hale sokmuştur. Aynı tarz, aydınlarda daha da vahim bir hal almıştır. “Basın açıklaması” aydınlarımızın da, DKÖ’lerin de en temel “etkinliği” olmuştur.

Evet, keşke, ülkede öyle bir yönetim olsa da, insanların barışçıl, demokratik biçimde dile getirdikleri eleştirileri, önerileri gözönüne alınsa. Ülkenin aydınına, sanatçısına kulak verilse.

Ama yok. Böyle bir yönetim yok. “Türkiye gerçeği” dediğimiz şey de zaten bu değil mi? Yüzlerce aydın bir araya gelip bir konuda düşünce bildiriyor, talep ortaya koyuyor, iktidar kaale bile almıyor.

O zaman ne yapacaksın?

Bu durumda yapacak bir şeyin yoksa, sen yoksun demektir.

Bu durumda yapacak bir şeyleri, bu durumda talebini, mücadelesini sürdürecektir örgütlülüğü olmalı

Aydın olmanın ideolojik, kültürel, sanatsal karşılığını tam bulması, devrimi savunmaktır. Düzeni savunan aydın, aslında kendini yokeden aydındır. Düzene kısmi eleştirileriyle bir süre üretimini sürdürebilir, ama o da tıkanacaktır. Bilim adamı olabilir, akademik kariyerler, ödüller kazanabilir, sanatsal ürünler verebilir, ama onun aydın misyonunu üstlenmesi zordur.

aydınlarımızın. Süren bir mücadele varsa, onunla bütünleşmeye açık bir kafa yapıları olmalı. Kimse onlarla, en azından bugünkü somut durum için silaha sarılmalarını, feda eylemi yapmalarını tartışmıyor. Ama o da kendi tarzını oluşturmak zorunda.

Meydanlara çıkıp bir şey yapmak, şu veya bu baskı karşısında direnmek, yerlerde sürüklenmek, coplanmak, onlara sanki “onları küçülten, onların ağırlığını yokeden” bir şey gibi görünüyor.

Bu anlayış, bu ruh hali ve kültür, nasıl gelişmiş, nasıl bu kadar yerleşmiş, gerçekten sorgulanmaya değerdir. Tabii, onlar koskoca aydınlar, sanatçılar... Öyle memurlar, öğrenciler, işçiler, gecekondulular gibi meydanlarda coplanamazlar... Peki neden? Memur, işçi, öğrenci niye coplanabiliyor da, onlar cop yemeyi kendilerine “uygun” görmüyorlar? Bu soruya verilecek bir tek makul cevap yoktur.

Aydın da bedel ödeyecek. Aydın da risk alacak. Aydın da işkence görecektir. Aydın da “örgüt üyesi” olacak. Aydın da örgütlenme faaliyeti yürütecek. Eğer aydınsa! Bunun tartışması yoktur. Bilimsel, düşünsel, sanatsal üretiminin kendisi eğer emperyalizme, faşizme karşıysa, zaten bu bedellerin hepsi söz konusu değil midir?

Amerika’da ve Avrupa’da geliştirilen, örgütsüz, tarafsız aydın ekolünün ülkemizin aydınlarını esir almasına izin verilmelelidir.

Savaş karşısında geliştirilen “savaşa da teröre de hayır” diye formüle edilen aydın tavrı, sonuçlarından çok daha açık görüldüğü gibi, ABD’nin değir-

menine su taşımıştır. Aynı şekilde F tipleri konusundaki “*hücreye de, koğuşa da hayır*” tavrı, veya bunun değişik versiyonları olan “şiddetin her türlü-süne karşıyız” nakaratı, Amerikan imparatorluğunun dünya genelinde ve ülkemizde tüm hak ve özgürlükleri gasbedip halkları açlığa mahkum ettiği böyle bir aşamada hiç bir anlam taşımıyor.

Aydın olmanın ideolojik, kültürel, sanatsal karşılığını tam bulması, devrimi savunmaktır. Düzeni savunan aydın, aslında kendini yokeden aydındır. Düzene kısmi eleştirileriyle bir süre üretimini sürdürebilir, ama o da tıkanacaktır. Bilim adamı olabilir, akademik kariyerler, ödüller kazanabilir, sanatsal ürünler verebilir, ama onun aydın misyonunu üstlenmesi zordur. Düzeni doğrudan savunmayıp, çeşitli biçimlerde ona tabi olan, onun ideolojik, politik, kültürel sınırlarının dışına çıkmaya cesaret edemeyen aydın için de aynı akıbet söz konusudur.

Düşünce özgürlüğü derken devrimcilerin düşünce özgürlüğünü, yaşam hakkı derken, infazlar karşısında devrimcilerin yaşamını, örgütlenme hakkı derken devrimcilerin örgütlenme hakkını savunamayan ve nihayet, halkın emperyalizme, faşizme karşı direnişinin ve savaşının meşruluğunu savunamayan aydın, “yarım” aydındır. Özgürlükçülüğü, demokrasiyi sakatlanmıştır.

Örgütlülükten, mücadeleden, gerektiğinde kağıdı kalemi silah olarak kullanmaktan, gerektiğinde kağıdı kalemi bırakıp pasif-aktif eylem biçimlerine başvurmadan kaçınan aydın, tarihsel misyonunu ihanet eden aydındır. Sıfatını yokeden aydındır.

Aydınlarımıza davetimiz, kavgaya davettir. Örgütlülüğe davettir. Türkiye gerçeğine davettir. Emperyalizm ve faşizm karşısında tereddütsüz tavır davetidir.

Statülerinize mahkum olmayın.

Ekonomik olarak tekellere, siyasi olarak devlete sığınan, bunu meşru gören “aydın anlayışı”yla hesaplaşın.

Devrime yaklaşın.

Siyasi mücadelede de, bilim ve sanat ürünlerinizde de daha cüretli olun.

Aydın olmanın onurunu ve gururunu ancak böyle yüceltebilir ve ancak böyle Türkiye halklarının bağımsızlık ve demokrasi mücadelesindeki gerçek yerinizi alabilirsiniz.

HALK GÜÇLERİNE ÇAĞRIMIZDIR

**DİRENİŞ SÜRÜYOR; HERKESİN SORUMLULUKLARI DÜNE GÖRE
DAHA AZALMIŞ DEĞİLDİR!
TERSİNE, ŞİMDİ, 101 ŞEHİTLE, YÜZLERCE SAKATLA, 2 YILI AŞAN
ZAMANLA, VE DÜNE GÖRE AZ SAYIDA TUTSAKLA BU TARİHSEL
GÖREVNİN OMUZLANMAK ZORUNDA KALINMASIYLA, DİRENİŞİN
DIŞINDAKİLERİN SORUMLULUĞU DAHA DA BÜYÜK;
SORUMSUZLUĞUN SİYASİ VE AHLAKİ BEDELİ DAHA DA AĞIRDIR!**

Artık bu saatten sonra akli başında hiç kimse irademizi ve kararlılığımızı sınamaya kalkmayacaktır.

Bu direnişi sonuna kadar götüreceğimiz ortadadır.

Bu kadar öldük. Daha da ölebiliriz. Ama bundan bağımsız olarak; faşizme, zulme karşıyım, insan haklarından, düşünce özgürlüğünden yanayım, devrimciyim, düzene karşıyım diyen herkesin kendi sorumluluklarını üstlenmesi doğrultusundaki çağrımızı bir kez daha tekrarlıyoruz.

Bu sorumluluğun üstlenilmemesi, ölümlerimizin sorumluluğunu üstlenmektir. Bu sorumluluğun üstlenilmemesi, bu çevrelerin kendileriyle tutarsızlığa düşmeleridir. Bu sorumluluğu üstlenmemek, haklar, özgürlükler ve devrim mücadelesinin dışında veya kenarında olmak demektir.

Direnin fillen dışında olan, ama zulme karşı bir direniş olmasına rağmen, özellikle 9 Aralık'tan bu yana destek vermeyen, gündemlerinden çıkaran, iktidar üzerinde baskı gücü olmaktan çok direnişin bitmesine kafa yoran, konuyu sıradan açıklamalara havale eden, şehitler verilmeye devam edilmesine rağmen artık çoğu bunu bile yapmayan tüm siyasi partiler, demokratik kitle örgütleri; söyleyeceğimiz çok yeni bir şey yok. Sadece ve sadece sorumluluğunuzu bir kez daha tarih ve halkımız önünde hatırlatıyoruz. Tüm siyasi, biçimsel tartışma konuları bir yana; bu direnişin bir hak ve özgürlük direni-

şı olduğuna, zulme karşı olduğuna hiç kuşku yoksa, ki yoktur, kendi çizginiz ve anlayışınız çerçevesinde dahi yapılması gereken açıktır; o yapılması gerekenin bugünkü tutum ve pratiğiniz olmadığı açıktır.

PKK'lı tutsaklar, şu ana kadar gerek hapishanelerin hücre tipine çevrilmesi karşısındaki politikasızlıklarının, gerekse de direniş karşısındaki tutumlarının muhasebesini bir an bile geçirmeksizin yaparak, direniş saflarında yerlerini almalıdırlar. Oligarşiye tanıdığınız manevra alanını yokedin artık. Oligarşi karşısında gösterilen olgunluk ve iyi niyeti, şehitlerimiz ve direniş karşısında gösterin.

Ölüm Orucu direnişinde belli bir süre yer alıp daha sonra bırakan siyasi hareketler, gerek içeride, gerek dışarıda yeniden direnişi omuzlayacak adımlar atmalıdırlar. 2 yılı aşan direniş sürecini bütün olarak değerlendirdiklerinde, bugünkü konumlarının ve pratiklerinin böyle bir direnişe denk olmadığını görmekte zorlanmayacaklarını düşünüyoruz.

İslamcı Tutuklular ve Adli Tutuklular

Şu anda F tiplerine atılmış olmasanız da, tecrit politikası, F tipi olsun olmasın hemen tüm hapishaneleri kapsamıştır.

Oligarşi, aynı kişisizleştirme politikasını değişik düzeylerde devrimci tutsakların dışındaki tutuklu-hükümlü kitlesine karşı da uygulamaktadır.

İslamcılar, baskı ve zulmün devrimci, yurtsever tutsaklardan sonraki hedefidirler.

Adli hükümlüler için ise, L Tipi adı verilen zorla çalıştırma kampları hazırlanmaktadır.

Tüm bu nedenlerle, hapishanelerdeki bu kesimler, F tiplerinde sürdürülen zulmü ve direnişi, kendi dışlarında göremezler.

Bugüne kadar çoğunlukla böyle görmüş olmaları, onların hatasıdır.

İslamcılar, eğer gerçekten bu zulüm düzenine karşılarsa, hapishanelerde de düşünce ve inançlarını korumakta kararlarsa, "devletle barışık" olmaya çalışan, ama hep kendilerini vuran politikaları terketmelidirler.

Türkiye hapishanelerinin en büyük direnişine gözlerini kapayan her mahkum, kendi üzerinde uygulanacak tecrit ve zorla çalıştırmanın yolunu açıyor demektir.

İnsanca yaşamak için, inançlarınızla yaşamak için direnişi destekleyin!

İmdat BULUT

Ölüm orucunun
99. şehidi...

Kimdi onlar?
Okullardan
fabrikalardan
gerilladan
gecekondulardan
her alandan
her yaştan
her cinsten
tüm milliyetlerden
bağımsızlık
demokrasi
sosyalizm
savaşçılarıydı...

Kimi silah elde
kimi derneğinde
kimi anfisinde
kimi meclislerinde
kimi sokağında
sürdürdü
bu savaşı

Zulüm
bağımsızlık
demokrasi
sosyalizm umudunu
yoketmek için
tutsak etti onları
Ama
onlarca yıllık
cezalar
ve dört duvar
yokedemedi
düşüncelerini...

F tipleri
bunun içindi
Vücutlarını
tutsak etmek
yetmemişti
beyinleri de
tutsak alınmalıydı

Yeni bir
savaş başladı
Türkiye'nin
hapishanelerinde.
Silahlar
kuşanıldı.

Dışarıda
hangi silahla
savaşıyor
olurlarsa olsunlar
bedenlerini
ve yüreklerini
kuşandı tutsaklar...

Bastılar tetiğe
Bomba yaptılar
inançlarından
Zulmün kalelerini
dövmeye devam
ediyor savaşçılar...

Kızıl içinde sarı yıldızımız;
kimliğimiz, onurumuz, umudumuz...
Parlıyor cepheli direnişçinin altında.

Kızıl içinde sarı yıldızımız;
mirasımız dünya devrimlerinden.

Mirasımız Mahirlerden.

Yıldızımız yolumuz.

Yıldızımız ufku milyonların;
kimse karartamayacak!

Yıldızımız kavgamız.

Bu yıldız umudun adı.

Yıldız zaferin adı.

Zafer yıldızımızın olacak

Oligarşı, hapishanelerinde
asla bize
boyun eğdirmenin
zaferini
yaşayamayacak!

Cephe, hayatın
her alanında
direnecek,
savaşacak!

**Özgür
Tutsaklar,** tarihimizin bu en uzun
sürelî ve en büyük
bedellerin ödendiği
direnişin
bayrağını asla yere
düşürmeyecek!